

Tajemství prstenů

*Amanda
Quick*

Tajemství prstenů

Amanda Quick

Přeložila:
LENKA TICHÁ

Amanda Quick: Tajemství prstenů
Vydání první.

Copyright © 2003 by Jayne A. Krentz
Published by arrangement with Bantam Books, a division of Random House, Inc.
All rights reserved.

Vydalo nakladatelství Baronet a. s., Křížíkova 16, Praha 8
v roce 2003 jako svou 810. publikaci.
Přeloženo z anglického originálu Late for the Wedding
vydaného nakladatelstvím Bantam Books,
a division of Random House, Inc., New York, v roce 2003.
Český překlad © 2003 Lenka Tichá.
Přebal a vazba © 2003 Ricardo a Baronet.
Odpovědná redaktorka Pavla Ciencialová.
Ilustrace na přebalu © 2003 Richard Carrasco.
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sudoměřská 32, Praha 3.
Vytiskla Těšínská tiskárna, a. s., Štefánikova 2, Český Těšín.

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována či jiným
způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 80-7214-587-8

BARONET
Praha 2003

PODĚKOVÁNÍ

Maličkosti dodávají příběhu atmosféru a bezprostřednost stejně jako ve skutečném životě. Za důležité informace o čelence, lampě a Kleopatřině paruce vděčím Donaldu Baileymu z oddělení řeckých a římských památek Britského muzea. Jakékoli chyby v textu jsou výhradně moje.

1

Pohled na Kleopatru stojící na chodbě před dveřmi jeho ložnice byl první známkou toho, že pečlivě připravované plány na dnešní noc jsou odsouzené k záhubě.

„Zatraceně,“ zaklel tiše. „Čekal jsem Minervu.“

Naděje na vášnivou noc strávenou v pohodlné posteli s milenkou a občasnou partnerkou Laviníí Lakeovou pohasla.

Minulost se vrátila, aby ho pronásledovala v ten nejnevhodnější okamžik.

„Ahoj, Tobiasi.“ Žena na chodbě sklonila zelenou pozlacenou škrabošku připevněnou na krátké zlaté hůlce.

Ve světle nástěnného svícnu se zaleskla čelenka ve tvaru kobry, která zdobila její dlouhou, do copánků spletenou černou paruku. V očích jí pobaveně zajiskřilo. „Už je to dlouho, vid’? Můžu jít dál?“

Vlastně to byly tři roky, co Aspasií Grayovou viděl naposledy, ale téměř se nezměnila. Stále to byla neobyčejně krásná žena s klasickými rysy, které se k její masce egyptské královny dokonale hodily. Věděl, že ve skutečnosti má sytě hnědé vlasy. Ve světlezelených šatech zdobených zlatými výšivkami její půvabná postava ještě vynikla.

Dnes večer vůbec nemám chuť oživovat staré známosti, blesklo Tobiasovi hlavou. Pohled na Aspasií Grayovou jím otrásl. Vzpomínky na ponurou dobu před třemi lety na něj udeřily silou rozbourřených vln.

Jakmile se vzpamatoval, chvatně přehlédl ztemnělou chodbu za Aspasií. Po Lavinii ani stopa. Pokud bude jednat dost rychle, možná se dokáže zbavit nevíтанé návštěvnice dřív, než jeho večer skončí v troskách.

„Asi bys měla jít dovnitř.“ Zdráhavě couvl.

„Neměnil ses,“ zamumlala. „Jsi pořád stejně laskavý.“

S tichým zašustěním hedvábných sukní a obklopená jemnou vůní exotického parfému vkročila do ohněm ozářené místnosti. Zavřel dveře a obrátil se k ní.

Na večerním maškarním plese si žádné Kleopatry nevšímal.

Nebylo ale divu. Beaumontův zámek bylo obrovské, monstrózní sídlo a dnes večer bylo přeplněné lidmi.

Navíc měl zájem jen o jediného hosta.

Pozvání na večírek přišlo od lorda Valea a Tobiasovou první, spontánní reakcí bylo odmítnout. Neměl o podobné záležitosti zájem. Třebaže měl se společenskými večírky omezené zkušenosti, připadaly mu /v nejlepším případě/ nudné.

Ale pak mu Vale připomněl jediný, neobyčejný půvab náležitě zorganizovaného večírku ve venkovském sídle.

Ano, jsou tam sice vleklé, nudné snídaně, konverzace o ničem a hloupé hry, ale nezapomínejte na důležitý, velmi významný faktor: vy a paní Lakeová dostanete každý vlastní pokoj. Navíc nikdo nebude věnovat nejmenší pozornost tomu, v čí ložnici se v noci rozhodnete zůstat. Na zajištění podobných hojných příležitostí závisí úspěch každého večírku.

Skutečná povaha slavnosti zasáhla Tobiasa jako úder blesku. Když mu Vale, který na ples jet nehodlal, milostivě nabídl, že mu na cestu půjčí jeden z vlastních kočárů, nechal se přesvědčit.

Prekvapilo ho, a zároveň se mu i velmi ulevilo, že Lavinia s návrhem bez rozpaků souhlasila. Domníval se, že její nadšení pramení z valné části z názoru, že večírky pro pozvané jsou skvělou příležitostí, jak navázat další kontakty.

Ale odmítal si tím kazit náladu. Poprvé za trvání své známosti si dopřejí přepych strávit větší část nejen jedné, ale dokonce dvou nocí v příjemném teple a soukromí opravdové postele.

Byla to úžasná vyhlídka. Konečně se nebudou muset plížit odlehlými částmi parku nebo nouzově využít stůl v Laviniině malé pracovně. Tři báječné dny nebude nucen spoléhat na shovívavost Laviniiny hospodyně, která se v době jeho návštěv nechala občas přesvědčit, aby šla koupit rozinky.

Samozřejmě že si všechna ta krátká setkání s Lavinií vychutnával, ale tyto schůzky – jakkoli podnětné – bývaly uspěchané a vysilující. Stalo se nepříjemným zvykem, že přšelo právě odpoledne, kdy si sjednali dostaveníčko v parku, a člověk nikdy nevěděl, kdy si Laviniina neteř Emeline zvolí nejnepříhodnější okamžik na návrat domů.

Kromě toho jejich práce s sebou nesla jistou nepředvídatelnost.

Když člověk nabízí služby osobám, které si ho najímají pro soukromé vyšetřování, nemůže tušit, kdy mu nějaký klient zaklepe na dveře.

Pohlédl na Aspasi. „Co tu k čertu děláš? Myslel jsem, že jsi v Paříži.“

„Dobře vím, že občas míváš sklon být neomalený až hrubý, Tobiasi. Ale určitě si od tebe zasloužím vlídnější přivítání. Neznáme se přece jen tak povrchně.“

Má pravdu, pomyslel si. Navždy nás váže minulost a mrtvý muž jménem Zachariáš Elland.

„Omlouvám se,“ poznamenal tiše, „ale překvapilas mě.“

Neviděl jsem tě odpoledne, když se na zámek sjížděli hosté, ani na večerním maškarním plese.“

„Přijela jsem dost pozdě, až po zahájení. Všimla jsem si tě na bále, ale příliš ses věnoval své drobné rusovlasé přítelkyni.“ Aspasia si půvabně sundala rukavice a natáhla ruce k ohni. „Kdo to proboha je, Tobiasi? Neřekla bych, že je tvůj typ.“

„Jmenuje se paní Lakeová.“ Nezatěžoval se zakrýt podráždění.

„Hmm.“ Pohlédla do plamenů. „Jste milenci.“ Nebyla to otázka, ale prohlášení.

„Taky jsme partneři. Sem tam.“

Aspasia se na něj zadívala a zvedla pěkně tvarované obočí v mírně tázavém výrazu. „Nechápu. Myslíš tím nějaká obchodní jednání?“

„Svým způsobem. Paní Lakeová i já se živíme soukromým vyšetřováním. Některé případy řešíme společně.“

Krátce se usmála. „Domnívám se, že je to o něco lepší než dělat špeha, ale určitě to není tak úctyhodné jako tvoje předchozí zaměstnání obchodníka.“

„Zjistil jsem, že to mojí nátuře vyhovuje.“

„Nebudu se tě ptát, jak si tvoje partnerka vydělávala na živobytí, než skončila v téhle zvláštní profesi.“

Co je moc, to je moc, pomyslel si. I ve vztazích ke starým známostem existují hranice. „Aspasi, pověz mi, proč tu jsi? Na zbytek noci mám jisté plány.“

„Které se bezpochyby týkají paní Lakeové.“ Aspasiin tón zněl kající. „Vážně mě to mrzí, Tobiasi. Věř mi, prosím, že kdyby to nebylo nanejdůležitější, nepřišla bych za tebou tak pozdě.“

„Nepočká to do rána?“

„Obávám se, že ne.“ Odvrátila se od plamenů a pomalu k němu přistoupila.

Aspasia pocházela ze společenského světa. Tobias věděl, že umí dobře skrývat osobní názory i pocity. Teď však pod jejím chladným vzezřením cítil neklid. Často vídal stejné emoce na druhých a okamžitě je poznal. Aspasia Grayová měla strach.

„Co se děje?“ zeptal se, tentokrát jemněji.

Povzdychla si. „Nepřijela jsem sem, abych tu strávila několik nerušených dní na venkově. Ještě včera večer mě ani nenapadlo, že pozvání na Beaumontův večírek přijmu.

Odmítla jsem ho už před několika týdny. Ale teď se to změnilo. Musela jsem tě najít.“

Mrkl na kapesní hodinky, které ležely na toaletním stolku.

Byla skoro jedna hodina po půlnoci. Dům se už ztišil.

Za několik minut zaklepe Lavinia na dveře. Nesmírně toužil zbavit se Aspasia dřív, než se to stane.

„Proč jsi za mnou proboha jela takovou dálku? Z Londýna je to šestihodinová jízda.“

„Neměla jsem na vybranou. Dnes ráno jsem zašla na tvou adresu v Slate Street, ale už jsem tě nezastihla. Tvůj sluha mi sdělil, že jsi odjel na Beaumontův zámek a budeš pryč několik dní. Naštěstí jsem si vzpomněla, že na pozvánce byla zmínka o maškarním bále, a na poslední chvíli jsem objevila tenhle převlek.“

„Dostala jsi pozvánku?“ zeptal se zvědavě.

„Ano, samozřejmě.“ Aspasia mávla rukou. „Lady Beaumontová zve každého ze společnosti. Miluje zábavy. Už léta jsou její vášní a lord Beaumont jí je rád dopřeje.“

Každý ze společnosti jistě nezahrnuje Lavinii ani mě, prolétlo mu hlavou. Daří se nám neztratit kontakt se společenským světem jen díky bývalým zámožným a vlivným klientům jako jsou Vale a paní Doveová. Ani tohle přátelství nás však automaticky nekvalifikuje na to, aby se naše jména objevovala na pravidelných seznamech hostů.

Na druhou stranu, Aspasia má skvělý původ. Je poslední svého rodu a vládne značným jměním, které zdědila po otci. V sedmnácti byla krátce vdaná za muže o nějakých čtyřicet let staršího a když šest měsíců po svatbě zemřel, její majetek se ještě rozrostl. Tobias si spočítal, že teď je jí osmadvacet. Kombinace krásy, dobrých mravů a peněz z ní tvořila mimořádně přitažlivý přírůstek na jakýkoli seznam hostů. Není tedy divu, že dostala pozvání i na Beaumontův zámek.

„Překvapuje mě, že pro tebe hospodyně našla v tak krátké době ubytování,“ prohodil. „Myslel jsem si, že je zámek plný až po střechu.“

„Máš pravdu. Když jsem ale dorazila a dala najevo, že chyba byla v pozvánkách, majordomus i hospodyně se poradili a našli pro mě velmi útulný pokoj v přízemí. Mám dojem, že kvůli tomu přestěhovali někoho méně důležitého.“

„Co se vlastně děje, Aspasia?“

Začala přecházet před krbem. „Nevím, kde začít. Minulý měsíc jsem se vrátila z Paříže a usadila se v Londýně.“

Přirozeně jsem tě chtěla navštívit, až se trochu zabydlím.“

Pozorně se na ni zadíval a usoudil, že poslednímu tvrzení tak docela nevěří. Byl si poměrně jistý, že kdyby si mohla vybrat, vyhýbala by se mu neurčitě dlouho. Chápal to. Stále ho spojovala s tragickými událostmi z doby před třemi lety.

„Proč sis to rozmyslela?“

Její výraz se nezměnil, ale nahá, elegantní ramena ztuhla napětím. Bude to vážné, uvědomil si, protože Aspasií jen tak něco nevydělá.

„Dnes ráno se něco stalo,“ promluvila s očima upřenýma do ohně.

„Něco dost znepokojujícího. Nenapadlo mě nic jiného, než se s tebou okamžitě sejít, Tobiasi.“

„Běž přímo k věci,“ vybídl ji.

„Dobře, ale bojím se, že mi neuvěříš, dokud ti neukážu, co časně ráno leželo na schodech před mým domem.“

Otevřela malou kabelku zdobenou korálky a vytáhla malý předmět zabalený v kapesníku.

Uchopil balíček a donesl ho na druhou stranu místnosti, aby si ho v světle svíčky prohlédl. Jakmile rozvázal kapesník, ztuhl.

Při pohledu na prsten se mu na zátylku zježily vlasy.

„Proboha,“ zašeptal.

Aspasia mlčela. Zkřížila ruce pod ňadry a s potemnělými očima čekala.

Zkoumal prsten zblízka. Kroužek byl posázený černými kameny a blýskající se drahokamy lemovaly zmenšeninu zlaté rakve. Špičkou prstu nadzvedl víčko.

Z miniaturního sarkofágu se na něj zubila drobná, dopodrobna tvarovaná bílá lebka.

Natočil prsten, aby si přečetl latinský nápis na vnitřní straně víčka. V duchu si přeložil dávné varování. *Smrt přichází.*

Střetl se s Aspasiiinýma očima. „Je to starý prsten připomínající smrt.“

„Ano.“ Přivinula paže blíž k sobě.

„Říkalas, že to leželo na tvých schodech?“

„Našla to hospodyně. Prsten byl v malé krabičce, potažené černým sametem.“

„Byl tam nějaký vzkaz?“

„Ne. Jen ten zatracenej prsten.“ Už se ani nesnažila zakrýt neklid.

„Ted' už chápeš, proč jsem za tebou jela takovou dálku?“

„To není možné,“ prohlásil rozhodně. „Zachariáš Elland je mrtvý, Aspasie. Oba jsme viděli jeho tělo.“

Krátce zavřela oči a pak na něj vyrovnaně pohlédla.

„Nemusíš mi to připomínat.“

Zasáhla ho stará vina. „Samozřejmě že ne. Promiň.“

„Vyprávěls mi, že jsi slyšel i o jiném muži, který se kdysi živil profesionálními vraždami jako Zachariáš. O vrahovi, který používal stejně příšerný podpis.“

„Uklidni se, Aspasie.“

„Tvrdils, že ho nikdy nechytili. Neměli žádný důkaz, že jde o vraždy. Pokaždé to vypadalo jako náhodná nebo přirozená smrt.“

„Aspasie –“

„Možná je pořád tady, Tobiasi. Možná –“

„Poslouchej,“ zarazil ji tónem, který ji konečně umlčel.

„Ten původní Fantom prstenu, pokud kdy vůbec existoval, by touhle dobou musel být už stařec nad hrobem.“

Nejspíš mrtvý. Ty báchorky o nájemném vrahovi se datují desetiletí zpátky. Crackenburne a někteří z jeho společníků je slyšeli už před lety, když byli ještě mladí.“

„Já vím.“

„Nakonec došli k závěru, že to není nic jiného než strašidelná legenda. Živilo ji tlachání sloužících, kteří o ní kumpánům v krčmách vyprávěli přehnané historky. Zachariáše bezpochyby těšilo, že ty staré pohádky vypluly na povrch, protože vyhovovaly jeho smyslu pro melodrama.“

Víš, jak miloval vzrušení.“

„Ano, samozřejmě.“ V pokoji bylo teplo, ale mnula si paže, jako by prochladla. „Dožadoval se vzrušení a napětí stejně jako narkomani závislí na opiu.“ Zaváhala. „Určitě se rád zasadil o znovuvytvoření legendy Fantoma prstenu.“

A teď to vypadá, že si v melodramatu libuje i někdo jiný.“

„Možná.“

„Tobias, mám docela strach.“

„Je jasné, že někdo ví o Zachariáši Ellandovi a jeho spojení s tebou.“ Pozoroval miniaturní lebku ve zlaté rakvi.

„Vážně tam nebyl žádný vzkaz?“

„Docela určitě.“ Sklíčeně zírala na prsten. „Nechal tu umrlčí lebku na mých schodech, aby mě vyděsil.“

„Proč by to dělal?“

„Nevím.“ Viditelně se zachvěla. „Uvažuji o tom celý den. Opravdu nemyslím skoro na nic jiného.“ Odmlčela se. „Co když mě ten, kdo mi dal tenhle prsten, viní ze Zachariášovy smrti a touží po odplatě?“

„Zachariáš si vzal život sám, když pochopil, že se ho chystám obvinít z vraždy. S jeho smrtí nemáš nic společného.“

„Třeba to ten šílenec neví.“

„Ovšem.“ Ale nejspíš to nebude ten případ, pomyslel si Tobias. Znovu naklonil prsten ke světlu. Malá umrlčí lebka na něj zírala prázdnými očními důlky a vysmívala se mu přízračným úsměvem. „Taky musíme zvážit možnost, že je to míněno jako vzkaz.“

„Co tím myslíš?“

Potěžkal prsten v dlani. „Patříš do velmi malého počtu lidí, kteří by význam tohoto prstenu pochopili. Jako jedna z mála víš, že Zachariáš Elland byl Fantom prstenu a používal ty cennosti místo podpisu. Zajímalo by mě, jestli nám tím chce nějaký nový ničema naznačit, že hodlá jít v Zachariášových stopách.“

„Myslíš, že může existovat další vrah, který se snaží Fantoma prstenu následovat? To je příšerná představa.“

Odmlčela se. „Ale jestli máš pravdu, bylo by mnohem logičtější, kdyby svou navštívenku nechal u tebe, ne u mě.“

To ty jsi přece Zachariáše dopadl.“

„Řekl bych, že na mě prsten čeká v Londýně,“ odpověděl tiše. „Odjel jsem dnes velmi brzy. Možná náš neznámý donesl prsten nejdřív tobě a když ho doručil mně, byl jsem už pryč.“

Obrátila se a vykročila k němu. V očích se jí zračily obavy. „Tobias, ať už mi ten prsten dal kdokoli, chystá se k něčemu hroznému. Jestli máš pravdu a tohle je navštívenka, máme co dělat s novým Fantomem prstenu. Musíš ho najít dřív, než někoho zabije.“

2

Lavinia dorazila k úpatí ztemnělého schodiště. Vtom zaslechla zaskřípění dveří. Uprostřed kamenné chodby se objevil klín světla. Jakýsi muž pokradmu vykročil z pokoje a zamířil k ní.

Je tu rušno, pomyslela si. Nebylo to poprvé, co byla donucena ukrýt se na toaletě nebo v poslední vteřině zaběhnout za roh. Na chodbách Beaumontova zámku byl provoz jako v londýnských ulicích. Veškeré přecházení mezi ložnicemi by ji možná pobavilo, nebýt skutečnosti, že se sama snažila dostat na tajné dostaveníčko.

Můžu si za to sama, připomněla si. Tobias navrhoval, že až dům ztichne, přijde za ní. Byl by to skvělý plán, kdyby mohla zůstat v prostorném, pohodlném pokoji, v němž ji odpoledne ubytovali. Ale v podvečer ji z dosti nejasných důvodů přestěhovali do malé, těsné ložnice.

Při pohledu na provizorní lůžko v novém pokoji pochopila, že by bylo pro dva lidi velmi nepohodlné, zvláště když jeden z nich má velmi široká ramena. Proto Tobiasovi sdělila, že radši přijde za ním. Ani na vteřinu ji přitom nenapadlo, že splnit tento úkol a zároveň k sobě nepřítáhnout pozornost bude tak nadlidský výkon.

Dobře věděla, že většině hostů nijak přehnaně nevadí, když je někdo zahlédne proplouvat mezi ložnicemi.

Existuje nepsaný zákon, že náhodní kolemjdoucí podobný shon ignorují. Takhle to chodí v horních společenských kruzích, připomněla si.

Ale měla pocit, že pro dámu, která se živí diskrétním, soukromým vyšetřováním, se nehodí, aby ji někdo viděl chovat se nediskrétně. Musela zvážit možnost, že někdo z elegantních lidí pozvaných do Beaumontova sídla se může stát jejím budoucím klientem.

V duchu děkovala vlastní prozíravosti, že si s sebou vzala stříbrnou masku přes oči, meč a šút, které měla na maškarním plesu v přestrojení za Minervu.

Ukryla se za škrabošku a zacouvala do hluboké tmy za schodištěm.

Gentleman se svíčkou si jí nevšiml. Příliš se soustředil na dosažení svého cíle. Když začal vystupovat po schodech, zaslechla hlasitý úder, následovaný tlumeným zasténáním.

„Zatraceně.“

Muž se zastavil, sklonil se a velmi opatrně si prohmatával prsty na noze. Pak se s několika dalšími tichými kletbami belhal dál nahoru po schodech.

Počkala, dokud nezmizel, a pak opatrně vyklouzla z úkrytu.

V tu chvíli se kousek od ní otevřely další dveře.

„Hrome,“ zašeptala. „Tímhle tempem se do Tobiasovy ložnice nikdy nedostanu.“

V kalném světle nástěnného svícnu viděla, jak se z komnaty vynořily dvě postavy. Žena se hrdelně, přidušeně zasmála.

„Pojďte za mnou, pane. Slibuju, že toho nebudete litovat.“

Služebná, uvědomila si Lavinia. Je zřejmé, že hosté nejsou jediní, kteří se chystají užít si radovánky večírku. Vší silou potlačila vztek a vklouzla zpátky do stínu za schodištěm.

„Nechápu, proč si nemůžeme zadovážet v mojí ložnici,“ promluvil muž. Špatně artikuloval, nejspíš následkem pití. „Mám pěknou, vyhrátou postel.“

„Taky vás brzy zahřeju, pane. Nemusíte se bát.“

Muž se chraplavě uchechl. „Tak tedy běž. Kde je tvoje ložnice?“

„Ach, tam nemůžeme, pane. Dům je hrozně plný a dnes večer tam se mnou spí ještě další tři děvčata. Půjdem na střechu. Venku je sice trochu chladno, ale čekají tam na nás měkké přikrývky.“

„Chceš mi ksakru říct, že kvůli troše potěšení musím vyšplhat až na vršek tohotole zatraceného zámku?“

„Vyplatí se vám to, pane. Mám velmi speciální pomůcku, kterou tak zkušeného muže, jako jste vy, určitě pobavím.“

„Pomůcku?“ I přes opilecký opar z něj číselo nadějně očekávání a vzrušení. „Co používáš, holčičko? Já osobně mám v oblíbě bič.“

Dívka zašeptala něco, co Lavinia neslyšela.

„Tak dobře.“ Mužův hlas se zastřel chříčem. „To zní opravdu zajímavě. Už se těším.“

„Brzy se dočkáte, pane.“ Dívka ho přitáhla ke schodišti.

„Jen co se dostaneme na střechu.“

Dvojice mířila k úpatí schodiště. Lavinia letmo zahlédla tělnatého muže, který vypadal, že už má po šedesátce.

Na sobě měl fialový sametový kabát, staromódní kalhoty a zručně uvázanou kravatu. Holá hlava se mu leskla ve světle nástěnného svícnu.

Dívka byla oblečená jako další služebná z Beaumontova zámku v jednobarevných, tmavých šatech a zástěře.

Téměř celý obličej jí stínil obrovský, splývavý klobouk.

Muž položil nohu na spodní schod a nemotorně klopýtl.

Chybný krok ho přiměl k rozjařenému smíchu. „To je hold pro Beaumontovu vynikající whisky. Pusť mě, zkusím to znovu.“

„Ne tímhle schodištěm, pane.“ Dívka ho zatahala za paži. „Půjdem zadem. Kdyby mě s vámi viděli majordomus nebo hospodyně, přišla bych o místo.“

„Tak dobře.“ Plešatý muž se nechal ochotně vést chodbou.

Děvče si nadzvedlo sukně, čímž odhalilo masivní praktické boty i ponožky. Chvatně pobízelo svého společníka kolem malého kruhu světla, které vrhal další nástěnný svícen. Pod krempou klobouku se jí zhouplo několik pevných, zlatých kudrlinek.

Opilý muž zahrnul za roh do další tmavé chodby.

Lavinia s úlevou zjistila, že opět osaměla. Spěšně vyklouzla zpoza schodiště a chvátila k Tobiasově ložnici.

Až dorazí do cíle, bude po tomhle výkonu rozhodně potřebovat sklenku sherry na uklidnění.

Zpod Tobiasových dveří vycházel úzký proužek světla.

Zvedla ruku, ale pak zaváhala. Uživatel sousední ložnice by možná zaslechl klepání a mohl by začít být zvědavý.

S mečem, štítem a maskou v ruce zkusila kulovou kliku na dveřích. Snadno se pod jejími prsty otočila. Lavina ještě naposledy mrkla do chodby, aby se ujistila, že ji nikdo neviděl, a otevřela dveře.

Pohled na dvojici v těsném objetí jí vyrazil dech. Muž stál před krbem zády k ní. Měl sundané sako i kravatu a rozepnutý límeček. Na pevné křivce jeho ramen bylo cosi důvěrně známého. Do obličeje mu neviděla, poněvadž hlavu měl skloněnou k ženě s dlouhými černými vlasy, která mu visela kolem krku.

„Promiňte.“ Lavinia zahanbeně odvrátila oči a couvla zpátky do chodby. „Spletla jsem si pokoj. Moc mě mrzí, že jsem vás vyrušila.“

„Lavinie?“ zaslechla Tobiasův hlas.

Nebylo divu, že jí ta ramena připadala povědomá. Obrátila se na podpatku a ohromeně otevřela ústa.

„Tobiasi?“

„Do háje.“ Rychle se vyprostil z ženina objetí. „Pojď dál a zavři za sebou dveře. Chci tě s někým seznámit.“

„Ach bože.“ Žena ustoupila od Tobiae a měřila si Lavinou s chladným pobavením. „Myslím, že jsme ubohou Minervu šokovali.“

Lavinie se zmocnil pocit, že se právě stala hříčkou zaklínadla kouzelníka černé magie. Váhavě vkročila zpátky do pokoje a velmi opatrně zavřela dveře.

Tobias s ponurým a nebezpečným výrazem přešel k malému oválnému stolku a zvedl karafu z broušeného skla.

„Lavinie, dovol mi, abych tě představil paní Grayové.“

Nalil si brandy. „Přišla mě dnes večer navštívit v jisté profesionální záležitosti. Aspasie, tohle je moje, ehm, partnerka, paní Lakeová.“

Lavinia vycítila chladný, neosobní tón. Něco tu nebylo v pořádku. Obrátila se k Aspasii. „Předpokládám, že patříte mezi Tobiasovy klientky, paní Grayová?“

„Mám dojem, že jsem se právě jednou z nich stala.“

Vrhla po Tobiasovi nečitelný pohled. „Ale, prosím, musíte mi říkat Aspasie.“

Lavinia pochopila, že ta žena si je velmi jistá sama sebou i místem v Tobiasově životě. Tihle dva si k sobě vytvořili pouto už dávno, pomyslela si. Existuje mezi nimi vztah, do něhož nemám přístup.

„Hmm.“ Měla pocit, jako by ji polili ledovou sprchou.

Obrátila se zpátky k Tobiasovi a vši silou se snažila o klidný tón. „Budeš chtít, abych ti s tímhle případem pomohla?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou a usrkl brandy. „Tuhle záležitost vyřídím sám.“

Její nálada klesla na bod mrazu. Možná jsem očekávala příliš, prolétlo jí hlavou. Od doby před několika týdny, kdy jsme úspěšně vyřešili případ šileného mesmeristy, jsem se stále víc považovala za plnohodnotnou Tobiasovu partnerku. Ale není to tak a udělám dobře, když na to nebudu zapomínat.

Po pravdě řečeno, obchodní spolupráce víceméně zrcadlila jejich osobní vztah. Někdy spolu pracovali, stejně jako se někdy milovali. Ale oba si hájili vlastní kariéru i oddělené domácnosti.

Přesto se Tobias neváhal zaplést do jejích posledních dvou případů a zjištění, že tentokrát její pomoc nevítá, se jí bolestivě dotklo.

„Dobře.“ Vzpamatovala se, nasadila /nebo v to aspoň doufala/ zdvořilý, profesionální úsměv a otevřela dveře.

„V tom případě vám oběma popřeju hezký večer a nechám vás, abyste se vrátili k soukromým záležitostem.“

Tobias napjal čelist, což bylo znamení, že není v nejlepší náladě. To je jen spravedlivé, pomyslela si. Ani moje rozpoložení se nedá popsat jako zrovna radostné.

Pevněji sevřel hrdlo lahve. Na okamžik ji napadlo, že si to možná rozmyslí a požádá ji, aby zůstala, ale nakonec se ji nepokusil zadržet. Bolest, kterou jeho slova způsobila, vystřídal vztek. Co se to s ním děje? Bylo jí jasné, že potřebuje její pomoc.

„Přijdu za tebou později,“ pronesl Tobias po zralé úvaze, „až tu s Aspasií skončíme.“

Prakticky ji odvelel zpátky do její ložnice a přikázal, aby na něj čekala, dokud se mu nebude hodit za ní přijít.

Pocítila rozhořčení. Vážně věří, že mu dnes v noci otevřu, i když mě odsud tak bez servítek vyhodil?

„Neobtěžuj se.“ Potěšilo ji, že její úsměv nezakolísal víc než o pár milimetrů. „Je pozdě a protože za sebou máme velmi únavnou jízdu kočárem a společenské povinnosti tady na zámku, jsem si jistá, že po jednání s paní Grayovou budeš dost vyčerpaný. Nemůžu ti dovolit, aby ses trmácel po tom dlouhém schodišti. Uvidíme se u snídaně.“

V Tobiasových ledových očích vztekle zablýsklo.

Spokojená, že učinila dojem, vykročila na chodbu a zavřela dveře s mnohem větší razancí, než bylo nezbytné.

Uprostřed schodiště usoudila, že se jí Aspasia Grayová vůbec nezamlouvá.

3

Znovu ztratil oporu na jednom z vysokých, dřevěných schodů a kdyby ho děvče nedrželo pevně za paži, nejspíš by spadl. To, že vyvážl jen o vlásek, v něm vyvolalo pomíjivou vlnu strachu. K úpatí úzkého schodiště to byla dlouhá cesta.

„Jen klid, pane,“ chlácholila ho dívka. „Nechceme přece, abyste měl nehodu ještě dřív, než se tam dostaneme, vidíte?“

„Cos čekala? Je tu hrozná tma.“ Možná měl odmítnout ty dvě poslední sklenky brandy, které mu před odchodem z ložnice vnutila. Hlava se mu točila a začal mít starost o svůj žaludek. „Měli jsme jít po hlavním schodišti.“

„Už jsem vám říkala, sire, že náš pán nemá rád, když personál baví hosty v jejich ložnicích.“

„V podobných věcech byl Beaumont vždycky trochu škrobený.“

Ta dívka má sílu, pomyslel si, mnohem větší, než to na první pohled vypadá. Dokázala nést v jedné ruce svíčku a druhou mu podpírat loket. Ale dobré služebné musí být statné, připomněl si. Nejenže celé dny zvedají těžké tácy se snídaní, plné kotlíky s odpadky a obrovské hromady lněného povlečení, ale nosí těžká břemena nahoru a dolů po dlouhých řadách schodů. A k tomu všechno to zametání, drhnutí a mytí!

Právě to se mu na nich líbilo. Proto si je vybíral k večerním radovánkám radši než profesionální děvky v nevěstincích.

Ty druhé bývaly slabé a apatické z přemíry ginu a výtažku z včlího máku.

Až budeme u cíle, připomněl si, dlouhý výstup se vyplatí.

Tvrdošíjně se vlekl po dalších schodech.

„Jak je to ještě daleko?“ zamumlal. Srdce mu bušilo tak silně, že měl obavy, aby ho neslyšela.

„Už jsme skoro tam.“

V mihotavém světle svíčky měl pocit, že se schod před ním pohybuje. Musel se hodně snažit, aby na něj postavil nohu, a i tak ho skoro minul.

Děvče mu sevřelo paži pevněji a pobízelo ho nahoru.

„Jen pojd'te.“

Se sípáním dorazil nahoru. Dívka se zastavila před dveřmi. Byl za ten oddech vděčný, protože už nedokázal zakrýt zrychlený dech. Navíc se silně potil. Měl jsem si nechat kabát a nákrčník v ložnici. Ale co, stejně je brzy sundám.

„Není vám nic, pane? Vypadáte, jako byste měl horečku.“

Možná jste to dnes večer trochu přehnal s pitím, co?

Doufám, že než usnete, ještě mě příjemně unavíte. Nerada bych, abychom se trmáceli celou tu cestu pro nic za nic.“

Nějak se změnila, uvědomil si najednou. Nemluví už jako služebná. Její tón zní kultivovaněji, vzdělaněji.

Chtěl se jí na to zeptat, ale jazyk mu ztěžkl a přestal ho poslouchat. Závrat' se zhoršila.

Dívka otevřela dveře. Pohled na noční oblohu v něm vyvolal panickou hrůzu.

„Jen klid, pane, to jsou obvyklé účinky brandy, když do ní kápnete jednu nebo dvě kapky opiové tinktury.“

„O čem to mluvíš?“

„Nebojte se, vím přesně, co potřebujete, abyste svoje smysly vyléčil. Čerstvý noční vzduch.“

„N-ne.“ Zavrtěl hlavou, zatímco ho prostrčila dveřmi.

„Není mi dobře. Myslím, že se radši vrátím do ložnice.“

„Nesmysl, pane. Potřebujete trochu pohybu. Slyšela jsem, že se za pár měsíců máte ženit. Vaše nastávající je mladá a zdravá. O svatební noci bude očekávat vitálního manžela.“

Zakalenýma očima na ni civěl. „Jak... jak víš, že jsem zasnoubený?“

„Klepy se šíří rychle, pane.“

Ani jemný noční vánek mu hlavu nepročistil. Kulatý měsíc mu začal kroužit nad hlavou. Zavřel oči, ale točení hlavy se jen zhoršilo.

„Už je skoro čas na vaši malou nehodu, sire,“ prohlásila dívka vesele.

Zachvátila ho panika. Podařilo se mu pootevřít oči.

„Moji c-c-co?“

„Věřte, že v tom není nic osobního. Jde čistě o obchodní záležitost.“

Můj způsob, jak popřát Tobiasovi dobrou noc, nebyl nijak chytrý ani originální, přemítala Lavinia s lítostí, jakmile dorazila do své ložnice.

Podlaží, v němž ji ubytovali, bylo zjevně vyčleněné pro méně důležité hosty jako je ona, včetně pár společnic, komorníků a služebných. Jedna velmi elegantní návštěvnice, lady Oakesová, si s sebou dokonce přivezla vlastního kadeřníka, který dostal pokoj uprostřed chodby.

Lavinia vešla dovnitř a rozsvítila lampičku na toaletním stolku. V prasklé skleněné baňce se třepotal plamínek a vrhal mdlé světlo na skromný nábytek.

Podle jejího názoru býval tento pokoj určený pro služku nebo velmi chudého příbuzného. Většinu prostoru zabírala úzká postel, u zdi stála nevysoká skříň a na stojanu leželo silně otlučené umyvadlo a džbán.

Přešla k oknu a otevřela ho. Na konec června bylo poměrně chladno, ale ne zima. Přechá tu noc i bez plápolajícího krbu. Měsíční světlo zaplavovalo zahradu i krajinu za ní. Klid venkova tvořil naprostý kontrast k důvěrně známému rachotu a klapání londýnských nočních ulic.

V takovém hrobovém tichu určitě jen tak neusne.

Lavinia se opřela o parapet a vdechovala poklidnou atmosféru. Nic kolem jí nepřipomínalo, že situaci v Tobiašově ložnici nezvládla. Na co proboha myslela, když mu řekla, aby za ní dnes v noci nechodil? Měla sice právo přestat se ovládat, ale politováníhodným důsledkem bude, že se až do snídaně nedozví, o co mezi těmi dvěma šlo. Byla si jistá, že svou zvědavost neudrží tak dlouho na uzdě.

Zabubnovala prsty na kamennou římsu a uvažovala, co dál.

Není vyhnutí. Bude muset podstoupit zpáteční cestu k Tobiasově ložnici. Její partner jí dluží pár odpovědí a pokud se je Lavinia ještě dnes v noci nedozví, nedokáže usnout.

Navíc se jí vůbec nelíbila představa, že Tobias stráví s Aspasíí Grayovou takovou dobu o samotě.

Uvažovala, jak dlouho by měla počkat, než se vrátí do jeho pokoje. Dvacet minut? Jen doufala, že se nesrazí s lidmi, kterým se jí podařilo při první cestě vyhnout.

Takhle tedy vypadají radovánky společenských večírků.

Zpočátku měla pochybnosti, ale Joan Doveová ji ujistila, že bude nadšená. Ano, jsou tam sice nudné hry a rozhovory a budete muset vystát pár nesnesitelných lidí, ale věřte mi, Lavinie, že to za to stojí. Když se večer zhasne, nikdo se nestará, co děláte ani kam jdete.

Joan očividně nepočítala s komplikací jako je Aspasia Grayová.

Náhle ji něco napadlo. Otřásla se. Co když se vrátím do Tobiasovy ložnice a ta ženská tam pořád ještě bude?

Nežárlím, ujišťovala se. Jsem jen hluboce znepokojená.

Tobias měl dnes v podvečer mimořádně dobrou náladu. Ať už se mezi ním a jeho novou klientkou stalo cokoli, bylo to dost vážné, aby ho to vrhlo do ledového rozpoložení.

A to, jak postupem času zjistila, nevěstilo nic dobrého.

Ze zasnění ji vytrhlo tiché zaklepání. Chvatně se obrátila, zamířila ke dveřím a prudce otevřela.

Ve stínu matně osvětlené chodby stál Tobias a vypadal ještě nebezpečněji než před chvílí. Neobtěžoval se vzít si kabát ani nákrčník. Dokonce si ani nezapnul límeček bílé košile. Zpod ní vykukovaly tmavé, stočené chloupky, porůstající jeho širokou hrud'.

„To je překvapení,“ vypravila ze sebe.

Rozhlédl se po chodbě, aby se ujistil, že tam nikdo není, a pak vstoupil.

„Udělej pro mě něco,“ zamumlal a zavřel za sebou dveře.

„Jestli někdy znovu navrhnu, abychom přijali pozvání na venkovskou slavnost, pošli mě laskavě na děšť, dokud ten záchvat nepomine.“

„Zvláštní, že to říkáš. Napadlo mě to samé.“ Vrátila se ke svému místu u okna. „Kdo je ta ženská, Tobiasi?“

„Říkal jsem ti to. Jmenuje se Aspasia Grayová. Stará známá.“

„Pochopila jsem, že jste si kdysi byli velmi blízcí.“

„Řekl jsem známá, ne milenka.“ Zezadu k ní přistoupil.

„Krucinál, snad si nemyslíš, že to, že mě držela kolem krku, něco znamená?“

„No, vlastně –“

„Můžu ti tu politováníhodnou scénu vysvětlit. Aspasia mi jen děkovala, že se ujmu vyšetřování jejího případu.“

Nechtěl jsem být hrubý a odstrčit ji.“

„Hmm.“

„Zatraceně, Lavinie, překvapila mě. Slyšel jsem, jak otvíráš dveře, a v následující chvíli jsem měl její ruce kolem krku.“

„Hmm.“

„Co je?“ Stiskl jí rameno a jemně jí zatřásl. „Snad sis nemyslela, že se s Aspasií vážně objímám? Miluju tě. Víš to. Přece jsme se dohodli, že si budeme vzájemně věřit.“

Částečně se uvolnila. Dotkla se jeho tváře. „Ano, já vím. Miluju tě a věřím ti, Tobiasi.“

Zhluboka si oddechla. „Díkybohu. Na chvíli jsi mi nahnala strach.“

Nadzvedla obočí. „Neznám však paní Grayovou a nemám žádný zvláštní důvod, proč bych měla věřit jí.“

Pokrčil rameny. „Kvůli Aspasi se nemusíš trápit.“

„Máš pravdu, trápím se tím. Navíc moje důvěra ještě neznamená, že se mi líbí, když se jen v košili objímáš s jinou ženou.“

Pomalů se usmál. „Daleko to najevo dost jasně, drahoušku.“

„Něco takového bys neměl často opakovat, Tobiasi.“

Rozumíš?“

Zvedl ruku a přejel prsty po rytině bohyně Minervy, která zdobila stříbrný přívěsek, houpající se jí na krku.

„Jsi jediná žena, s níž se chci objímat.“

Nepostřehla téměř žádné varování – jen letmý záblesk v jeho očích – než ji políbil. Jeho prudká touha jí rozechvěla smysly. A znovu ji přiměla přemýšlet o jeho rozhovoru s novou klientkou.

Tuto planoucí vášeň s ním zažila v minulosti často. Poznala, že pramení z melancholie, pohřbené hluboko v duši.

Většinu času ji držel pod zámek, ale dnes v noci opět vyplula napovrch. Lavinia se domnívala, že je to práce Aspasia Grayové.

„Tobiasi.“

Přitiskl ji pevně k sobě, jednu paži stočil kolem její šíje a druhou kolem pasu. „Když jsi mi řekla, že se nemusím obtěžovat za tebou přijít, měl jsem pocit, jako bys mi to kopí, které jsi celý večer nosila, bodla rovnou do srdce.“

„Nemyslela jsem to tak,“ zašeptala. „Vlastně jsem se za tebou právě chtěla vrátit.“

„Máš právo být naštvaná.“ Políbil ji na ústa, na tvář a pak na hrdlo. „Ale není to nutné, přísahám.“

„Udělal to schválně, vid’? Slyšela, že otevírám dveře, a chytila tě kolem krku, abych vás spolu přistihla.“

„Ne, jsem přesvědčený, že mi jen chtěla poděkovat.

Zrovna jsem souhlasil, že se na ten její případ podívám.

Náhodou jsi otevřela dveře ve špatnou chvíli.“

„Nesmysl.“

„Čert to vem, zapomeň na to objetí. Nemám o Aspasii zájem.“

Zvedl ji do vzduchu a vykročil na druhou stranu malé místnosti. „Jsi jediná, o níž se zajímám, a tohle je jediné objetí, na kterém mi záleží.“

„Tobiasi, ta postel –“

„Dostanu nás tam co možná nejdřív.“

„Pro dva je ale moc těsná.“

„Však si poradíme, madam. Onehdy jsme se spokojili i se sedadlem v kočáře. Malé lůžko nám určitě postačí.“

Opatrně ji položil do lůžkovin a lehl si na ni. Zmuchlal jí tak šaty, které si pořídila speciálně pro tento výlet, ale nevěnovala tomu pozornost.

Stáhl jí živůtek a líbal ji, dokud neměla pokožku v jednom ohni. Uchopila jeho obličej do dlaní a vrátila mu polibek s vášní, která ji nikdy neprestala udivovat. Než poznala Tobiasa, netušila, že je schopná tak intenzivních prožitků. Dokonce i teď, kdy ho ovládala ponurá vášeň, na jeho dotyky odpovídala. Ne, je v tom něco víc, pomyslela si. Potřebuju na ně reagovat, zvlášť teď.

V podobných chvílích zahlédla část jeho skutečné povahy, do níž nikomu jinému nedovolil nahlédnout. Až příliš dobře znala tu mocnou, živelnou sílu, která z něj vycházela. V posledních několika týdnech se pomalu začala smiřovat s tím, že ji a Tobiasa poutá něco abstraktního, co ještě zcela nechápe. A přestože možná jejich vztahu nikdy úplně neporozumí, věděla, že ho nemůže déle odmítat.

S Tobiasem se o tom neodvážila promluvit. Neměl trpělivost s metafyzikou a podobnou diskusi by nejspíš nevítal.

Ale někdy, když ji k sobě tiskl a svíral ji, jako by ji už nikdy nechtěl pustit, uvažovala, zda i on necítí to vzájemné pouto.

Netrpělivě jí vykasal sukně a vklouzl jí rukou mezi stehna. Prahla po ní a ona po něm toužila stejně silně. Rozepnula mu košili a přejela mu dlaní po hrudi.

Něžně ji hladil na nejcitlivějším místě. Zašeptala šokující slova, která by ve slušné společnosti nikdy nepoužila a před seznámením s Tobiasem ani netušila, že je zná.

„Tobiasi.“ Vzepjala se proti jeho dlani.

Natáhl ruku, aby si rozepnul kalhoty.

Letní noc prořízl srdceryvný výkřik a zničil ten okamžik jako úder blesku. Lavinia sebou trhla a otevřela oči.

Spatřila, jak se za otevřeným oknem mihl temný stín.

„Co to k čertu bylo?“ Tobias se svalil z postele a vstal, právě když výkřik, při kterém tuhla krev v žilách, s děsivou konečností dozněl.

„Co se stalo?“ Lavinia se vydrápala z postele. „Nějaký noční pták? Obrovský netopýr?“

Tobias dvěma dlouhými kroky přistoupil k oknu. Chytil se římsy a civěl do zahrady.

„Milosrdný bože,“ zašeptal.

Lavinia doběhla k oknu. „Co je?“

Kousek od nich se ozval další výkřik. Tentokrát ženský.

Lavinia se vyklonila z okna a natočila hlavu vlevo, aby identifikovala zdroj druhého výkřiku.

Spatřila, jak žena ze sousedního pokoje oblečená v županu a nočním čepečku stojí na kamenném balkoně a zírá do zahrady jako přimrazená.

Sebrala kuráž a pohlédla dolů. Na trávě ležela zkroucená postava ve večerním obleku, připomínající rozbitou panenku. Polil ji ledový pot. Stín, který se před několika vteřinami zřítíl za oknem, byl nějaký muž.

„Musel spadnout ze střechy,“ zašeptala.

„Co by tam dělal?“ zamračil se Tobias. „Rozhodně nepatří mezi místní personál.“

Lavinia znovu pohlédla dolů a spatřila holou lebku, lesknoucí se ve světle měsíce. „To jistě ne.“

Slyšela, jak se otvírají další okna. Tmou se rozléhaly otřesené výkřiky. Dole se objevil nějaký sluha s lucernou v ruce a velmi zdráhavě kráčel k mrtvému.

„Půjdu se podívat, jestli se dá něco dělat.“ Tobias se odlepil od okna. „Počkej tu.“

„Ne, půjdu s tebou.“

„Nemusíš,“ namítl jemně. „Bude to dost nepříjemné.“

Polkla. „Nemůžu si být jistá, dokud se na něj nepodívám zblízka, ale bojím se, že možná skutečně existuje důvod, proč bych tě měla doprovodit.“

Zastavil se u dveří a zamračeně se ohlédl. „Proč?“

„Nejspíš jsem byla jednou z posledních, kdo ho viděli naživu.“ Upravila si živůtek šatů a zvedla ruce, aby si připevnila vlásenky. „Kromě té služebné, samozřejmě.“

„O čem to proboha mluvíš?“ Tobias otevřel dveře a vyšel na chodbu. „Ty toho člověka znáš?“

„Ne tak docela.“ Vyšla za ním do zšeřelé chodby a zastavila se, aby zavřela dveře. „Nepředstavili jsme se, ale jsem přesvědčená, že jsem ho viděla, když jsem šla za tebou do ložnice. Přesněji řečeno, schovala jsem se za schodiště, zatímco odcházel ve společnosti jedné ze služebných.“

To vzbudilo jeho zájem. „Šel s nějakou služkou?“

„Přesně tak. Z jeho slov vyznělo, že si jdou na střechu trochu zadovážet. To děvče vypadalo, že ho ta vyhlídka těší. Určitě jí slíbil peníze.“ Odmlčela se. „Zajímalo by mě, jestli lady Beaumontová ví, co se pod její střechou děje.“

„Myslím, že podobné věci jsou tu na denním pořádku.“

Začali sestupovat po schodišti. Lavinia slyšela, jak se za ní otvírají dveře. Z pokojů se začali trousit zmatení a zvědaví lidé a ptali se jeden druhého, co se stalo.

„Nechápu, jak mohl spadnout ze střechy,“ poznamenal Tobias.

„Byla to určitě nehoda. Když jsem ho viděla, byl dost opilý.“

Ve spodním patře se otevíraly další dveře. Objevovali se různě oblečení lidé. Někteří se na schodišti připojili k Tobíašovi a Lavinii, ale většina setrvala na chodbě a diskutovala o události se svými sousedy.

V přízemí zamířil Tobias do zahrady. Kolem těla se zatím shromáždil hlouček lidí.

Z postranního vchodu vyběhl lord Beaumont, malý, kulatý a plešatý mužíček. Měl na sobě kalhoty, pantofle a hedvábný župan. Jakmile spatřil Tobiasa, zarazil se a pak změnil směr.

„Marchi. Díky, že jste sešel dolů. Vale mi říkal, že jste v kritických situacích člověk na správném místě.“ Beaumont si se zpožděním všiml Lavinie a kývl hlavou. „Paní Lakeová. Není třeba, abyste podstupovala tahle muka.“

Vraťte se, prosím, dovnitř.“

Začala vysvětlovat, proč šla dolů, ale Tobias ji přerušil.

„Kdo je to?“ zeptal se tiše.

Beaumont stísněně pohlédl na hlouček kolem těla.

„Sluha, který pro mě přiběhl, tvrdil, že lord Fullerton.“

„Poslal jste pro doktora?“

„Co? Ne. Všechno se stalo tak rychle. Ani mě nenapadlo –“
Beaumont se zarazil a s viditelným úsilím se pokusil vzít rozum do hrsti. „Ano, samozřejmě. Doktora.“

On už bude vědět, co udělat s tělem. Rozhodně ho nemůžeme nechat tady v zahradě. Ovšem, hned ho nechám zavolat.

Skvělý nápad, Marchi.“

Beaumont se s očividnou úlevou, že má konkrétní úkol, obrátil a horečně přivolal nějakého sluhu.

„Chci se podívat blíž,“ pošeptal Tobias Lavinii. „Vážně chceš jít se mnou?“

„Ano.“

Kráčeli k místu, kde na vlhké trávě ležel Fullerton. Lavinou ani trochu nepřekvapilo, když se chumel lidí, nakupených kolem těla, rozestoupil a vytvořil uličku. Tobias měl často na lidi podobný účinek.

Vedle Fullertona klečel hubený mužík. Se spojenýma rukama se kymácel sem tam a sténal.

„To je neštěstí,“ sténal. „Pohroma. Co budu dělat? Takové neštěstí.“

Tobias mrkl po Lavinii. „Jsi v pořádku?“

„Ano.“

Nebylo to poprvé, co se ocitla v těsné blízkosti násilné smrti, ale věděla, že si na ten pohled nikdy nezvykne.

V tomto případě nebylo vidět krev, ale Fullerton měl krk zkroucený do nepřirozeného úhlu, při němž se jí obracel žaludek. Na několik příšerných vteřin se bála, že by se jí mohlo udělat špatně.

Prinutila se soustředit na podrobnosti a okamžitě poznala holou hlavu, fialový kabát a zručně zavázanou kravatu.

Opravdu to byl muž, kterého před krátkou dobou viděla na chodbě s blondátou služebnou.

„Tak co?“ pobídl ji Tobias tiše.

„Ano, je to on,“ přisvědčila.

Hubený mužík se nepřestával kymácet a sténat. „Neštěstí.

Co budu dělat?“

„Zvláštní.“ Tobias prohlížel tělo. „Je úplně oblečený.“

„Prosím?“

„Říkalas, že on a ta dívka se chtěli na střeše pobavit, ale přesto je pořád úplně oblečený. Má zapnuté kalhoty i košili a kolem krku nákrčník.“

„Už vím, na co narážíš.“ Zamyslela se. „Možná, ehm, nestačili uskutečnit svoje plány.“

Tobias rezolutně zavrtěl hlavou. „Nějakou dobu tam nahoře byli. Měl spoustu času, aby si aspoň rozepnul kalhoty.“

Rychle vzhledla. „Naznačuješ to, co si myslím?“

„Ještě nevím.“ Tobias zvýšil hlas a promluvil ke klečícímu muži: „Kdo jste?“

Hubený mužiček se na něj omráčeně zadíval. „Burns, pane. Komorník jeho lordstva. Bylo to skvělé místo. Právě jsme objednali několik nových plášťů a župan. Jeho lordstvo se mělo ženit, víte? Chtěl na svou nastávající zapůsobit.

Co teď se všemi těmi pěknými šaty bude?“

„Samozřejmě je zabalíte a vrátíte jeho rodině,“ poznamenala Lavinia.

„Ach ne madam, to neudělám.“ Burns se vydrápál na nohy a couvl. „Teď už nedostanu žádný plat. Musím si najít nové místo.“

„Kdy naposledy jste viděl lorda naživu?“ zeptal se Tobias.

„Dnes večer, když šel na maškarní ples. Vypadal náramně, to vám povídám. Velmi ho potěšil ten uzel na kravatě. Sám jsem ho vymyslel a pojmenoval ho po něm.“

„Pak už jste se s ním nesetkal?“ naléhal Tobias.

„Ne. Přikázal mi, ať na něj nečekám.“

„Bylo to neobvyklé?“

„Ne, pane. Jeho lordstvo si před spaním rádo užívalo s ochotnými děvčaty. Nelíbilo se mu, když jsem se motal kolem.“

„Pojď.“ Tobias pevně sevřel Laviniinu paži a vedl ji z místa činu.

„Kam jdeme?“ zeptala se.

„Chci se podívat do Fullertonovy ložnice.“

„Proč? Co myslíš, že tam najdeš?“

„Nemám tušení.“

Tobias zastavil částečně oděného majordoma a zeptal se ho, který pokoj patřil lordu Fullertonovi. Lord Beaumont, stále trochu nervózní, k němu přiklusal.

„Co je, Marchi?“ vyzvídal. „Stalo se něco?“

„Ne, pane. Jen bych si rád prohlédl Fullertonovu ložnici.

Možná byste nás měl doprovodit.“

Byl to jemně zastřený příkaz, ale Beaumont si zřejmě neuvědomil, že mu rozkazuje muž, který je na mnohem nižší příčce společenského žebříčku.

„Ano, samozřejmě,“ přikývl, rychle se obrátil a zamířil k domu.

Když Tobias mluvil tímto hlubokým, zvukným a sebejistým hlasem, lidé ho často poslouchali bez námitek.

Měl zázračnou schopnost převzít velení v dobách, kdy druzí bezhlavě pobíhali kolem. Lavinia se domnívala, že si svou převahu ani neuvědomuje.

V průběhu posledního vážnějšího vyšetřování došlo k nehodě, která ji přesvědčila, že Tobias má přirozený talent ovlivňovat chování lidí. Byla si jistá, že tato schopnost pramení z hloubi jeho podstaty, ale z pro ni nepochopitelných důvodů se rozhodl pohrbit tento dar pod několik vrstev logiky a pevné vůle. Než ji poznal, nazýval všechny okultisty šarlatány a podvodníky, kteří jen zneužívají slabých a důvěřivých.

Když zjistil, že Lavinia se o podobné věci zajímá, jeho první reakcí bylo její schopnosti odmítnout. Později se s nimi nevražlivě smířil, ale byla si jistá, že kdyby bylo po jeho, nejradši by je ignoroval.

Kráčeli za hostitelem po hlavním schodišti zámku. Na podestě už Beaumont těžce sípal. Zastavil se, aby popadl dech.

V patře pobíhala spousta hostů. Mezi nimi byla i žena s lesklými hnědými vlasy svázanými do uzlu.

Lavinia ji poznala, až když se dotyčná otočila. Aspasia si už sundala černou paruku i čelenku a převlékla se do bohatě vyšíváného zeleného hedvábného županu.

Jakmile Tobíase spatřila, rozběhla se k němu.

„Co se stalo?“ zašeptala. „Všichni říkají, že Fullerton spadl ze střechy a zlomil si vaz.“

„Vypadá to tak,“ přisvědčil Tobias.

Beaumont vytáhl kapesník a otřel si čelo. Zadíval se na zástup hostů. „Hrozné neštěstí. Naprosto strašlivé. Ale ujišťuji vás, že se na celé záležitosti pracuje. Doktor je na cestě. Všichni se můžete vrátit do svých pokojů.“

Aspasia mírně svraštila pěstěné hnědé obočí. Tázavě pootevřela rty. Lavinia si všimla, že Tobias zavrtěl hlavou.

Aspasia poslušně zavřela ústa.

„Musíš nás omluvit,“ promluvil Tobias. „Pospícháme.

Lord Beaumont jde s námi do Fullertonovy ložnice.“

Aspasia vypadala vyplašeně a pak Lavinia spatřila v jejích tmavých očích záblesk porozumění.

„Tobiasí?“ zašeptala Aspasia chraplavě. „Myslíš –“

„Promluvíme si později,“ zarazil ji jemně.

„Ano, samozřejmě.“ Aspasia mu půvabně uhnula z cesty. Zamyšleným pohledem sklouzla k Lavinii.

Prohodili jen pár slov, přemítala Lavinia, zatímco oba muže následovala, ale z jejich chování nepochybně čiší důvěrné přátelství. Aspasia zjevně cítí, že má na Tobiasi právo a on se k ní chová, jako by jí byl něčím zavázán.

Jestli se během uplynulých několika měsíců o Tobiasovi něco dozvěděla, tak to, že bere svou zodpovědnost velmi vážně.

Ohlédl se právě ve chvíli, kdy Aspasia zmizela za dveřmi ložnice. Byly to velmi známé dveře.

Jedna záhada je pro dnešek rozluštěna, pomyslela si.

Teď už věděla, proč ji tak najednou přestěhovali nahoru do toho mrňavého pokoje na konci chodby. Hospodyně a majordomus se dohodli, že dají Laviniiu pohodlnou komnatu Aspasii Grayové.

Beaumont se zastavil přede dveřmi.

„Tohle byla Fullertonova ložnice,“ prohlásil.

Tobias vešel jako první. Rozsvítil svíčku a rozhlédl se.

Pak přistoupil k oknu a roztáhl závěsy.

Kromě matné záře svíčky zaplavilo místnost měsíční světlo.

Lavinia vešla dovnitř a rozhlédla se. Ložnice byla stejně velká jako Tobiasova. Široká postel s nebesy byla ustlaná.

Bylo zřejmé, že v ní nikdo nespál. Povlaky i polštáře byly stále načechrané. Zpod příkrývky vyčnívala rukojeť nahřívací pánve.

„Nechápal, proč nemůžou zůstat v jeho posteli,“ pošeptala Tobiasovi. „Tvrdil, že je pěkně vyhřátá.“

Tobias rychle a metodicky otvíral a zavíral zásuvky nočního stolku. Nevzhlédl k ní. „Co ještě říkal?“

„Ptal se toho děvčete, proč musejí jít až na střechnu.“

Beaumont se zamračil ze dveří. „Jakého děvčete?“

„Když jsem večer viděla lorda Fullertona,“ vysvětlovala Lavinia, „doprovázela ho vysoká blondáta služebná.

Měla jsem dojem, že si jdou na střechnu zaflirtovat.“

„Nesmysl.“ Beaumontovy vousy se zježily v upřímném pohoršení. „Všichni v našem domě si uvědomují, že nevhodné důvěrnosti mezi personálem a hosty jsou přísně zakázány. Lady Beaumontová s podobnými věcmi nesouhlasí.“

Lavinia se zastavila před nočním stolkem a prohlížela si pár drobností, ležících na naleštěné dřevěné desce.

„Vypadalo to, že ta dívka touží prokázat Fullertonovi laskavost.“

To ona navrhla, aby šli nahoru na střechu, místo aby zůstali v jeho ložnici.“

„Nařídím majordomovi, aby to prověřil.“ Beaumont se rozpačitě zarazil. „Vysoká, světlolasá žena, říkáte?“

Nevzpomínám si, že bych měl v personálu někoho, kdo by tomu popisu odpovídal. Nejspíš to bude jedna z místních venkovských děvчат, která jsme na tento týden najali.

S tolika hosty v domě jsme potřebovali služebné navíc.“

„Hmm.“ Na nočním stolku není nic neobvyklého, pomyslela si Lavinia. Všimla si svícnu, brýlí a prstenu.

Přistoupila ke skříní a otevřela ji. Tobias k ní zezadu přistoupil se svíčkou. Společně prohlíželi řadu drahých obleků.

„Chci s tím blond'atým děvčetem mluvit.“ Tobias otevřel zásuvky ve skříní a letmým pohledem přejel pečlivě srovnané kapesníky a prádlo. „Požádáte majordoma, aby ji našel, pane?“

„Jestli to pokládáte za nezbytné...“ Beaumont couvl a pak zaváhal. „Co se vám tu nezdá, Marchi?“

„Rád bych zjistil, jestli byl Fullerton stále s tou dívkou, když spadl.“ Tobias se odvrátil od skříně a přešel k nočnímu stolku. Zadíval se na předměty, rozložené na povrchu. „Možná by mohla přesně popsat, co se stalo.“

„Máte pravdu, půjdu si promluvit s Drumem.“ Beaumont se obrátil na podpatku a zmizel v chodbě. Viditelně si oddechl, že má před sebou další jasný cíl.

Lavinia otevřela kufr a nakoukla dovnitř. Byl prázdný.

Všechny věci teď nepochybně visely ve skříní. Zavřela víko a pohlédla na Tobiasa, který klečel na kolena a nahlížel pod postel.

Postřehla, jak napjal čelist, když přenesl váhu na levou nohu, ale potlačila nutkání zeptat se, jestli ho něco bolí.

Nelíbilo se mu, když se ho vyptávala na zranění, které utrpěl před několika měsíci v Itálii. Sice se zahojilo, ale sem tam se znovu ozvalo.

„Co tam proboha hledáš?“ zajímala se.

„Jak to mám ksakru vědět?“ Přestal si prohlížet prkna v podlaze, chytil se sloupku postele a postavil se. „Mám dojem, že jsme tu skončili.“ Netrpělivě si promasíroval levé stehno. „Teď půjdeme na střechu.“

„Tobiasí, co se tu děje? Myslíš si, že smrt lorda Fullertona nebyla nehoda?“

Několik vteřin vypadal, jako by se chtěl vyhnout odpovědi.

Pak pokrčil rameny. „Řekl bych, že ho zavraždili.“

„Bojím se, že moc fantazíruješ. Co tě k té myšlence vede?“

„To je na dlouhé povídání.“ S malým svícnem v ruce zamířil ke dveřím. „Nemám čas ti to vysvětlovat.“

Znovu mě odbyl, pomyslela si. Ale teď není vhodná chvíle, abych se kvůli tomu hádala.

„Dobře, ale pamatuj si, že při první příležitosti od tebe očekávám vysvětlení.“

Přistihla se, že mluví do větru. Tobias už byl na chodbě a rázoval ke dveřím.

Chystala se ho následovat, ale něco ji přimělo, aby se znovu rozhlédla po místnosti. Oči jí padly na noční stolek.

Bledé měsíční světlo ozařovalo předměty, ležící na povrchu.

Měla dojem, že se v jejich uspořádání něco změnilo.

Vzápětí pochopila, v čem je rozdíl. Prsten zmizel.

Zmocnil se jí nepříjemný pocit. Tobias nebyl zloděj.

Vzal ten prsten z nějakého velmi konkrétního důvodu, s nímž se nehodlal svěřit jí ani Beaumontovi.

Od chvíle, co mluvil s Aspasií Grayovou, se choval neobyčejně zvláštně.

„Opravdu proti té ženské nic nemám,“ promluvila přesvědčivě k prázdné místnosti.

V patře sloužících vládl stejný zmatek, zvědavost a obavy, jaké Lavinia viděla ve spodních podlažích. Lidé se shlukovali v úzké chodbě a tiše si povídali.

Při pohledu na Lavinii a Tobiasa všichni rázem zmlkli a obrátili se k vetřelcům z řad hostů.

Tobias si vyhlédl nejbližší dívku v noční košili.

„Kde jsou schody na střechu?“ uhodil na ni.

Dívka zalapala po dechu a strnula jako králík, který se ocitl tváří v tvář vlkovi. Očima rozšířenýma strachem zírala na Tobiasa. Několikrát se pokusila promluvit, ale vypravila ze sebe jen nesmyslné zakoktání.

„Střecha,“ opakoval Tobias podrážděně. „Kde je to zatracený schodiště?“

Dívčiny společnice se rychle daly na ústup a nechaly ji Tobiasovi napospas.

„P-p-prosím, pane –“ Dívka stála jako přikovaná, se slzami na krajíčku.

Lavinia vzdychla. Byl čas se do toho vložit.

„To stačí.“ Postavila se mezi Tobiasa a služebnou, která se viditelně třásla. „Děsíš ji. Nech to na mně.“

Tobias se zastavil, zjevně rozladěný, že ho připravila o kořist. Nespouštěl z vyděšené dívky ledový pohled.

„Tak fajn,“ zavrčel k Lavinii. „Ale pospěš si. Nemáme času nazbyt.“

Nemůžu tu nebožačku vinit, pomyslela si Lavinia. Tobias dokáže nahnat hrůzu, a zvláště teď. Jeho dnešní postoj jí připomněl chvíli, kdy se s ním poprvé setkala.

Vybavovala si to dost živě. Tenkrát v noci se v Římě přihnul do obchůdku se starožitnostmi, který vedla s neteří Emeline, a začal rozbíjet všechny sochy, které měl na dosah.

V první chvíli ji napadlo, že je to šílenec, ale pak v jeho očích postřehla mrazivou inteligenci a pochopila, že přesně ví, co dělá. Působil tak ještě hrozivěji.

„Jen klid,“ chlácholila služebnou. Dotkla se svého stříbrného přívěsku, který se jí houpal na krku, a promluvila tichým, konejšivým hlasem, jenž používala, když si přála navodit slabý hypnotický spánek. „Podívej se na mě.“

Nemusíš mít strach. Všechno je v pořádku. Není se čeho bát.“

Dívka jednou nebo dvakrát zamrkala a odtrhla vyplašený pohled od Tobiasova zachmuřeného výrazu. Zadívala se na přívěsek.

„Jak se jmenuješ?“ zeptala se Lavinia jemně.

„Nell. Jmenuju se Nell, madam.“

„Dobře, Nell. Pověz mi, kde je schodiště na střechu?“

„Na konci téhle chodby, madam. Ale Drum nařídil personálu, aby na střechu nechodili. Bojí se, že by odtamtud mohl někdo spadnout. Ta zídka je moc nízká.“

„Chápu.“ Lavinia koutkem oka postřehla, že Tobias zamířil ke schodišti. Chystala se ho následovat, ale pak dívka položila ještě jednu otázku. „Znáš všechny místní služebné, Nell?“

„Ano, madam. Všechny jsme z vesnice nebo z okolních farem.“

Děvče už mluvilo uvolněně. Nebylo nutné přitahovat její pozornost přívěskem. Lavinia přestala s náhrdelníkem pohupovat.

Děvče znovu zamrkalo a zvedlo k ní oči.

„Znáš nějakou dívku, která je trochu vyšší než ty a o pár let starší? Má zářivé, blondáté vlasy. Záplavu kudrlinek.“

Dnes večer měla na hlavě obrovský klobouk s modrou stuhou.

Podle všeho byl nový a měl o hodně širší krempu než ten tvůj.“

„Nový klobouk s modrou stuhou?“ Nell se chytila toho, co bylo evidentně nejdůležitější stránkou popisu. „Ne, madam. Kdyby některá z nás měla takové štěstí, že by si pořídila nový klobouk, všechny bychom to věděly, na to se můžete spolehnout.“

„Je některá z vás vysoká a světlavá?“

„Annie je vysoká, ale má hnědé vlasy. Betty má žluté vlasy, ale je menší než já.“ Služebná soustředěně svraštila čelo. „Nenapadá mě nikdo, kdo by se podobal dívce, kterou jste popsala.“

„Děkuju, Nell. Moc jsi mi pomohla.“

„Ráda, madam.“ Nell se uklonila a vrhla nejistý pohled po Tobiasovi, který právě otvíral dveře. Stísněně polkla.

„Bude se ten pán ještě na něco vyptávat?“

„Neboj se. Jestli si s tebou bude ještě chtít promluvit, ujišťuju tě, že půjdu s ním.“

Nell si viditelně oddechla. „Děkuju, madam.“

Lavinia chvatně prošla chodbou. Když se dostala ke dveřím na schodiště, Tobias už byl pryč.

Poněvadž neměla svíčku, opatrně vystupovala po úzké řadě schodů a šmátrala kolem sebe rukama. Nahoře narazila na otevřené dveře.

Vkročila do měsíčního světla a spatřila Tobiasa u nízké zídky. Díval se dolů do zahrady. Přistoupila k němu.

„Tak odsud Fullerton spadl?“ zeptala se.

„Jo, myslím, že jo. Tady na té zdi jsou šmouhy od bláta.

Vidíš je?“

Zvedl svíčku, aby světlo dopadlo přes bariéru. V prachu, sazích a špíně bylo vidět několik skvrn. Nejspíš je tam opravdu nechal muž, který se zoufale snažil něčeho chytit, aby se vyhnul jisté záhubě. Zachvěla se.

„Ano,“ zašeptala, „vidím.“

„Zdá se, že ho ta ženská vlákala na střechu schválně.“

Tobias energicky přecházel podél zdi. „Říkalas, že Fullerton byl dost opilý. Určitě měl vratké nohy. Nebylo by potřeba moc síly, aby do něj někdo strčil, jen pečlivé načasování.“

„Vím, že jsi z nějakého důvodu, který mi ještě vysvětlíš, přesvědčený, že šlo o vraždu,“ řekla tiše. „Přesto nechápu, proč by to nemohla být nehoda.“

„Co ta vysoká, blondatá služebná?“

Zaváhala. „Nell si na nikoho takového nepamatuje,“ připustila.

Zadíval se na ni. Ve světle svíček vypadal jeho obličej zlověstně. Chápala Nellinu reakci. Když člověk neznal Tobiasa jdoucího po stopě, mohlo se ho zmocnit nutkání vzít co nejrychleji do zaječích.

„Třeba patřila mezi hosty,“ uvažoval. „Mohla mít kostým ještě z večerního maskarního bálu?“

Snažila se vybavit si Fullertonovu společnost. „Myslím, že takový kostým by si žádná z urozených dam nevzala.

Byl příliš obyčejný a realistický, jestli víš, co tím myslím.

Materiál nebyl dost kvalitní, aby si ho nějaká dáma oblékla.

Ty šaty byly ušité z nevýrazné, hrubé látky. Boty, ponožky i zástěra vypadaly, jako by je opravdu nosily Beaumontovy pokojské.“

„Takže ne kostým, ale skutečný převlek,“ přemítal.

„Tobiasi, myslím, že je na čase, abys mi vysvětlil, o co tu jde.“

Chvilí mlčel a znovu si prohlížel povrch střechy. Věděla, že hledá další stopy, a zároveň se bála, že se pokusí vyhnout její otázce.

Pak konečně promluvil.

„Už jsem ti říkal, že jsem za války vedl jménem svého přítele lorda Crackenburnea nějaká tajná vládní vyšetřování.“

„Ano, vím, že jsi byl špeh. Přesuň se, prosím, k jádru věci.“

„Když mluvím o své bývalé profesi, radši se termínu špeh vyhýbám.“ Předklonil se a pozorně se zadíval na něco v prachu. „Je to dost nepříjemný výraz.“

„Uvědomuju si, že to ostatní lidé nepovažují za vhodné zaměstnání pro gentlemana, ale když jsme sami, nemusíme bazírovat na slovíčkách. Ano, byl jsi špeh. I já v Římě přežívala různě. Žádný z nás si nepřeje svou minulost vytrubovat do světa. Teď na tom ale nezáleží. Pokračuj.“

Narovnal se a upřeně se zadíval do noci. „Krucinál, Lavinie, nevím, kde začít.“

„Co třeba tím, proč jsi sebral ten prsten z Fullertonova nočního stolku?“

„Takže sis toho všimla?“ Tobias se pousmál. „Máš postřeh.“

V nové profesi jsi udělala notný kus práce. Jo, vzal jsem ten zatracenej prsten.“

„Proč? Nejsi přece zloděj.“

Sáhl do kapsy a chvíli si prsten prohlížel ve světle svíčky.

„I kdybych měl sklon k zlodějskému řemeslu, tenhle šperk bych rozhodně nešlupl. Vzal jsem ho jen proto, že mi ho tam nejspíš někdo nechal.“

Cítila na zádech studený pot.

Přistoupila k němu a pohlédla na šperk v jeho dlani.

V mihotavém světle svíčky spatřila miniaturní zlatou rakev.

Tobias špičkou prstu odklopil víčko. Ze zkřížených hnátů na ni civěla přízračná umrlčí hlava.

„Prsten, připomínající smrt.“ Zamračila se. „Tyhle věcičky byly kdysi velmi populární, i když nechápu, proč si někdo přál ustavičně připomínat, že konec je nevyhnutelný.“

„Před třemi lety došlo k několika zdánlivým nehodám a sebevraždám, při nichž zemřelo pár lidí. Stárnoucí hraběnka, zámožná vdova a dva finančně zabezpečení gentlemani.“

Jednou odpoledne jsme na to náhodou zavedli řeč s přítelem Crackenburneem. Během rozhovoru mě napadlo, že tím pokaždé někdo značně získal.“

„Máš na mysli dědictví?“

„Ano. Ve všech čtyřech případech. Obrovské majetky včetně pozemků a titulů změnily majitele.“

„Co tě na tom tak překvapuje? Když zemrou bohatí, urození lidé, obvykle se to stává.“

„To ano. Ale mou zvědavost vyvolalo něco jiného. Ty dvě sebevraždy mi připadaly dost podobné. Crackenburne, který ví o všem, co se mezi smetánkou šustne, tvrdil, že žádný z těch dvou mrtvých mužů netrpěl melancholií nebo špatným zdravotním stavem. V poslední době ani nepřišli o žádné velké peníze.“

„A ty nehody?“

„Pod stárnoucí hraběnkou se při odpolední procházce prolomil led na rybníku. Zámožná vdova byla přes noc sama, spadla ze schodů a zlámala si vaz.“

Nastalo krátké ticho. Lavinia zdráhavě pohlédla k místu, kde se Fullerton podle všeho horečně snažil vyhnout smrtícímu pádu.

Tobias sledoval její pohled a znovu přikývl. „Máš pravdu, její smrt se té Fullertonově dost podobá.“

„Pokračuj.“

Tobias začal přecházet sem tam. „Crackenburne mě tehdy požádal, abych se na to podíval. Samozřejmě diskrétně.

Nic nenasvědčovalo, že jde o vraždy, a nikdo z tázaných příbuzných si vyšetřování nepřál.“

„Co ses dozvěděl?“

„V průběhu pátrání kolem úmrtí té vdovy jsem zjistil, že její hospodyně našla vedle těla velmi nehezky šperk.“

Zmocnila se jí zlá předtucha. „Prsten s lebkou?“

„Přesně tak.“ Tobias pevně sevřel dlaň. „Hospodyně sloužila své zaměstnavatelce mnoho let a byla si jistá, že ten prsten do vdoviny sbírky šperků nepatří. Při vyšetřování obou sebevražd vyšlo najevo, že podobné prsteny se našly i v knihovnách obou mužů. Žádný z jejich komorníků je nepoznal.“

Pronikavě si uvědomila chladný noční vzduch. „Začínám chápat, proč se o Fullertonovu smrt tolik zajímáš.“

„Po čtrnácti dnech vyšetřování došlo k pátému úmrtí.

Nějaký starší šlechtic se podle všeho předávkoval opiovou tinkturou. Tentokrát jsem ale díky Crackenburneovým známostem vyloučil sebevraždu téměř okamžitě.

S jeho pomocí jsem se dostal do domu dřív, než tělo odvezli, a prohlédl ložnici mrtvého. Našel jsem ten prsten na stole. Ale to nebylo všechno.“

„Co jsi ještě zjistil?“

„Na okenním parapetu byly stopy od bláta. Vypadalo to, jako by někdo v noci vlezl do ložnice, možná proto, aby si s tou opiovou tinkturou trochu pohrál. V zahradě pod oknem jsem našel kousek černého hedvábí, které se zachytilo na větvi. Vypátral jsem obchod, kde ho prodali, a získal popis muže, který ho koupil.“

„Skvělá práce.“

„Na světlo vyšly další věci.“ Tobias se odmlčel. „Nebudu tě nudit podrobnostmi, stačí, když řeknu, že jedna věc vedla k druhé a nakonec jsem vraha identifikoval. A on si uvědomil, že jsem mu na stopě.“

„Utekl ze země?“

Tobias položil nohu na nízkou kamennou zídku a opřel se předloktím o stehno. Nepřítomně se díval na obzor.

„Ne,“ promluvil konečně. „Považoval se za čestného muže, který mě vyzval k smrtelnému souboji. Když pochopil, že prohrál, přiložil si revolver k hlavě.“

„Proboha.“

„V jeho seifu jsem našel sbírku prstenů a deník, v němž všechny zločiny popsal.“

„Proboha, vážně si vedl deník?“

Přikývl.

„Co ty prsteny? Proč je nechával na místech činu?“

„Myslím, že je považoval za svůj podpis, způsob, jak si připsat zásluhu za ty vraždy.“

Vyděšeně na něj zírala. „Opravdu si myslíš, že podepisoval svoje činy jako malíř obraz?“

„Ano. Pyšnil se svým uměním. A protože se jím samozřejmě nemohl veřejně pochlubit v klubu, pokládal na místa činu ty prsteny.“

„Díkybohu, žeš ho odhalil a zastavils ho.“

„Celá záležitost se samozřejmě ututlala. O vraždách neexistovaly žádné přímé důkazy a nikdo z bohatých příbuzných si nepřál skandál.“ Tobiasův hlas se zastřel.

„Často jsem přemýšlel, že kdybych byl pozornější a rychleji reagoval, mohl jsem některé z těch životů zachránit.“

„Nesmysl.“ Přešla k němu a zastavila se přímo před ním. „To jsou jen hloupé řeči, Tobiasi. Nemůžeš se vinit z toho, že jsi ten případ nevyřešil okamžitě. Dokud sis k sobě nesložil kousky mozaiky, nikoho ani nenapadlo, že ty lidi někdo zavraždil. Dopadl jsi mimořádně chytrého vraha, který by bezpochyby vraždil dál, kdybys ho nezastavil.“

Tobias divoce sevřel dlaň kolem prstenu a mlčel.

„Ten muž to dělal jen tak pro zábavu?“ zeptala se. „Nebo měl nějaký šílený motiv?“

„Není pochyb, že ho k tomu částečně vedly peníze.“

Za každou vraždu dostal honorář. Všechny transakce si úhledně poznamenával do deníku, včetně dat a sum, které za ně obdržel. Byl ale natolik opatrný, že své klienty chránil.

Oni se na oplátku nikdy nedozvěděli totožnost muže, kterého si na chladnokrevnou vraždu najali.“

„Profesionální nájemný vrah,“ zašeptala. „Opravdu hrozný způsob, jak si vydělávat na živobytí. Říkals, že pocházel z vyšší vrstvy?“

„Ano. Měl vytríbené chování, cit pro módu a notnou dávku šarmu. Muži i ženy ho měli rádi. Stále ho někam zvali. Patřil do dvou nebo tří klubů. Zkrátka se ve společnosti volně pohyboval.“ Tobias pohlédl na malou umrlčí hlavu. „To bylo jeho loviště.“

„Loviště. Dost nepříjemný obrat.“

„Hledal si klienty i oběti ve společenském světě. Pohrdal průměrnými lapky, zloději a vrahy. Nepovažoval se za obyčejného kriminálního.“

„Víš dobře, že se spousta kriminálníků rodí ve společensky vážených kruzích.“ Odmlčela se. Jeho neklid ji znepokojoval víc než jindy. Bylo očividné, že okolnosti případu před třemi lety se ho osobně dotýkají. Její tušení zesílilo. „Tobiasi, znal ses s ním ještě předtím, než jsi zjistil, že vraždí pro peníze? Považoval jsi ho za přítele?“

„Byly doby, kdy bych za Zachariáše Ellanda položil život.“

Při několika příležitostech jsem to vlastně i udělal.“

Strohé doznání jí řeklo vše, co potřebovala vědět.

„To mě moc mrzí.“ Dotkla se jeho ramene. „Muselo být hrozné zjistit pravdu.“

„Právě naše přátelství mi tak dlouho bránilo vidět pravdu.“

Sevřel pěst. „Spoléhal na náš vztah. Zneužíval ho a hrál se mnou krutou hru. Dokonce předstíral, že mi pomáhá s vyšetřováním.“

„Tobias, nesmíš mluvit, jako bys prohrál. Ten případ jsi vyřešil.“

Nevěnoval ji pozornost. Místo toho zíral do měsícem ozářeného lesa za zahradami. „Seznámil nás Crackenburne.

Našel Zachariáše u hracího stolu, když jsme kvůli jednomu případu potřebovali někoho, kdo to uměl s kartami.

Vycítil, že Ellandova povaha se k práci špeha hodí. Zachariáš rád riskoval.“

„Hmm.“ Držela mu ruku na rameni a mlčky se ho snažila uchlácholit. „Pořád ale nechápu, proč se tě to tak osobně dotýká, Tobiasi.“

„Je mi to moc líto, ale možná jsem byl zodpovědný za to, že nastoupil na cestu, která ho dovedla k povolání nájemného vraha.“

„To je absurdní.“ Stiskla ho pevněji. „Snad se vážně nechceš obviňovat z toho, že se tvůj přítel stal vrahem. To je přece hloupost.“

„Kéž bys měla pravdu. Ale faktem zůstává, že se dal na scesti krátce poté, co jsme spolu začali pracovat.“

„Proč myslíš, že za to můžeš?“

„Byl jsem jeho učitel. Školil jsem ho v tom, jak se stát špehem, a dával mu úkoly.“ Tobias hluboce vydechl. „Rozhodně měl pro tu práci nadání.“

„Pokračuj.“

„Při jeho druhém úkolu došlo k nehodě. Měl jsem si toho víc všimnout.“

„O co šlo?“

„Poslal jsem ho sledovat muže, podezřelého ze spojení se skupinou vlastizrádců. Podle Zachariáše ho ten chlap zahlédl, vytáhl nůž a chtěl ho zavraždit. Zachariáš mi později vyprávěl, že se musel bránit. Zabil ho a těla se zbavil tím, že ho hodil do řeky. V tu dobu nebyl důvod zpochybňovat jeho verzi.“

„Pokračuj, prosím.“

„Zachariáš se vyšetřování zhostil dobře a toužil po další práci,“ vysvětloval Tobias. „Crackenburneovi vysoce postavení přátelé ve vládě byli nadšení. Smrt zrádce je vůbec netrápila. Řekli mi, ať Ellandovi přidělím další úkol.“

„Stalo se něco podobného?“

„Dozvěděl jsem se jen o jednom případě. I tehdy se Crackenburneovi přátelé ve vládě shodli, že to byla jasná

sebeobrana, a protože ten mrtvý byl sám vrah, nikdo neproléval slzy. Možná došlo k jedné nebo dvěma podobným událostem, ale to už se s jistotou nedozvím. Zachariáš se nepřiznal a nikdo se tím netoužil zabývat.“

„Protože se ta úmrť vládě hodila?“

„Nejen proto. Měla za následek získání podstatného vlivu ve francouzské armádě a námořnictvu.“ Tobias zaváhal.

„Často jsem uvažoval, jestli se Zachariášovi zalíbilo vraždit v době, kdy sloužil jako tajný agent.“

„Co se stalo po první Napoleonově porážce?“

„Zachariáš se vrátil k hazardním hrám. Naše cesty se rozešly. Občas jsme se setkali v klubech, ale většinou jsme se moc neviděli.“

„Tehdy jsi poprvé uslyšel o těch záhadných úmrtích?“

„Ano, myslím, že ano. Ale musím přiznat, že občasná smrt nějakého postaršího lorda nebo bohaté vdovy mě ani nikoho dalšího nezajímala. Měl jsem dost práce s živností obchodníka a výchovou Anthonyho. Nebyl čas bezdůvodně spekulovat. Pak Napoleon uprchl z Elby a my se znovu octli ve válce.“

„A Crackenburne tě zavolal zpátky,“ doplnila.

„Povolal i Zachariáše. Ale tentokrát mě nepožádal, abych mu dával instrukce. Elland a já jsme byli kolegové, vyměňovali si informace, ale nepracovali spolu.“

„Kdy jsi ho začal podezírat?“

„K té sérii sebevražd a nehod došlo několik měsíců po bitvě u Waterloo během dosti krátké doby. Tehdy jsem začal pracovat jako soukromý detektiv a všiml si jejich vzájemné podobnosti.“

„A nakonec jsi Zachariáše Ellanda dopadl,“ zakončila.

„Ano. Během vyšetřování jsem Crackenburneovi ukázal prsteny s umrlčí hlavou. Vzpomněl si na staré fámy o profesionálním vrahovi, který kdysi používal stejný podpis.“

Říkali mu Fantom prstenu. Elland ty historky zřejmě zaslechl a ztotožnil se s nimi.“

„Tobiasí, poslouchej mě. Ellandovo rozhodnutí stát se profesionálním vrahem nemělo nic společného s tím, co dělal pro tebe.“

„V seifu, kde jsem našel prsteny a deník, byl krátký vzkaz, adresovaný mně. V něm Zachariáš psal, že pokud ten dopis najdu, bude to znamenat, že jsem vyhrál. Blahopřál mi, jako bych se stal vítězem v šachovém turnaji.“

„To snad ne!“

„Sdělil mi, že jsem byl dobrý protihráč. Poslední řádek zněl: *Nejvíc mi bude chybět vzrušení z lovu.*“

„Byl opravdu zřůda.“

„Musím přiznat,“ pokračoval Tobias tichým hlasem, „že někdy jeho vášeň pro lov docela chápu.“

„Tobiasi.“

„Taky se mě zmocňuje velmi intenzivní pocit, když vím, že jdu po stopě. Nemůžu popřít, že tuhle práci obklopuje jisté temné vzrušení.“ Zadíval se na ni. Ve světle mihotavého plamínku mu žhnuly oči jako divoké šelmě.

„Elland mi kdysi řekl, že my dva máme hodně společného.

Možná měl pravdu.“

„Okamžitě přestaň, Tobiasi.“ Podrážděně mu zmáčkla paži. „Nesnaž se navodit dojem, že jste si s Ellandem nějak podobní. Čerpat uspokojení z pronásledování je jedna věc. Je tvou přirozeností hledat odpovědi a postarat se, aby bylo spravedlnosti učiněno zadost. Je to úplně jiné, než mít radost ze smrti. Oba víme, že k tomu sklon nemáš.“

„Často jsem přemýšlel, jestli rozdíl mezi Ellandem a mnou není jen v míře toho pocitu.“

„Krucinál, Tobiasi, nech už těch nesmyslných řečí. Slyšíš mě?“

Pochmurně se usmál. „Ano, paní Lakeová, slyším vás.“

„S tvým starým známým jsem se sice nesetkala, ale ujišťuju tě, že ty a Zachariáš Elland se lišíte jako den a noc.“

„Jseš si tím úplně jistá?“ zeptal se tiše.

„Naprostο. Jak víš, mám velmi silnou intuici.“ Toužila s ním zatřást. „Nejsi žádný vrah, Tobiasi.“

Neřekl ani slovo, ale jeho pohled byl znepokojivě klidný.

Naposledy ho u něj viděla při vyšetřování, které si ve svém deníku pojmenovala jako Případ šíleného mesmeristy.

Odkašlala si. „Dobře, možná se ti za ta léta přihodilo jedno nebo dvě neštěstí, ale vždycky šlo o nehody.“

„Nehody,“ opakoval Tobias netečně.

„Ne, žádné nehody,“ opravila se okamžitě. „Zoufalé a odvážné činy, které byly nutné k ochraně životů jiných jako jsem já. Rozhodně to nebyly chladnokrevné vraždy.“

V tom je obrovský rozdíl, Tobiasi.“ Nadechla se. „Teď mi ale pověz, jak do toho všeho zapadá Aspasia Grayová.“

„Aspasia?“ sraštil čelo. „Copak jsem ti to neřekl?“

„Ne, to tedy neřekl.“

„Byla to Zachariášova milenka.“

„Ellandova milenka. Aha. To pár věcí vysvětluje.“

„Poznali se na jaře před Waterloo. Aspasia k němu vášnivě vzplála a vypadalo to, že Elland její city opětuje.“

Plánovali, že se vezmou. Když se Zachariáš v létě vrátil k práci agenta, využil Aspasiiných společenských kontaktů, aby se dostal k vlivným lidem. Myslíme, že to dělal nejen kvůli tajným službám, ale i kvůli šanci získat soukromé klienty.“

„Proboha.“

„Jednou večer se Aspasia náhodou dozvěděla, jak si Elland vydělává na živobytí. Vyděšeně od něj utekla. Často jsem uvažoval, jestli skutečným důvodem, proč si tu noc prostřelil hlavu, nebylo především to, že ztratil ženu, kterou zbožňoval.“

„Těžko můžu věřit, že by nějaký vrah byl tak citlivý,“ zamumlala.

„Je to zvláštní, ale Elland miloval napětí i romantiku.“

Připomínal mi malíře nebo básníka, toužícího po zkušenostech, které mu poskytnou vrcholné vzrušení i emoce.“

„Bez ohledu na cenu?“

„Elland nikdy nepočítal výdaje. Žil jen pro další vzrušení.“

„Co Aspasia udělala, když se dozvěděla, že si vzal život?“

„Byla pološílená. Víckrát jsem ji v takovém stavu neviděl. Elland byl jediný muž, kterého kdy opravdu milovala, a nebyla k utišení. Neranilo ji ale jen to, že se zastřelil.“

„Hrála tam roli i skutečnost, že ho milovala a nepoznala, jaký ve skutečnosti je?“

„Přesně tak. Jak už jsi nejspíš odhadla, Aspasia je světem protřelá žena. Myslela si, že je příliš inteligentní a zkušená, než aby se dala oklamat. Zachariášův podvod ji šokoval.“

Lavinia si říkala, že by měla Aspasií litovat. Když si ale vzpomněla, jak ji našla v Tobiasově objetí, nedokázala se k tomu přimět.

Přesto musela připustit, že jakoukoli ženou, a to i Kleopatrou, muselo otřást zjištění, že její milenec byl profesionální vrah. Zvlášť když ze své práce čerpal tak hluboké uspokojení, že za sebou nechával svůj podpis.

„Podle mě paní Grayová zneužívá tvého pocitu viny.“

Obžalovala tě z toho, že jsi přivedl Ellanda na cestu, která ho nakonec zničila?“

„Neřekla to sice nahlas, ale domnívám, že ano.“

„Nesmysl,“ prohlásila znovu, tentokrát velmi ostře. „Naprostý nesmysl.“

„Taky asi cítí část viny, protože mu pomohla ke kontaktům, které vyústily ve vraždy.“

Lavinia si povzdychla. „Smutný příběh.“

Znovu otevřel dlaň. Plamínek svíčky ozářil malou lebku a zkrřížené hnáty. „A teď se zdá, že se ho někdo rozhodl znovu převyprávět.“

„Snad si nemyslíš, že Zachariáš Elland vstal z hrobu, aby ve své práci pokračoval?“

„Samozřejmě že ne. Sám jsem našel Ellandovo tělo a viděl, jak ho pohřbili. Ale někdo poslal Aspasií prsten a tenhle tu nechal pro mě.“

„Aby ti tím oznámil, že je tu?“

„Vypadá to tak. Když ráno našla Aspasia jeho navštívenku na schodech, zpanikařila. Proto sem za námi přijela.“

„Hmm.“

Zamračil se. „Co je?“

„Musím říct, že mi nepřípadala zrovna panikařící.“

Ušklíbl se. „Není typ, který podlehne záchvatu hysterie.“

Ale znám ji líp než ty a věř mi, že dnes večer měla dost pocuchané nervy.“

„Když myslíš... Osobně mám za to, že používá vinu jako prostředek, aby s tebou manipulovala.“

„Nemusí zacházet tak daleko a jsem si jistý, že to dobře ví.“ Tobias schoval prsten do kapsy. „Teď je nejdůležitější najít nového Fantoma prstenu. Hodil mi rukavici. Nesmím ztrácet čas.“

„Musíš mi dovolit, abych ti pomohla, Tobiasi.“

„Nechci, aby ses do tohoto případu zapletla.“

„Tvrdils, že ho musíš co nejdřív vyřešit. Potřebuješ veškerou pomoc. Navíc nejsem v podobných věcech žádná amatérka.“

„Zatraceně, Lavinie –“

Umlčela ho zvednutím ruky. „Kromě toho jsem jediná svědkyně, kterou zatím máš. Připouštím, že ti to děvče, které sem nahoru dnes večer Fullertona doprovázelo, nedokážu podrobně popsat, ale všimla jsem si pár maličkostí, které by se ti mohly hodit.“ Koutkem oka zahlédla v komíně cíp bílé látky. „Ale, ale, copak to tu máme?“

Vzala Tobiasovi svíčku z ruky a pospíchala ke komínu.

Sundal nohu z kamenné zídky a následoval ji. „Co to je?“

„Nevím jistě. Ale jestli je to to, co si myslím, máme naši první stopu.“ Sklonila se. „Její klobouk.“

„Jseš si jistá?“ Tobias uchopil obrovský, měkký klobouk a pozorně si ho prohlížel. „Připadá mi docela obyčejný.“

„Ne tak docela. Má neobvykle širokou krempu a stuhu.“

S největší pravděpodobností je to ten samý, který měla ta blond'atá služka na hlavě. Nepřekvapilo by mě, kdybychom v ní našli světlé vlasy. Tobiasi, to dokazuje, že náš nový vrah je žena.“

Tobias se na klobouk dlouze díval. „Nebo muž, který se přestrojil do ženských šatů, aby nás zmátl.“

Dole v knihovně na ně čekal Beaumont s majordomem Drumem a nervózní mužíček, kterého jim představili jako Dr. Hughese.

Za obrovským stolem vypadal Beaumont ještě menší a kulatější. Tobias si všiml, že v ruce drží skleničku. Polovinu obsahu už vypil.

Alkohol měl na jeho nervy očividně léčivý účinek. Už nevypadal zneklidněně ani nejistě. Jeho lordstvo mělo svou domácnost opět pevně v rukou.

Na Laviniinu otázku je Drum informoval, že nikdo ze stálého personálu neodpovídá popisu blondaté služebné.

Lavinia mávla kloboukem. „A co je tohle?“

Všichni zírali na klobouk.

„Nepochybuji, že jste opravdu viděla Fullertona s nějakou ženou,“ připustil Beaumont. „Snad některou z vesničanek.“

Je zřejmé, že Fullerton to přehnal s pitím, našel si nějaké ochotné děvče a zamířil na střechu kvůli troše flirtování.

To, co se stalo potom, byla nanejvýš nešťastná náhoda.“

Zamračil se na lékaře. „Je to tak správně, Dr. Hughesi?“

„Přesně tak.“ Hughes si odkašlal a narovnal se, aby v křesle vypadal vyšší. „Ohledal jsem tělo,“ poznamenal zasmušile. „Podle mě není pochyb, že se pan Fullerton stal obětí nehody.“

Tobias v duchu zaklel. Bylo jasné, že se Beaumont rozhodl utnout spekulace o Fullertonově nehodě v zárodku.

Zmínku o vraždě by rozhodně neuvítal.

Lavinia svraštila obočí. „Sire, pan March a já se domníváme, že to ochotné děvče, ať už je to kdokoli, vlákalo Fullertona na střechu schválně. Musíme se pokusit najít někoho, kdo by ho identifikoval.“

Beaumont hrozivě nadzvedl obočí k Drumovi.

Majordomus předstíral netečnost. „Jak už Jeho lordstvo naznačilo, ta dívka byla pravděpodobně jedna z vesničanek, kterou jsme najali pouze dočasně. Nepochybně zpanikařila, když se lordu Fullertonovi stala ta politováníhodná nehoda, a utekla ze zámku dřív, než se jí mohl někdo na něco zeptat. Měla důvod zmizet. Kdyby se v okolí rozkřiklo, že ji přistihli samotnou s gentlemanem, těžko by v sousedství našla další zaměstnání.“

„Taky je možné, že je pořád tady na zámku,“ nedala se odbýt Lavinia. „Musíme shromáždit všechen personál i hosty a zeptat se jich.“

Beaumont zrudl. Několikrát otevřel a zase zavřel ústa, než se mu konečně podařilo promluvit. „Vyptávat se hostů?

Zešilela jste, paní Lakeová? Nic takového neuděláte.

Zakazuju to.“

„Sire, možná tu mluvíme o vraždě.“

„Fullertona nikdo nezabil. Byla to nehoda.“

„Máme důvod domnívat se –“

„Myslete si, co chcete, paní Lakeová. Ale tohle je můj dům a já nedovolím, aby mí hosté prošli ještě většími nepříjemnostmi než dosud.“

Tímhle postojem nic nezískáme, blesklo Tobiasovi hlavou.

Pohlédl na Beaumonta. „Souhlasíte, že Fullerton byl s nějakou ženou krátce předtím, než spadl, ale nemyslíte si, že měla něco společného s jeho smrtí?“

„Byl opilý.“ Beaumont si mocně lokl brandy a posunul brýle na nos. „Ztratil rovnováhu. To je celé. Obrovská tragédie, ale rozhodně ne vražda.“

Je škoda, že se Beaumont už vzpamatoval a získal spojence v majordomovi a místním lékaři, pomyslel si Tobias.

Na druhou stranu ho člověk mohl sotva vinit z toho, že nechtěl přistoupit na skandální možnost vraždy. Takové klepy by kolovaly v sousedství velmi dlouho.

„Sire,“ promluvil nahlas, „rád bych vám řekl, že podle mého profesionálního mínění je tu spousta otázek, na které bychom měli získat odpovědi. S vaším svolením bych rád pokračoval v pátrání.“

„To je naprosto vyloučené, Marchi.“ Beaumont se opřel dlaněmi o stůl a vstal. „Zašlo to už příliš daleko. Dům je vzhůru nohama. Lady Beaumontová je nesmírně rozrušená.“

Lavinia podupávala špičkou boty na koberec. Tobias viděl, že se chystá vybuchnout. Snažil se ji nenápadně varovat, ale ignorovala ho.

„Starosti lady Beaumontové jsou zcela pochopitelné, pane,“ vypěnila, „ale jak jsme vám právě vysvětlili, máme tu možná co dělat s vraždou. Za těchto okolností se jistě dá několik diskrétních otázek ospravedlnit. Nezpůsobí vašim hostům žádné velké nesnáze.“

„Říkám vám naposledy, že tady nejde o vraždu,“ naježil se Beaumont. „A posoudím sám, co pro mé hosty znamená potíže.“

„Sire, opravdu musím trvat na tom, abyste nám to dovolil prošetřit,“ nedala se Lavinia. „Ujišťuju vás, že s podobnými případy máme zkušenosti a –“

Beaumont reagoval přesně podle Tobiasova očekávání.

Přestal se ovládat.

„Vy na tom trváte?“ Jeho oválný obličej získal nepěkný fialový odstín. „Trváte, paní Lakeová? Kdo si myslíte, že jste, madam?“

Tobias zhluboka vydechl a připravil se na nevyhnutelné.

A to měla odvalu obvinít mě, že s klienty nejednám dostatečně diplomaticky, prolétlo mu hlavou.

„V tomhle domě nemáte právo na čemkoli trvat,“ zaburácel Beaumont. „Nechci to nijak zdůrazňovat, madam, ale nebýt toho, že mě lord Vale přemluvil, abych mu oplatil jistou laskavost, vy ani pan March byste tu dnes večer nebyli.“

„Zcela chápu, sire,“ ujistila ho Lavinia chvatně. „Skutečně od vás bylo moc milé, že jste nás na tuhle slavnost pozval.“

Ujišťuju vás, že pan March i já jsme se velice bavili.

Všechno je tu velmi vkusné. A i když je moje ložnice dost malá a nedostatečně zařízená, domnívám se, že je to pouhé nedopatření.“

„Cože?“ Oči lorda Beaumonta div nevylezly z důlků.

„Chcete si stěžovat na velikost svojí ložnice?“

„Netrapte se tím, sire. Určitě není vaše vina, že mě vystěhovali z útulného pokoje v prvním patře a poslali nahoru do té mrňavé komůrky.“ Přezíravě mávla rukou. „Na tu krátkou dobu, co jsme tady, to postačí. Ted' ale zpátky k naší teorii –“

Beaumont sevřel zavalitýma rukama okraj stolu a předklonil se jako býk, chystající se k útoku. „Mám dojem, madam, že vy i pan March jste natolik posedlí svou bizarní teorií vraždy, že už nebudete mít zájem zůstat tu po zbytek pobytu a bavit se.“

„Je od vás milé, že se staráte o naše pobavení, ale nemusíte.“

Jsem si jistá, že to zvládneme.“

„Něco takového si nedovedu představit,“ zavrčel Beaumont.

„Oba si nepochybně přejete vrátit se co nejrychleji do Londýna.“

„Ne, opravdu –“

„Hned ráno pošle Drum do vašich komnat služebnou a komorníka, aby vám pomohli s balením. Váš kočár bude čekat v devět. Nebo

raději v osm třicet. Do města je to dlouhá cesta. Určitě budete chtít vyrazit časně.“

Lavinia na něj několik vteřin zírala, oněmělá šokem.

Pak v ní začal doutnat vztek. Pootevřela rty.

„Skvělý nápad, sire,“ odpověděl Tobias dřív, než stačila promluvit. Přistoupil k ní, pevně ji uchopil za paži a táhl ke dveřím. „Pojďte, paní Lakeová. Radši bychom měli jít nahoru a připravit se na cestu.“

Několik vteřin si myslel, že s ním Lavinia nepůjde.

V tichém varování jí pevně stiskl paži.

„Ano, samozřejmě.“ Věnovala Beaumontovi ledový úsměv. „Dobrou noc, pane. Doufám, že až odjedeme, nedojde už mezi vašimi hosty k žádným nešťastným náhodám.“

Bože, jen si představte ty možné následky! Kdyby se rozneslo, že se tu hostům stávají nevysvětlitelné nehody, nejspíš by přestali vaše večírky vyhledávat.“

Tobias zamrkal, ale bylo příliš pozdě. Pohroma byla dokonána.

Beaumont vztekle zacukal vousy. „Jak se odvažujete, madam? Pokud naznačujete, že se schválně snažím utajit vraždu –“

„To je věc názoru, že?“ odpálila Lavinia uhlazeně.

„Stačí,“ sykl jí Tobias do ucha. Pohlédl na Beaumonta.

„Musíte k ní mít ohledy, sire. Bojím se, že Fullertonova smrt jí pocuchala nervy. Máte naprostou pravdu. Bude nejlepší, když ji co nejrychleji odvezu domů do Londýna.“

Nebojte se, vyrazíme hned ráno.“

Beaumont se trochu uklidnil. „Paní Lakeová je očividně velmi rozrušená. Jsem přesvědčený, že doma se jí určitě uleví.“

Tobias cítil, jak se Lavinia připravuje ke kousavé odpovědi.

Naštěstí už ji dovedl ke dveřím. Než stačila přilít oleje do ohně, prostrčil ji na chodbu.

Cítil, jak se třese vztekem.

„Oprav mě, jestli se pletu,“ utrousila, „ale mám dojem, že nás Beaumont právě vyhodil ze zámku.“

„Jsem s tebou zajedno. To tedy znamená konec našeho veselého výletu na venkov. Možná nejsme pro tak elegantní zábavu stvoření, madam.“

„Mlčky stoupali po hlavním schodišti.

„Asi máš dojem, že nás vyhodil kvůli mně,“ utrousila Lavinia na první podestě.

„Jo, ale nemusíš si s tím dělat hlavu. Stejně jsem si říkal, že bude nejlepší vrátit se do Londýna.“

Užasle se na něj podívala. „Ale co naše vyšetřování na místě činu?“

„Myslím, že už se tu víc nedozvíme. Vrah svou práci dokončil. Pochybují, že se tu zdržel dlouho. Vlastně by mě překvapilo, kdyby už nebyl pryč.“

„Hmm. Máš pravdu. Naplánoval si tu Fullertonovu vraždu sem, protože věděl, že tu budeš, vid’? Chtěl se ujistit, že se o jeho činu dozvíš.“

„Obávám se, že je to tak,“ přisvědčil Tobias.

Vyšli na Lavininiino poschodí a v úzké chodbě narazili na skupinku lidí. Dvě ženy neurčitého věku, oblečené v pestrobarevných županech a velkých nočních čepičkách, si živě povídaly s mužem, kterému mohlo být maximálně třicet. Bylo zřejmé, že tématem rozhovoru je Fullertonova smrt.

„To jsou sousedé,“ pošeptala Lavinia Tobiasovi. „Pan Pierce – kadeřník lady Oakesové a společnice dvou dam, které Beaumont pozval na večírek.“

Všichni tři obrátili hlavy k nově příchozím. Oči jim plály zvědavostí, ale v pohledu obou žen bylo ještě něco navíc. Fascinovaně, s omráčenými výrazy na Tobiasi zíraly.

I kdyby mu Lavinia neprozradila, s kým má tu čest, neměl by potíže určit jejich společenské poměry. Obě působily smířeným, rezervovaným a mírně vybledlým dojmem zchudlých dam, které byly donuceny přijmout práci profesionálních společnic.

Tobias se domníval, že si dnes večer šly nejspíš lehnout dost brzy. Jejich postavení jim nedovolovalo zúčastnit se večerní zábavy. Obecně řečeno, společnice stejně jako guvernanky tvořily zvláštní společenskou třídu. Nebyly to služebné, ale ani se nerovnaly těm, kterým sloužily.

Spojení dobrých mravů a chudoby je odsoudilo k profesi, v níž se od nich očekávalo, že budou stát diskrétně a mlčky v pozadí.

Napadlo ho, že noční klábosení o násilné smrti je pravděpodobně tou nejúžasnější událostí, která se jim kdy stala.

Za celý život poznal jen dvě společnice, které se vymykaly obvyklé šabloně této profese: Lavinii a její neteř Emeline.

Nezůstaly však u té práce dlouho a měly pro to dobrý důvod. Jejich povaha se pro ni nehodila.

„Paní Lakeová!“ vykřikl kadeřník. „Právě o vás mluvíme.

Báli jsme se, jestli jste se z toho příšerného pohledu dole v zahradě nezhroutila. Jste v pořádku? Nepotřebujete lahvičku s vonnou solí?“

„Nic mi není, díky, pane Piercei,“ ujistila ho Lavina s úsměvem a pohlédla na ženy. „Dovolte mi, abych vás představila.

Slečna Richardsová, slečna Gilwayová a tohle je můj přítel pan March.“

Tobias sklonil hlavu. „Je mi potěšením, dámy.“

Obě zčervenaly.

„Pane Marchi,“ rozzářila se slečna Gilwayová.

„Sire,“ zašeptala slečna Richardsová.

„A tohle je pan Pierce.“ Lavinia opsala paží půvabné dramatické gesto, jako by oznamovala příchod slavného herce na scénu. „To on má na svědomí dnešní okouzující účes lady Oakesové. Určitě si vzpomínáš?“

„To bych netvrdil,“ přiznal Tobias.

„Řady těch složitých prstýnků nakupených vysoko vpředu?“ Spojila ruce do tvaru malé pyramidy a držela je názorně nad čelem. „Vzadu drdol, spletený a stočený z dalších lokýnek? Lady Oakesová vypadala velmi impozantně.“

„Ach jistě.“ Vůbec si na účes lady Oakesové nevzpomínal, ale kývl na Pierce. „Pozoruhodné.“

„Děkuju, pane.“ Pierce se v předstírané skromnosti hluboce uklonil. „Myslím, že to dopadlo docela dobře. Ta řada kudrlínek na drdolu a ten stočený pramen jsou mými vlastními vynálezy. Něco jako můj podpis.“

„Hmm.“

Lavinia se usmála. „Zdržela jsem se, protože jsme se s panem Marchem potřebovali zeptat na pár věcí ohledně nehody lorda Fullertona.“

„Hmm.“ Pierce přejel Tobiase krátkým zadumaným pohledem. „Ano, vzpomínám si, že jste se zmínila, že vy a váš partner se občas zabýváte dosti zvláštním koníčkem.“

Něco jako soukromé vyšetřování, myslím. Ale opravdu jste se měla vyhnout tak otřesné scéně. Křehké dámě jako vy by takový obrázek mohl snadno přivodit noční můry.“

Kadeřníková starost o Lavinii Tobiase popuzovala. Napadlo ho, že Pierce patří mezi muže, které mladé dívky jako Emeline a její přítelkyně Priscilla popisují jako ohromně romantické.

V duchu připustil, že na podobné záležitosti není zrovna odborník, ale byl si dost jistý, že ty zdánlivě nedbale rozcuchané kudrlinky, které tak prostě spadaly Pierceovi do čela, nejsou nahodilým dílem přírody. Pár přátel jeho švagra Anthonyho předstíralo podobný styl. Anthony mu vysvětlil, že on se mu vyhýbá především proto, že to vyžaduje nebezpečně horkou kulmu na vlasy a prodlužuje to dobu strávenou před zrcadlem.

Pierce vypadal, že ho Fullertonova smrt vyrušila z přípravy ke spánku. Na sobě měl bílou zřasenou košili a moderně nabrané kalhoty. Kolem krku si nedbale uvázel černou stuhu v tradičním stylu Byrona a romantických básníků, která jen velmi skromně zakrývala obnaženou pokožku vykukující z rozhalenky.

„Čeho se to vaše vyšetřování týkalo?“ zeptala se slečna Gilwayová, aniž spustila oči z Tobiase.

„Snažili jsme se zjistit, jestli nešlo o násilný zločin,“ odpověděla Lavinia.

„Zločin.“ Slečna Richardsová si s přítelkyní vyměnila zděšený a zároveň dychtivý pohled. „Myslíte vraždu?“

„Proboha.“ Druhá žena se ovívala rukou. „Jak strašné.“

Koho by to napadlo?“

„Vražda.“ Pierce zíral na Lavinii. „To myslíte vážně, paní Lakeová?“

Tobias si uvědomil, že stejný fascinovaný výraz viděl i v Anthonyho obličeji. Bylo to nadšení, které mladí muži projevovali pro všechny morbidní záležitosti.

„Podle lorda Beaumonta a místního doktora to nemohla být vražda,“ pravila Lavinia neutrálně.

„Hmm.“ Pierceovo vzrušení vyprchalo.

Obě společnice vypadaly stejně zklamaně.

„Díkybohu,“ poznamenala slečna Gilwayová zdvořile.

„Taková úleva,“ dodala slečna Richardsová stejně nepřesvědčivým tónem. „Bylo by hrozné, kdyby se měl člověk bát, že tu po zámku pobíhá nějaký vrah.“

Obě znovu upřely pohled na Tobiasi.

„Opravdu není velký důvod k obavám,“ ujistila je Lavinia.

„Jsem přesvědčená, že dnes v noci budete ve svých postelích v bezpečí. Souhlasíš, Tobiasi?“

„Ano.“ Vzal ji za ruku. „Doprovodím tě ke dveřím. Čas pokročil a časné ráno musíme odjet.“

„Chystáte se zítra do Londýna?“ vyhrkla slečna Gilwayová.

„Proč tak brzy?“

„Osobní záležitost,“ odvětila Lavinia bezvýrazně a usmála se. „Teď se s vámi rozloučím, protože až budu ráno odjíždět, určitě budete ještě spát.“

„Přeju vám velmi příjemnou cestu, madam.“ Pierce se znovu elegantně uklonil. „A nezapomeňte, co jsem vám říkal, když jste šla dolů na ples. Rád vás přivítám jako klientku. Myslím, že bych s vašimi vlasy dokázal divy.“

„Děkuju vám, budu si to pamatovat.“ Zaváhala. „Mimochodem, když už mluvíme o účesech, ráda bych se na něco zeptala.“

„Jsem vám k službám, madam,“ prohlásil Pierce galantně.

„Týká se to dnešního večera?“

„Jen okrajově,“ ujistila ho. „Při vašem povolání máte jistě velkou zkušenost s parukami, umělými vlasy a podobnými záležitostmi, vidíte?“

„Každá elegantní mladá dáma musí mít nejmíň jeden nebo dva falešné přičesky,“ pronesl přesvědčivě. „Po jistém věku je navíc nutné, aby investovala do rozmanitého výběru plných paruk. Pokud si přeje udržet krok s módou, jiná možnost neexistuje.“

„Dnes večer jste viděl hosty scházet dolů na maškarní ples. Nevšiml jste si náhodou ženy s blondátou parukou?“

„Blondátou?“ Pierce se otrásl. „Proboha to ne, madam.“

Pohled na něco takového by mi přivodil noční můry.“

Tobias se zamračil. „Proč? Právě jste tvrdil, že bez několika paruk se žádná žena neobejde.“

„Ano, ale ne blondátých.“ Pierce zvedl oči k nebi, jako by se modlil, aby ho příště takových stupidních otázek ušetřili. „Je skutečně zřejmé, pane, že o módě nic nevíte.“

Dovolte mi, abych vám sdělil, že když jde o paruky nebo přičesky, blondaté vlasy jsou skoro stejně nemoderní jako zrzavé.“

Nastalo krátké, tísnivé ticho. Všichni pohlédli na Lavinii.

Její rusé vlasy zářily ve světle nástěnného svícnu.

Tobiase napadlo, že ji ten kadeřník právě urazil. Zabodl do Piercee podrážděný pohled.

„Náhodou si myslím, že paní Lakeové její vlasy dokonale sluší,“ poznamenal tiše.

I když nezvedl hlas, slečna Richardsová a slečna Gilwayová sebou trhly a couvly. Mlčky na něj civěly, ale už ne s tím pronikavým zájmem jako na začátku. Tvářily se, jako by se jim před očima změnil v lítu šelmu.

„Tobiasi,“ sykla Lavinia, „hned toho nech.“

Nechtělo se mu přestat. Byl našťvaný. Měl za sebou dlouhý, mimořádně náročný večer.

Zdálo se, že Pierce hrozící nebezpečí nevnímá. Soustředil se na Lavinii.

„Madam, až se všichni vrátíme do Londýna, musíte mi dovolit, abych vás navštívil,“ naléhal s upřímným zaujetím.

„Mohl bych toho pro vás tolik udělat. Přisahám, že v tmavě hnědé paruce byste vypadala skvěle. Byl by to působivý kontrast k vašim zeleným očím.“

Lavinia se zamračila, zvedla ruku a dotkla se svých vlasů. „To myslíte vážně?“

„O tom vůbec nepochybujte.“ Pierce si položil paži na břicho, opřel o ni loket druhé ruky a zamyšleně si promnul bradu. Pozoroval Lavinii jako sochař, studující zpola dokončenou sochu. „Umím si představit výsledek a ujišťuju vás, že by byl ohromující. Myslím, že bych přidal nějaké kudrlinky a přičesky, abyste vypadala vyšší. K opravdové eleganci vám pár centimetrů chybí.“

„Ztraceně,“ zavrčel Tobias. „Pokud jde o mě, je paní Lakeová vysoká tak akorát.“

Pierce ho přejel letmým pohledem, kterým shrnul všechny nedostatky jeho zevnějšku, a bez prodlení ho pustil z hlavy.

Přehlédl mě jako bych byl vzduch, pomyslel si Tobias pobaveně. Od kadeřníka to sedí.

„Vážně, pane,“ zamumlal Pierce, „v módě se nevyznáte, takže možnosti paní Lakeové sotva oceníte.“

Tobiase napadlo, že by Pierceovi s radostí utrhl hlavu, ale když mu Lavinia pevně sevřela loket, zdráhavě tu myšlenku opustil. Má pravdu, pomyslel si. Byla by to špinavá záležitost a navíc už je spousta hodin.

„Jste moc milý, že jste mi sdělil svůj profesionální názor, pane Piercei.“ Lavinia vykouzila zářivý, okouzlující úsměv. „Budu nad vaší nabídkou uvažovat.“

„Dovolte mi, abych vám dal svou navštívenku.“ Pierce ji vytáhl z kapsy u kalhot a rozmáchlým gestem ji Lavinou podal. „Když budete chtít vkročit na vyšší stupínek módy a elegance, klidně se mi ozvěte. Rád vás včlením do svého časového rozvrhu.“

„Děkuju vám.“ Lavinia uchopila navštívenku a kývnutím hlavy se rozloučila se slečnou Richardsovou a slečnou Gilwayovou. „Dobrou noc. Věřím, že všichni dorazíte v pořádku domů.“

Ozvalo se sborové sbohem. Pak Pierce zacouval do svého pokoje a slečna Gilwayová se slečnou Richardsovou se stáhly do jejich společné ložnice.

Tobias a Lavinia pokračovali dál chodbou.

„Proč se tak mračíš?“ Lavinia otevřela dveře, vkročila do ložnice a obrátila se tváří k němu. „Vypadáš jako bouřkový mrak.“

Tobias, stále ještě dumající nad právě ukončeným rozhovorem, se ohlédl po zpuštělé chodbě. „Tvoje otázka ohledně blondáté paruky byla velmi rafinovaná. Odhalila pár zajímavých možností.“

„Díky.“ Nedělalo jí potíže skrýt potěšení nad jeho malým komplimentem. „Pokud jsou blondáté paruky tolik nemoderní, vede to samozřejmě k úvaze, že vrah by si nekoupil něco tak nápadného, co by zůstalo v paměti případných svědků. A tudíž se můžeme domnívat, že ten vrah je opravdu žena s velmi bujnými blondátými vlasy.“

„Naopak. Podle mě je to přesně obráceně.“

„Co prosím?“

„Uvažuj, Lavinie. Vypadá to, že žluté vlasy jsou vrahovým nejnápadnějším rysem. Spolu s tím obrovským kloboukem na tebe dělaly dojem, žeš na chodbě viděla dívku, správně?“

„Ano, ale –“ Zarazila se a rozevřela oči. „Chápu. Myslíš si, že ten vrah chtěl vyzdvihnout tyhle dva rysy pro případ, že by ho někdo viděl?“

Přikývl. „Fantom prstenu měl mimořádný talent svést své pronásledovatele ze stopy. Pokud se tenhle nový vrah ztotožňuje s

takovým mistrem, bude upřednostňovat stejnou strategii. Proto jsou ty blondaté vlasy nejspíš falešné. A ženský oděv měl pouze utajit muže.“

Zaváhala. „Pořád jsi mě nepřesvědčil. Ale souhlasím, že ty světlé vlasy byla nejspíš paruka.“

„Aspoň máme z čeho vycházet.“ Opřel se rukou o rám dveří a přemýšlel. „Pokud jsou blondaté paruky tak nemoderní, nebudou v obchodech běžné. V Londýně nemůže být moc parukářů. Měli bychom dokázat zjistit, který z nich něco takového v posledních měsících prodal.“

„Tím si nebuď tak jistý. Je sice pravda, že obchodník by si takového klienta nepochybně dobře pamatoval, ale bojím se, že vůbec nemusí být z Londýna. Spousta elegantních dam a gentlemanů si vozí paruky z Paříže. Taky je vrah mohl ukrást z divadla nebo z kufru nějakého herce.“

Pátrání po zdroji by se mohlo ukázat jako naprostá ztráta času.“

„Nicméně je to stopa, a to jedna z mála, kterou v tuhle chvíli máme.“

Nehádala se, jen zamyšleně stáhla obočí. „Tobiasi, opravdu věříš, že je to muž? Třeba přehlédneme cenný důkaz, když ignorujeme možnost, že to mohla být žena.“

Pevněji sevřel rám dveří. „Je v tom víc, než ta paruka.“

„Copak si tak těžko dokážeš představit ženu jako profesionální vražedkyni?“

„Ani ne. Ale ten prsten mě přesvědčuje, že pronásledujeme muže,“ odpověděl tiše. „Vrahův podpis až moc připomíná práci Zachariáše Ellanda.“

„No a? I žena si ho může přát napodobit.“

Zavrtěl hlavou a nejistě uvažoval, jak podpořit logiku, o níž intuitivně cítil, že musí být správná. „Připadá mi mnohem pravděpodobnější, že s jiným mužem se snaží srovnávat zase jen muž.“

„Hmm, ano,“ přikývla zadumaně. „Všimla jsem si, že muži bývají velmi soutěživí. Milují dostihy, zápasy v boxu a sázky, že?“

Nadzvedl obočí. „Nesnaž se mi, prosím tě, namluvit, že ženy mezi sebou nesusoupeří. Viděl jsem tichou válku, která se během sezony vede v tanečních sálech. Není tajemstvím, že dohazovačská máti je schopná spletitých intrik a strategií, které by vyvolaly úctu a obdiv samotného Wellingtona.“

K jeho překvapení se neusmála. Místo toho jen ponuře přikývla. „Svatba ospravedlňuje mimořádnou pozornost a pečlivé plánování. V sázce je přece budoucnost ženy i jejích potenciálních dětí.“

„Uff. Přiznávám, že jsem se na to nedíval z tak dramatického hlediska.“

„Podle mých zkušeností to muži dělají jen málokdy.“

Zamračil se. Z tónu jejího hlasu cítil, že mu nejspíš něco uniká, ale než mohl žádat další vysvětlení, Lavinia zvedla ruku a zakryla jí drobné zívnutí. „Mám dojem, že se tímhle případem už nedokážu zabývat tak, jak by si zasluhoval,“ poznamenala. „Navrhuju odložit tuhle diskusi na zítřek. Do města je to dlouhá cesta.“

Budeme mít na povídání spoustu času.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Zamyšleně se zadíval do dlouhé chodby.

„Dobrou noc, Tobiasi.“

„Než odejdu, ještě jednu otázku.“

„Ano?“

„Je zvykem mezi kadeřníky nosit před dámami zpola rozepnuté košile?“

Lavinia se uchechtla. „Kadeřníci jsou umělci. Mají právo na vlastní styl.“

„Hmn.“

Couvla a přivřela dveře. V přítmí se její oči pobaveně leskly. „Nemusíš se trápit útlocitem slečny Richardsové ani slečny Gilwayové. I když pohled na pana Piercee v negližé byl určitě jedním z nejsilnějších podnětů, jaký za celá léta viděly, musím tě upozornit, že tys jim taky poskytl nevšední obrázek.“

Uvědomil si, že upřeně zírá na jeho hrud’.

„Co tím ksakru myslíš?“

Sklopil oči a vyplašeně si všiml, že má košili rozepnutou o několik palců. Bezpochyby ji nestačil dopnout, když Fullerton tak dramaticky přerušil jejich dostaveníčko.

Teprve teď pochopil všechny ty zvědavé i tajemné pohledy, které po něm slečna Richardsová a slečna Gilwayová vrhaly.

„Zatraceně,“ zamumlal.

„Myslím, že ty a pan Pierce jste zajistili slečně Richardsové a slečně Gilwayové dost inspirace k rozhovorům a spekulacím na celé měsíce.“

Lavinia se uchechtla a velmi tiše mu zavřela dveře před nosem.

Spustil ruku z rámu a zamířil zpátky ke schodišti. Přitom přemýšlel o pohromě, jíž tenhle večírek skončil. Na začátku to všechno vypadalo jako báječný nápad. Nakonec se ale pokazilo všechno, co mohlo. Dokonce i jeho levá noha, která se díky teplu a slunečnému počasí poslední měsíc celkem umoudřila, začala pobolívat. Nepochybně je to následek dnešního přílišného běhání po schodišti.

Navíc se mu nepodařila ani ta jediná věc, na níž se chystal s takovým optimismem a nadšením: ničím nerušená noc v pohodlné posteli s Lavinií.

A to si ještě nemůže jít lehnout ani do vlastní postele.

Čeká ho další povinnost.

Sešel dolů a zjistil, že i toto podlaží už utichlo. Hosté se vrátili do pokojů a dům se opět zklidnil.

Cestu k Aspasiiným dveřím ozařovala dvojice nástěnných svícňů. Před jejím pokojem se zastavil a vteřinu váhal.

Pak tiše zaklepal.

Otevřela okamžitě, jako by na něj čekala. Zelený saténový župan jí vířil kolem kotníků. V temných očích se jí zračila špatně skrývaná úzkost a ústa měla sevřená napětím.

„Tak co?“ zašeptala.

Při pohledu na ni si uvědomil, že je to nejspíš ta nejkrásnější žena, kterou kdy potkal. Najednou se cítil velmi unavený a pochopil, že tohle vyčerpání nevyhlásí jen několik hodin spánku. Bude ho pronásledovat, dokud toto setkání s minulostí neskončí.

Nepřítomně si promnul zátylek. „Mělas pravdu. Někdo se opravdu vydává za Fantoma prstenu. A ať už je to kdokoli, byl dnes večer tady.“

Stáhla si lem saténového županu u hrdla. „Fullerton?“

„Přesně tak. Našel jsem v jeho pokoji prsten.“

Krátce zavřela oči. Když je otevřela, spatřil v nich strach, který ani přes své zkušenosti nedokázala zakrýt.

„Zinscenoval tu vraždu schválně kvůli tobě, vid’?“ zeptala se. „Věděl, že tu dnes večer budeš. Chtěl mít jistotu, že se o jeho návratu dozvíš.“

Pobouřeně se ohradil: „To neříkej. Elland nevstal z mrtvých.“

„Samozřejmě že ne.“ Vzdychla. „Neměla bych takhle mluvit. Promiň. Ale od rána, co mi hospodyně přinesla tu krabičku s prstenem, jsem hrozně nervózní.“

Nesmím být tak hrubý, pomyslel si. Je to inteligentní žena se silnou vůlí, která před třemi lety prošla kvůli Zachariáši Ellandovi obrovským utrpením. Teď to vypadá, že jím bude muset projít znovu. Stejně jako já.

„Někdo chce, abychom věděli, že se tu objevil nový Fantom prstenu,“ řekl tiše. „Dobře, pochopili jsme to. A já toho lumpa dopadnu stejně jako Ellanda.“

Rozechvěle se usmála. „Díky, Tobiasi. Víím, že se na tebe můžu spolehnout. Jen mě mrzí, že jsem si to neuvědomila před třemi lety a nechala se místo toho zaslepit Zachariášovým kouzlem.“

Nic takového nechtěl slyšet. Vycouval ze dveří. „Odpočiň si, Aspasiie. Musím časně ráno odjet, ale v Londýně se opět sejdem.“

Svraстила čelo. „Proč odjíždíš tak brzy?“

Není nutné, abych jí vysvětloval, že nás kvůli Lavinii vyhodili ze zámku, usoudil. Musím hledět na naši profesionální pověst.

„Už jsem tu udělal všechno, co jsem mohl,“ odpověděl chladně. „Potřebuju se vrátit do města a pokračovat ve vyšetřování.“

Nesmíme ztrácet čas.“

„Ano, samozřejmě.“ Odmlčela se. Přitom se ani nepohnula, aby zavřela dveře. „Tobiasi, to, co jsem řekla před chvílí, myslím vážně. Opravdu je mi líto, že jsem před třemi lety nepochopila obrovský rozdíl mezi tebou a Zachariášem.“

Ujišťuju tě ale, že teď už jsem mnohem rozumnější.

Hodně jsem se naučila. Víím, že i ty určitě lituješ toho, co se kdysi stalo. Nechceš jít dovnitř a trochu si promluvit?“

To pozvání nemůže být zřetelnější, ani kdyby ho vytiskla na papír, blesklo mu hlavou. Láká mě do postele.

„Myslím, že to není dobrý nápad,“ ohradil se. „Je pozdě a ráno musím brzy vstávat. Dobrou noc, Aspasiie.“

Melancholicky se usmála. „Ano, samozřejmě. Chápu.“

Jsem šťastná, že sis našel někoho, o koho máš zájem, Tobiasi.“

Vyšel ven a dveře se za ním tiše zavřely.

U úpatí schodiště se zastavil. Bylo by rozumné pokračovat chodbou k jeho vlastní ložnici. I kdyby se mu nepodařilo usnout, mohl by strávit čas balením.

Nerozhodně přešlapoval. Nikdo kolem nebyl. Ani na schodech neslyšel žádné kroky. Násilná smrt evidentně ukončila touhu hostů po nočních radovánkách.

Po dalších několika vteřinách rozjímání změnil názor na to, že je návrat do jeho ložnice rozumný. Vyšel po schodech na Lavininiino podlaží a přešel chodbou k jejím dveřím. Zaklepu velmi tiše, rozhodl se. Když mi neodpoví, budu mít za to, že šla spát. Udělám zdvořilé gesto a půjdu zpátky do vlastního pokoje.

Jednou tichounce zaklepal.

Dveře se o několik palců pootevřely. Lavinia se na něj usmála úzkou škvírou. Měla na sobě dlouhou bílou noční košili s našasenou krajkou kolem výstřihu.

Při pohledu na ni se mu rozproudila krev.

„Napadlo mě,“ utrousil, když prošel dveřmi, „že tuhle noc nemusíme tak úplně promrhat.“

„Skvělá myšlenka.“ Zavřela dveře a obrátila se k němu.

Měla rozpuštěné vlasy. Ve světle svíčky se jí rusé prameny volně vlnily kolem inteligentního, zajímavého obličeje.

Její oči připomínaly jezírka smyslného tajemství.

Pomalou, záhadně se usmála. Ten úsměv nikdy neselhal.

Všechno uvnitř něj se napjalo pevně jako pěst.

Přítáhl si ji do náruče. Jakmile se jejich ústa setkala, zdálo se mu, že mezi nimi vyšlehly plameny. Pokaždé, když ji objímal, zažíval stejný pocit. Byla pro něj stvořená.

Nemusel se s ní držet na uzdě, ani opatrně našlapovat ze strachu, aby ji nevyděsil. Její vášeň byla stejně silná a prudká jako ta jeho.

Lavinia se lišila od všech žen, které kdy poznal. Vedle ní mohl riskovat a dovolit jí, aby se přiblížila k zákoutím duše, která celý život skrýval.

Zvedl ji a odnesl do úzké postele. Položil ji na prošívanou přikrývku a chvatně shodil oblečení. Usmála se a vztáhla k němu paže.

Je nádherná, pomyslel si. Jediná, která mě dokáže uvést do tranzu.

„Lavinie.“

Vklínil se mezi její měkká, teplá stehna, oběma rukama ji uchopil za zápěstí a jemně jí je sevřel po stranách hlavy.

Sklonil se a hladově ji políbil na hrdlo.

„Někdy tě chci tak moc, že se divím, že neshořím na popel,“ zašeptal.

„Ach Tobiasi, copak nechápeš? Když hoříš ty, hořím taky.“

Jeho vášeň prudce vzplála.

Uvolnil jedno její zápěstí, aby jí vykasal noční košili.

Dlaní klouzal po jemné pokožce jejího stehna. Když dorazil k cíli, našel ji už teplou a vlhkou. Vůně jejího těla působila na jeho smysly jako droga.

Dotkl se jí. Nasála dech a zavlnila se pod ním. Volnou rukou sevřela jeho nahé rameno a prsty mu zaryla do kůže.

Netrpělivě se snažila vykroutit druhé zápěstí, ale držel ji nehybně připoutanou k posteli.

„Ještě ne,“ vydechl proti jejím ňadrům. „Nejdřív mi řekni, jak se tě mám dotýkat.“

„Přesně takhle se mi to líbí.“ Zatajila dech. „Opravdu, vždycky víš, jak na to.“

Pohnul konečky prstů trochu výš a jemně zatlačil na malý výčnělek. „Tohle bude možná ještě lepší.“

Zasténala a mírně nadzvedla boky. „Ach ano. To je dokonalé.“

„A co tohle?“ Vklouzl prstem dovnitř a ven.

„Tobiasi.“

„Mám to brát tak, že tohle je ještě příjemnější?“

„Ano.“ Zalapala po dechu a vyklenula se proti jeho ruce.

„Lepší než dokonalé.“

Začal pohybovat prstem. Drobné svaly se zatnuly.

„Ještě,“ vydechla. „Je to krásné.“

„Pověz mi přesně, jak to chceš.“

Zajela mu prsty do vlasů a přitáhla si jeho hlavu k ňadrům.

„Víš, jak se mi to líbí. Jsí ten jediný, kdo to ví. Dotýkej se mě, Tobiasi.“

Ten příkaz mu zažehl v krvi oheň.

„Pro dámu všechno.“ Vzal do úst jednu z bradavek a zároveň vklouzl prstem zpátky a přitlačil.

Zastřeně zasténala, zazmítala se pod ním a znovu se pokusila uvolnit pravé zápěstí. Má sílu, pomyslel si. Mnohem větší, než na jakou vypadá.

„Ještě ne,“ zašeptal. „Chci, aby ses mi pod rukama rozplynula vášní.“

„Tobiasi.“

Vklouzl hlouběji. Tiše vykřikla a pevně zavřela oči.

Hladil ji, dokud nebyla napjatá a šílená touhou, a teprve pak jí pustil druhé zápěstí. Přitáhla ho k sobě a ovinula mu nohy kolem pasu.

Vnikl do ní.

S dalším tichým výkřikem se k němu přitiskla. Drobné chvění vyvolalo jeho vlastní vyvrcholení. Prohnalo se jím jako neviditelná bouře.

Společně klesali do víru uvolnění.

O dlouhou dobu později se probral ze sladké, otupělé letargie, kterou vystřídala vášeň. Postel byla opravdu pro oba příliš malá, ale nestěžoval si.

Ve vzduchu visela vůně milování. Věděl, že ji bude navždy spojovat s Lavinií.

Malátně ležela na něm, hlavu podloženou jeho ramenem, vlasy rozprostřené na jeho hrudi. Noční košili měla vysoukanou kolem pasu. Plamínek svíčky matně ozařoval oválné obrysy jejích nahých boků a stehen.

Jemně jí přejel dlaní po páteři až k měkké křivce hýždí.

„Jsi ospalá?“ zeptal se tiše.

„Ne,“ zamumlala.

„Miluju tě,“ zašeptal. „Ať už se stane cokoli, nezapomeň na to.“

Zachvěla se, zvedla hlavu a něžně ho políbila na ústa.

„Taky tě miluju, Tobiasi. Ať se stane cokoli, nezapomeň na to.“

Prohrábl prsty rozpuštěné prameny jejích vlasů. „Nezapomenu, zlato.“

Jako bychom si právě přísahali věrnost, napadlo ho.

Zdráhavě se pohnul. Nechtělo se mu opustit vyhrátou postel. „Měl bych se vrátit do svého pokoje.“

Usmála se na něj. Tajemství v jejích očích se prohloubilo.

Sjela rukou k jeho břichu.

„Vážně chceš prospat to málo, co z téhle noci zbylo?“ zeptala se.

Cítil, že jeho vzrušení narůstá.

„Do města je to dlouhá cesta,“ zašeptal do jejího hrdla.

„Na posilující spánek budeme mít ještě spoustu času.“

Miniaturní sopka vybuchla s pronikavým zasyčením ucházející páry. Z nitra malé hory se ozvalo praskání a z kráteru vylétly jiskry.

Posluchači obdivně zalapali po dechu. Přednášející, vytáhlý mužiček jménem Horace Kirk, udělal krok dopředu a mírně se uklonil. Když se narovnal, zářivě se usmál na dav, plnící sál.

„Tímto končím přednášku o účinku horké páry,“ prohlásil.

„Příští týden se budeme zabývat principy elektřiny.“

Místností otrásl výbuch potlesku.

Emeline, sedící v druhé řadě mezi Anthonym a Priscillou, tleskala jako všichni ostatní.

Priscilla jen stěží ovládala nadšení. Dívala se na toho pidimužika, jako by patřil mezi výkvět romantických básníků.

„Vidělas někdy pozoruhodnější experiment?“ zašeptala přítelkyni během potlesku. „Přednášky pana Kirka mi otevřely nový svět.“

„Bylo to velmi poutavé,“ souhlasila Emeline. V duchu přiznávala, že ji mnohem víc zajímají historické památky než zázraky elektřiny a chemie, ale musela připustit, že právě skončený pokus byl velmi strhující. „Když jsi navrhla, abychom se přihlášily na vědecké přednášky pana Kirka, bála jsem se, že to bude nuda. Ale rozhodně to tak není. Souhlasíš, Anthony?“

„Určitě,“ přikývl s upřímným obdivem. „Byl to skvělý nápad, Priscillo.“ Mrkl na deníček v jejím klíně. „Vidím, že se ti i dneska podařilo zaplnit několik dalších stránek poznámkami.“

Priscilla si přitiskla deník k nadrům a vrhla další okouzlený pohled k profesoru Kirkovi. „Z těchto přednášek jsem se hodně naučila. Jen mě mrzí, že jsem nepřemluvila máti, aby mi dovolila koupit pár přístrojů a laboratorní vybavení. Dala bych všechno za pořádnou laboratoř, ve které bych mohla dělat pokusy. Ale odmítla o tom dokonce i přemýšlet.“

Emeline to nepřekvapilo. Neměla potíže představit si zděšení lady Worthamové nad Priscilliným nápadem zařídit si laboratoř.

Lady Worthamová brala své mateřské povinnosti velmi vážně. Jejím největším životním krédem bylo provdat dceru za úctyhodného gentlemana z dobré rodiny, nejlépe takového, který časem zdědí

slušné jmění. V tom ji čeká ještě spousta práce, pomyslela si Emeline, protože Priscilla je velmi půvabná mladá žena.

Pravda, její vlasy měly odstín roztaveného zlata, který nebyl považován za zrovna nejmódnější, ale podle Emeline se ta barva skvěle hodila k jejím modrým očím. Navíc to nebyl jen její názor. Priscilla rozhodně nemívala nouzi o tanečníky na plesy nebo společenské večírky. Přes obecně převládající názor těch, kteří udávali módní trend, bylo zřejmé, že dívky s blondátými vlasy stále přitahují spoustu ctitelů.

Ne že by se nehonosila bezpočtem dalších předností.

Kromě laskavého a půvabného chování měla Priscilla příjemné, jemné rysy a přitažlivou zaoblenou postavu.

Podle Emelinina osobního názoru bylo politováníhodné, že lady Worthamová trvala na tom, aby její dcera nosila jen růžové šaty. Ta barva jí nijak zvlášť neslušela.

Jejími nejlepšími kvalitami však byly bezpochyby inteligence, smysl pro humor a zdravý rozum. To díky nim se mezi oběma dívkami rozvinulo upřímné přátelství.

Správně bychom spolu měly soupeřit, napadlo Emeline.

Lady Worthamová je původně seznámila ze zcela sobeckých důvodů. Líbila se jí představa, že Emeline bude dělat její dceři společníci, poněvadž věřila, že Priscillin vzhled kontrastem mezi oběma dívkami ještě získá.

Emeline si dobře uvědomovala, že její vlastní největší předností jsou husté, tmavé vlasy. Věděla, že v dalších ohledech nesplňuje požadavky skutečných znalců módy.

Byla příliš vysoká, příliš štíhlá a měla příliš přímou povahu. To poslední nebyla náhoda. Záměrně se nechala ovlivňovat svou tetou. Lavinia se jen zřídkakdy obtěžovala zakrýt svou inteligenci a neváhala vyjádřit osobní názor.

„Po všech těch sopečných explozích jsem zatoužil po zmrzlíně,“ prohlásil Anthony a vstal. „Půjdete se mnou?“

„Nemusíš se mě ptát dvakrát,“ ujistila ho Emeline. „Je tu hrozně dusno, co?“

„Zmrzlina zní báječně,“ zasnila se Priscilla. „Až doted jsem si neuvědomila, jaké je tu horko.“

Emeline se zasmála. „To protože jsi byla tak zabraná do profesorových zázračných pokusů.“

Anthony dal oběma dívkám přednost a následoval je uličkou mezi dalšími lidmi, kteří už také opustili sedadla a zamířili ke dveřím.

Když o chvíli později dav prořídil, všimla si Emeline mladíka, který se nedbale opíral o zeď. Zmocnil se jí neklid.

Tohle nebylo v posledních několika dnech poprvé, co se Dominic Hood objevil v její blízkosti.

„Zatraceně,“ zamumlal Anthony za ní. „Hood je tady.“

Jedinou Priscillu potěšilo, že ho vidí. „Netušila jsem, že se pan Hood zajímá o vědu.“

„Jaká neuvěřitelná náhoda,“ zavrčel Anthony.

„Zmlkni,“ sykla Emeline. „Nechápu, proč k sobě cítíte s panem Hoodem takovou averzi, ale dneska tu nechci žádné trapné scény. Jasně?“

„Nemůžu za to, co se stalo včera v muzeu.“

„Pan Hood to možná vzal za špatný konec, když nám řekl svůj názor na sochu Herkula a Hydry, ale tys to celé dovršil sdělením, že o umění nic neví.“

„Mluvil jsem pravdu,“ utrousil Anthony ledově. „Hood nemá oko na umění ani starožitnosti.“

„To je možná pravda, ale je dost ubohé vpálit mu to do tváře.“

„Měl si nechat svoje poznámky pro sebe. Zajímalo by mě, jestli je stejný ignorant i ve vědě?“

„Mluvím vážně, Anthony. Žádné scény. Rozumíš?“

Jeho chladný úsměv znepokojivě připomínal výraz Tobiasse Marche. „Dávám ti slovo, že nevyprovokuju žádnou hádku.“

Nebyl čas dotlačit ho k tomu, aby definoval další podrobnosti, poněvadž skoro dorazili ke dveřím. Emeline si začala zavazovat šňůrky na čepci. Využila té chvíle, aby si Dominika Hooda prohlédla pozorněji, a znovu žasla, co vlastně vyvolává mezi ním a Anthonym tak silné nepřátelství.

Podle jejího názoru mohli být okamžitě kamarády. Na první pohled měli hodně společného. Dominic byl stejně starý jako Anthony, který minulý měsíc oslavil dvaadvacetiny.

Měli podobnou váhu a oba byli obdařeni štíhlou, atletickou postavou.

Mají i podobný vkus, napadlo ji. Dominikův kabát se pozoruhodně podobal Anthonymu, byl tmavě modrý a střižený tak, aby zdůraznil ramena. Nabrané kalhoty i vzorovaná vesta byly téměř totožné. Oba

měli řetízkové kapesní hodinky a komplikovaně uvázané sněhobílé kravaty.

Bylo pravdou, že Dominic měl nejspíš větší finanční možnosti, které mu dovoľovaly stát se stálým zákazníkem dražšího krejčího, ale celkový účinek byl téměř stejný, jakého dosáhl Anthonyho krejčí. Možná proto, že jejich osobnost nezávisí na oblečení, pomyslela si Emeline. Číselá by z nich autorita, i kdyby chodili v hadrech.

V tu chvíli se Dominic odlepil od zdi a kývl k Priscille a Emeline.

„Dámy, moc rád vás vidím. Vypadáte úžasně.“

„Pane Hoode.“ Priscilla zrudla. „Netušila jsem, že dnes půjdete na přednášku profesora Kirka.“

„Věda je můj koníček,“ poznamenal lakonicky. Vyzývavě pohlédl na Anthonyho. „Prohlašujete se za stejného odborníka v chemii, jako to děláte v umění a starožitnostech, Sinclair?“

„Ne,“ odsekl Anthony. „O vědu jsem se nikdy moc nezajímal.“

„Hmm,“ protáhl Dominic. „Možná je to tak lepší. Porozumění principům elektřiny, astronomie a podobným záležitostem vyžaduje logiku a intelektuální schopnosti.“

Věda se výrazně liší od umění a starožitností, protože ji neovlivňují rozmarné módy, vkusu ani emocí. Místo toho se řídí přírodními zákony.“

Emeline cítila, jak se Anthony vztekle napjal. Chvatně se chopila konverzace.

„Myslím, že dnešní přednáška byla mimořádně poučná.“

Zvlášť ta poslední ukáзка s modelem sopky.“

„Naprosto úžasná,“ přidala se Priscilla.

„Připouštím, že to bylo zábavné.“ Dominic pokrčil rameny.

„Když ale půjdete k jádru věci, obávám se, že profesor Kirk je víc herec než chemik.“

Priscilla se mírně zamračila. „Co tím chcete říct, pane Hoode?“

Dominic se k ní obrátil. „V současné době pracuju na výrobě nové třaskaviny, která by se dala použít v zábavné pyrotechnice. Ujišťuju vás, že vyvolá mnohem působivější efekt než ten, kterého Kirk dosáhl svou hloupou sopkou.“

Priscilla vykulila oči. „Máte vlastní laboratoř?“

„Ano.“

„Ale to je úžasně,“ vydechla. „Jaké máte přístroje, jestli se můžu zeptat?“

Dominic zaváhal. Emeline získala dojem, že je zastavil u dveří kvůli něčemu jinému. Hbitě usoudila, že bude nejlepší odvést jeho pozornost bezpečnějším směrem.

„To zní opravdu velmi zajímavě, pane Hoode,“ připojila se. „Povězte nám, prosím, něco o svém laboratorním vybavení.“

„Mám jen běžné přístroje,“ odpověděl konečně. „Mikroskop, přístroj na výrobu elektřiny, dalekohled, setrvačnický a nějaké chemické vybavení.“

„Máte vlastní přístroj na elektřinu.“ Priscilla byla zjevně očarovaná. „Jste velmi šťastný, pane. Dala bych všechno, abych vlastnila patřičně vybavenou laboratoř.“

Emeline pocítila jiskřičku zvědavosti. „Dokážete, aby kolem poletovaly ohnivé jiskry, jako to dnes předvedl profesor Kirk?“

„Samozřejmě. Kirkova ukázka nebyla víc než obyčejný trik.“ Odmlčel se, pohlédl na Priscillu a pak se dlouze usmál na Emeline. „Můžu vám předvést něco mnohem působivějšího než to, s čím se dnes odpoledne vytáhl Kirk.“

„Moc ráda bych to viděla,“ vyhrkla Priscilla.

„Zní to zajímavě,“ souhlasila Emeline. „Musím připustit, že až do teď jsem se o vědu moc nezajímala, ale přednášky pana Kirka byly velmi podnětné.“

Anthony zpevnil čelist. „Není o čem debatovat. Nemůžete jít do Hoodova bytu samy. Obě to velmi dobře víte.“

Priscilla vypadala sklíčeně. „Napadlo mě, že se mi třeba podaří přesvědčit máti, aby šla s námi.“

To nezní moc nadějně, pomyslela si Emeline.

„Pochybuju, že by lady Worthamovou bavilo dívat se na vědecké pokusy,“ utrousil Anthony bezvýrazně.

„Asi máš pravdu,“ vzdychla Priscilla. Vypadala odevzdaně.

„Máti se zajímá víc o módu.“

Dominic napjal čelist.

„Takže, dámy...“ Anthony mrkl na kapesní hodinky, „už je dost pozdě. Jestli se ještě chceme stavít na zmrzlinu, měli bychom jít.“

Emeline nedokázala snést hluboké zklamání v Priscilliných očích. „Jsem si jistá, že nebudu mít potíže přemluvit tetu Lavinii, aby nás do vaší laboratoře doprovodila, pane Hoode.“

Priscilla se vděčně rozzářila. „Vážně si myslíš, že by to paní Lakeová udělala?“

„Nechápu, proč ne,“ pokrčila Emeline rameny. „Až se vrátí z venkova, zeptám se jí.“

„Díky.“ Priscilla ožila. „To je od tebe milé, Emeline.“

Dominic vrhl po Anthony m vítězný úsměv a pak se zdvořile uklonil Emeline a Priscille.

„Budu se na vás těšit,“ pronesl. „Bydlím na Stelling Street.“

Otočil se na podpatku a odkráčel z haly a dolů po schodech, aniž by se ohlédl.

Anthony mlčel, ale Emeline cítila, že v sobě dusí vztek.

Poprvé během trvání jejich vztahu se jí zmocnily obavy.

O půldruhé hodiny později, když doprovodili nadšenou Priscillu ke dveřím jejího domu, vrátili se do čísla 7 na Claremont Lane.

Je nádherný den k procházce, pomyslela si Emeline.

Na zemi určitě neexistuje hezčí místo než Londýn v letním odpoledni. Sluneční paprsky hřály svěže zelené parky, v nichž si děti hrály s míči a nákladními autíčky. Vozíky prodavačů květin zářily barevnými květy. Obchodníci s ovocem nabízeli šťavnaté broskve a hrušky, sladké hrozny i další drobné plody. Všichni vypadali mnohem veseleji a bezstarostněji než v zimě.

Jen škoda, že má Anthony tak mizernou náladu, prolétlo jí hlavou.

„Dokud Priscilla nenavrhl, abychom se přihlásily na přednášky pana Kirka,“ nadhodila neškodné téma, „netušila jsem, že má tak obrovský zájem o vědu. Říkala mi, že ji máti varovala, aby o tom ve slušné společnosti nemluvila, protože by ji přátelé považovali za nudnou.“

„Lady Worthamová je jediná nudná v celé rodině.“

„Výstižnější by bylo, že je to jen milující matka, která se vši silou snaží zajistit Priscille skvělé manželství.“

„Hmm,“ zabručel Anthony bez valného zájmu.

Tím Emeline skončila se snahou rozjasnit jeho náladu.

Občas si pronikavě uvědomovala, jak se Anthony podobá svému švagrovi, a začala chápat, proč Lavinia sem tam ztrácí s panem Marchem trpělivost.

„No tak,“ zabručela, když dorazili k číslu 7. „Jsi na mě naštvaný, protože jsem souhlasila, že požádám tetu Lavinii, aby mě a Priscillu doprovodila do Dominikovy laboratoře.“

„Nemám chuť o tom diskutovat.“

„Ne, radši zuříš mlčky. Ale dovol mi říct, že i když je chvíli taková nálada docela dramatická, brzy člověku začne lézt na nervy.“

Vytáhla z kabelky klíč a otevřela dveře. Dlouhou chodbou vedoucí po celé délce domu zavanul jemný větřík.

Zadní vchod byl otevřený. Emeline mrkla na druhý konec a spatřila v zahradě záblesk šedé sukně. Paní Chiltonová trhala zeleninu a salát.

Emeline si sundala čepec a rukavice. „Co kdybys mi řekl, proč pana Hooda tolik nesnášíš?“

Anthony zavřel dveře a obrátil se k ní. „Nemám ho rád, protože vím, co chce udělat.“

„Opravdu? Tak co má podle tvého názoru za lubem?“

„Motá se kolem nás kamkoli se hne, protože mi tě chce přebrat.“

Právě se chystala pověsit klobouk na věšák, ale zarazila se uprostřed pohybu a zírala na něj. „To je absolutní nesmysl.“

„Naopak, je to naprostá pravda.“

„Tony, opravdu si myslím, že se pleteš.“

„Vůbec ne.“

„Žárlíš,“ vypravila ze sebe užasle.

„Chceš mě obvinit?“

„Přesně tak. Nemusíš se trápit kvůli tomu, že se přátelím s panem Hoodem. Je jen osamělý, to je všechno. Očividně je ve městě nový a nemá tu žádné přátele ani společenské styky.“

„Nedostatek přátel úplně chápu.“ Anthony hodil klobouk na stůl. „Hoodova osobnost není nijak okouzující.“

Vybavila si, jak se v přednáškovém sále držel stranou od ostatních. „Je dost odměřený, to ano. A připouštím, že i dost prudký, takže s lidmi nevychází snadno. Asi netráví moc času ve společnosti.“

„O jeho společenském životě nic nevím, ale můžu ti prozradit, že nějaké styky mít musí. Je členem mého klubu.“

„Vážně?“

„Bohužel ano,“ zamumlal. „Stal se mým stínem, protože se snaží najít způsob, jak mě a tebe rozdělit.“

„Anthony, chováš se směšně. Ujišťuju tě, že vůbec nemusíš –“

Zarazila se a zalapala po dechu, poněvadž k ní rázně přistoupil, pevně ji uchopil za předloktí a přitiskl k sobě.

„Není jako ti ostatní, co s tebou flirtují, Emeline,“ řekl tiše. „Obtěžují tě, ale jsou neškodní. Hood je jiný. Je nebezpečný.“

Její podráždění vystřídal vztek. „Snad nevěříš, že mě přitahuje? Jak vůbec můžeš něco takového naznačit?“

Opravdu si myslíš, že jsem tak přelétavá?“

„Samozřejmě že ne. Naprosto ti věřím, Emeline. Ale nechápeš to. Děsí mě Hoodovo odhodlání zničit všechno, co jsme si spolu vybudovali.“

Trochu se uvolnila. „Pořád jsi mě nepřesvědčil, že to má v plánu, ale i kdyby, slibuju ti, že se mu to nepodaří.“

Zavrtěl hlavou, jako by byla tím nejnaivnějším stvořením na světě. „Pořád nerozumíš. Mám strach, že ti ublíží.“

„O čem to proboha mluvíš?“

„Nevěřím, že by se smířil s kompromisem.“

Pátrala v jeho obličejí a bylo jí jasné, že věří každému slovu, které právě vyřkl. „Myslíš, že by se mě pokusil...“

Nedokázala se přimět k tomu, aby vyslovila slovo znásilnit.

„Ale to nedává smysl. Proč by chtěl udělat něco tak strašného?“

„Kéž bych to věděl,“ povzdychl si.

„Nemůže mě tolik nenávidět,“ zašeptala. „Vždyť mě sotva zná.“

„Mýlíš se, lásko.“ Anthony zvedl ruce a vzal její obličej do dlaní. „Nemyslím, že tě nenávidí.“

„Tak proč by mi chtěl ublížit?“

„Pohrdá mnou. Chce mě ranit. A správně tuší, že nic na světě mi nepřivodí víc bolesti a zármutku, než pohled na to, jak trpíš.“

Civěla na něj, šokovaná neotřesitelnou jistotou v jeho slovech. „Ale teprve jste se poznali. Jaký důvod může mít k takové zášti?“

„Nevím. Ale zjistím to. Do té doby nechci, aby ses pohybovala v jeho blízkosti.“

„I kdybych souhlasila, že se od něj budu držet stranou, víš moc dobře, že mu nemůžeš zabránit, aby mě vyhledal.“

Tedy aniž bys mě zamkl v tomhle domě, což nikdy nedovolím.“

„Krucinál, Emeline.“

Zakryla mu ústa konečky prstů. „Poslouchej, jak spolu mluvíme. Jako teta Lavinia a pan March. Jestli si vzpomínáš, chtěli jsme se tomu vyhnout.“

Přimhouřil oči. „Ne v osobním vztahu.“

„Naopak, přesně tam. Naše přátelství mělo být harmonickým soužitím dvou spřízněných duší. Shodli jsme se, že se nebudeme hádat a štekát na sebe jako moje teta a tvůj švagr. Slíbili jsme si, že nebudeme tvrdohlaví a nepůjdeme po stejně trnité cestě, jakou si vybrali oni.“

Anthony mírně zkrřivil ústa. Poprvé za dnešek zahlédla v jeho očích upřímné pobavení.

„Začínám si myslet, že jsme stejně paličatí, neústupní a tvrdohlaví jako paní Lakeová a Tobias. Mrzí mě to, Emeline, ale možná opravdu mříme ke stejné trnité cestě.“

„Nesmysl. Určitě se tomu můžeme s trochou snahy vyhnout.“

„Opravdu? Právě jsi dokázala, že mám pravdu. Neumíme se shodnout ani na tom, jestli jsme nebo nejsme odsouzeni se hádat.“

Jejich ústa teď byla velmi blízko a Emeline cítila jiskřící vzrušení. Snažila se zůstat soustředěná.

„Nehádáme se,“ trvala trochu udýchaně na svém. „Jen vážně diskutujeme.“

„Říkej si tomu jak chceš.“ Pozoroval její ústa, jako by to bylo vzácné ovoce, které se chystá ochutnat. „V tuhle chvíli mě to nijak zvlášť nezajímá.“

„Ale musíme tuhle záležitost vyřešit.“

„Podle mě se nedokážeme dohodnout k oboustranné spokojenosti, takže bychom měli udělat něco jiného, co bude mnohem uspokojivější.“

„Anthony, snažíš se změnit téma.“

„Jak jsi to uhodla?“

Políbil ji, čímž umlčel zbytek jejích protestů. Říkala si, že tu debatu dokončí později. Bylo těžké uchovat si jasnou hlavu, když ji svíral v náručí.

Vklouzla rukama kolem jeho krku a poddala se slasti té chvíle. Jeho zachvění ji nenechalo na pochybách, že po ní touží.

Postřehla, že poslední dobou vyhledává příležitosti k objetí stále častěji. Každý polibek byl odvážnější a troufalejší než ten minulý. Žádnému jinému muži by nic takového nedovolila, ale na druhou stranu – žádného jiného muže nikdy nemilovala.

Dobře znala společenská pravidla. Nevadilo, že vdova jako Lavinia udržuje tajný románek. Mladá neprovdaná dívka by se však měla vyhýbat jakýmkoli činům, které by jí mohly poškodit pověst.

Tohle byl ale Anthony a ona ho milovala. Poslední dobou přestávala být opatrná.

„Emeline,“ zašeptal proti jejímu hrdlu. „Co je to s námi?“

Miluju tě. I když se hádáme, chci tě.“

„Taky tě miluju.“ Objala ho pevněji kolem krku. „Moc.“

Mírně nadzvedl hlavu a zadíval se jí do očí. „Zatím nejsem v postavení, abych tě mohl požádat o ruku. Víš to. Je smutnou pravdou, že ti ještě nemůžu poskytnout patřičné zázemí.“

„Kolikrát ti mám opakovat, že mě peníze nezajímají?“

„Mě ale ano. Nepožádám tě o ruku, dokud ti nebudu moci nabídnout nějakou jistotu.“

„Jsi moc hrdý.“

„Možná ano, ale na tom nesejde. Teď mám jen velké obavy, že ztratíš trpělivost čekat. Třeba se objeví někdo jiný, kdo bude finančně zajištěný a dá ti všechno, co budeš chtít.“

„Nikdy,“ přísahala. „Jestli to bude nutné, počkám navždy. Ale odmítám věřit, že dva chytrí lidé jako ty a já, by nenašli způsob, jak se usadit dřív.“

Pousmál se. „Doufám, že máš pravdu.“ Zaváhal. „Zlato, chci, abys něco věděla. Neměl jsem v úmyslu ti to říct, protože to možná neskončí, jak bych si přál. Ale vzal jsem honorář, který jsem dostal od Tobiase za pomoc v jeho posledním případě, a koupil akcie v lodním projektu lorda Crackenburnea. Bude trvat pár měsíců, než se dozvím, jestli na tom vydělám. Tenhle druh investic je vždycky riskantní.“

Usmála se. „Taky se ti musím k něčemu přiznat. Paní Doveová nabídla tetě Lavinii a mně, abychom investovaly do jednoho z jejích stavitelských projektů. Ty domy se mají dokončit během příštích šesti měsíců. Pak se prodají nebo pronajmou. Pokud všechno dobře půjde, budu mít do konce roku nějaké vlastní peníze. Jestli je dáme dohromady, určitě nám to bude do začátku stačit.“

„Když už mluvíme o domech, je tu další problém. Než se vezmeme, musíme si najít slušné místo k bydlení.“

„Můžeme se přestěhovat do tvého podnájmu.“

„To ani náhodou. Ty pokoje celkem stačí pro jednoho člověka, ale ani ve snu by mě nenapadlo odvést tě z tohoto pohodlného domečku a přestěhovat do Jasper Street.“

„Nevadilo by mi to,“ ujistila ho rychle. „Opravdu.“

„Mně ano.“ Zachmuřil se. „Není tam ani místo pro hospodyni, za předpokladu, že si budeme moci nějakou dovolit.“

S povzdechem ji přivinul blíž. „Ať se na to díváš z jakého chceš konce, musíme počkat měsíce, než oznámíme naše zasnoubení.“ Najednou se odmlčel, jako by ho osvítil náhlý nápad. „Pokud ovšem...“

Vycítila změnu jeho tónu a mírně se odtáhla, aby se na něj podívala. „Co?“

„Zatím je to dost neurčité.“ Mluvil vyhýbavě, jako by nechtěl zbytečně vzbuzovat její naděje. „Vyžadovalo by to dost taktizování. Budu na to muset jít opatrně, ale možná existuje šance, jak to trochu urychlit.“

Nevěděla, jestli má cítit vzrušení nebo bezmoc. „Musíš mi to říct.“

„Ne, dokud nemám představu, jestli to bude fungovat.“

„To už je příliš. Zkoušíš mou trpělivost.“ Chytila ho za klopky a pokusila se jím trochu zatřást. Ani se nepohnul, ale vypadal pobaveně.

Pevně ji objal. „Nejsi jediná, kdo je netrpělivý, lásco.“

Někdy v noci mě napadá, že tím čekáním zešílím.“

„Chápu.“ Zdráhavě ho pustila a uhladila zmuchlané klopky. „Je to zvláštní, vid'? Člověk by řekl, že pár občasných polibků pomůže uvolnit napětí. Ale čím víc se objímáme, tím to chceme dělat častěji.“

Smyslně se usmál. „Máš pravdu, na mě to účinkuje stejně.“

Sklonil hlavu a vzal její ušní lalůček mezi zuby.

Vzdychla. „Možná bude lepší, když se podobným věcem vyhneme.“

„Už žádné další polibky?“ Prudce zvedl hlavu. „Díky, ale to bych radši zešílel.“

Začala se smát, ale zmocnil se jejích úst a ona tiše zasténala.

Má pravdu, usoudila. Lepší zešílet, než se připravit o jeho polibky.

Uchopil ji kolem pasu a přitiskl k sobě její boky. Pronikavě si uvědomovala pevné obrysy jeho vzrušeného těla.

Jejich polibek se prohloubil.

Ze smyslného opojení ji vytrhlo hlasité bouchnutí na předním schodě a následné otočení klíče v zámku. Anthony strnul a pokusil se couvnout. Než se však stačil odtáhnout z její náruče, dveře se doširoka rozlétly.

Emeline překvapeně zírala, jak se Lavinia žene do úzké chodby. V patách za ní se řítí Tobias a kočí mu pomáhal s velkým kufrem.

„Konečně doma.“ Lavinia si sundala žlutý slaměný klobouk a hodila ho na stůl vedle sebe. „Ten, kdo tvrdí, že pobyt na venkově je balzámem na nervy, nemá nejmenší tušení, o čem mluví.“

Paní Chiltonová vběhla do domu, právě když Tobias poslal kočího pryč. Její košík přetékal plody ze zahrady.

Překvapeně civěla na hlouček na chodbě.

„Co se děje? Stalo se něco? Měla jste přijet až zítra, madam.“

„Změnila jsem plány, paní Chiltonová,“ odpověděla Lavinia. „Je to na dlouhé vyprávění. Já i pan March máme hrozný hlad. V hostinci, kde jsme se stavili, vařili dost bídně. A to byl jen jediný nepatrný střípek celého nešťastného výletu.“

„Paní Lakeová má pravdu,“ přisvědčil Tobias. „To jídlo bylo vážně hrozné. Kručí mi v břiše.“

Paní Chiltonová si odfrkla. „O tom vůbec nepochybuju.

Připravím obloženou mísu.“

„Děkuju.“ Tobias se na ni usmál. „Nemáte náhodou po ruce pár těch vynikajících rozinkových koláčků? Zdá se mi o nich od chvíle, co jsme se stavili v té hospodě.“

Paní Chiltonová ho přejela nesouhlasným pohledem.

„Překvapuje mě, pane, že vám po tak dlouhé, únavné cestě zbyla energie na rozinkové koláčky.“

„Valeův kočár je příjemně odpružený, takže jsem si trochu odpočinul.“

Lavinia se při té bezstarostné lži zamračila. Tobias cestou domů nezamhouřil oka. Oba většinu času debatovali o novém případu a vymýšleli taktiku.

Paní Chiltonová však mlaskla jazykem o patro a zavrtěla hlavou. „Možná mi zbylo pár koláčků z té kupy, kterou jsem vám dala do košíku, když jste odjížděli na venkov.“

„Jsem vám zavázán, paní Chiltonová,“ odpověděl Tobias až příliš pokorně.

Lavinia je pozorně sledovala. Nebylo to poprvé, co měla pocit, že jí v jejich konverzaci něco uniká. Navíc Tobias a paní Chiltonová nebyli jediní, kdo vypadal tak nesmyslně pobavený. Anthony se zvlněnými koutky úst soustředěně pozoroval podlahu a Emeline se prudce obrátila a pověsila žlutý klobouk na věšák.

To Lavinii stačilo. Opřela si ruce v bok a přimhouřila oči. „Další rozinkové koláčky, Tobiasi? Dovol mi, abych ti připomněla, že jsi jimi v posledních týdnech posedlý.“

Pořád vyžaduješ, aby tě paní Chiltonová zásobila lahůdkami z rozinek. Máme tu tolik hroznového jamu, rozinkových koláčů a rozinkových zákusků, že by nakrmily armádu.“

„Zřejmě mi ve stravě chybí něco, co se dá rozinkami uspokojit,“ odvětil Tobias.

„Přinesu vám tác do knihovny,“ vyhrkla paní Chiltonová a zmizela v chodbě.

Lavinia se zdráhavě rozhodla opustit na chvíli téma rozinek.

Byly tu další, naléhavější záležitosti.

Zamířila do studovny. Vytáhla z kabelky zápisník, hodila ho na stolek a přistoupila k barové skříňce.

„Všechno vám povíme,“ ujistila Anthonyho a Emeline.

„Ale nejdřív se potřebujeme něčeho napít.“

„V tom se s tebou nehádám,“ prohodil Tobias. Zabořil se do pohodlného křesla a opřel si levou nohu o stoličku.

Choval se tu jako doma, což se poslední dobou stalo jeho zvykem.

Lavinia si stále nebyla jistá, co si má myslet o nenucenosti, s níž začal pronikat do jejího všedního života.

Uvědomila si, že k tomu pozvolna dochází několik minulých měsíců. Tobias měl sice vlastní pohodlný dům pár bloků odsud v Slate Street, nicméně se zdálo, že v něm tráví méně a méně času. Místo toho se začínal objevovat na jejím prahu, kdykoli ho to napadlo.

Často si stěžovala paní Chiltonové i Emeline, že se mu běžně daří přijít, právě když se podává snídaně. Neváhal usednout ke stolu a nabídnout si kávu a vajíčka.

Také měl podivuhodnou schopnost objevit se, když byla sama v domě. Při těchto příležitostech bylo jeho načasování skutečně velmi pozoruhodné. Vypadalo to, jako by věděl, kdy budou paní Chiltonová a Emeline pryč, a využil soukromí k vášnivému, i když poněkud uspěchanému milování.

Prohlašovala přede všemi, kdo byli ochotní naslouchat, že ji rozčiluje mít Tobiase ustavičně v patách, ale pravdou bylo, že si na jeho přítomnost v domě začínala zvykat.

Vědomí, že se jí v hloubi duše líbí mít ho nablízku, ji zneklidňovalo.

Když se před deseti lety provdala za Johna, nic podobného nezažila. Milovala toho něžného básníka a zdálo se, že svatba je logickým vyústěním romantické náklonnosti.

Jejich svazek však skončil po pouhých osmnácti měsících, kdy John podlehl zápalu plic. Čtyři roky se musela protloukat sama a pak k ní přišla Emeline. Lavinia za ni cítila zodpovědnost, což ji v hodně směrech změnilo. Už nebyla stejnou ženou jakou před lety.

Nejenže byla starší a zkušenější, ale začala si vážit svobody a nezávislosti, které jí status vdovy poskytoval.

Narozdíl od Emeline se nemusela řídit přísnými pravidly, která se vztahovala na mladší, neprovdané dámy. Pokud chtěla, mohla se oddávat příležitostným milostným románekům.

Jediné, co se od ní požadovalo, byla rozumná diskrétnost. Vdovy získávají to nejlepší z obou světů, říkala si. Mohou si vychutnat potěšení vášně a přesto si udržet nezávislost.

Postupem času došla k závěru, že se už do konce života neprovdá. Byla s tou vyhlídkou docela spokojená.

Až donedávna.

Teď už v tom neměla tak jasno. V tuhle chvíli jí vlastně připadala budoucnost dost mlhavá.

Láska k Tobiasovi ji zasáhla jako blesk z čistého nebe a nějakou dobu jí trvalo, než vůbec pochopila, co se stalo.

Nepoznala okamžitě, že Tobiasa miluje, poněvadž se ty city velmi lišily od něhy a nevinnosti, jaké v manželství poznala.

Jistě, od Johnovy smrti už uplynulo deset let, ale stále si pamatovala, že se během manželství nikdy nehádali.

Bylo toho velmi málo, kvůli čemu se mohli přít. John byl v podstatě rád, že může všechno rozhodování nechat na ní.

Byl oddaný své poezii. Nejvíc ze všeho toužil po tom, aby se nemusel zatěžovat nezáživnými detaily všedního života, včetně nutnosti vydělávat si na živobytí. Od začátku manželství nesla to břímě ona. Nejenže vedla domácnost, ale poněvadž Johnovy básnické schopnosti byly nedoceněné a tudíž nedokázal svým psaním zajistit žádný příjem, podporovala je oba svými znalostmi hypnózy.

Po krátkou dobu jejich manželství to celkem dobře fungovalo.

Byla spokojená. Říkala si, že ji John miluje, a byla si jistá, že je to pravda. Když se teď však ohlédla zpátky, pochopila, že největší vášeň cítil k psaní.

Možná jsme se právě proto nehádali, napadlo ji. John se kromě básní nestaral o nic natolik, aby mu to stálo za to.

Vztah s Tobiasem byl zcela jiný. Emoce, které mezi nimi tak snadno vzplály, byly mnohem silnější než ty, které zažila s Johnem, a rozhovorné debaty velmi často končily vášnivým milováním.

Musela si přiznat, že nedokáže s Tobiasem vycházet stejně jako s Johnem, a nevěděla, co si o tom má myslet.

Milostný román je dokonalé řešení, ujistovala se.

Často si tu důvěrně známou litanii opakovala dlouho do noci, když bděla sama na lůžku.

Odsunula zneklidňující myšlenky stranou a nalila sherry. Když se obrátila k Tobiasovi, aby mu podala jednu ze sklenek, všimla si, že si nepřítomně masíruje levou nohu.

Zamračila se.

„Zlobí tě to zranění?“ zeptala se.

„Nestarej se.“ Vzal od ní skleničku. „Při té dlouhé jízdě kočárem mi trochu ztuhla noha. Sklenička sherry to dá brzy do pořádku.“ Vypil naráz polovinu obsahu a zadíval se na to, co zbylo. „Nebo radši dvě nebo tři.“

Dolila mu, posadila se a podepřela si paty podnožkou.

„Ani nevíte, jak jsem ráda, že jsme zase doma,“ poznamenala k Anthonymu a Emeline.

Emeline se posadila na židli vedle globusu. V jejím pohledném obličejí se zračilo znepokojení. „Co se stalo v Beaumontově zámku?“

„Celý výlet byl naprostá pohroma,“ vzdychla Lavinia.

Tobias se znovu napil sherry a zamyslel se. „To bych neřekl. Měl i světlé okamžiky.“

Viděla záblesk v jeho očích a věděla, že vzpomíná na vášnivě chvíle v její ložnici. Vrhla po něm podrážděný pohled, ale nevypadalo to, že by si ho všiml.

„Tak ven s tím.“ Anthony se posadil na roh stolu a zkrížil paže. „Nemůžete nás tak dlouho napínat. Co se stalo, že jste se tak brzy vrátili do Londýna?“

„Kde začít?“ Tobias obracel v dlaních téměř prázdnou skleničku. „Myslím, že ten obrat způsobila vražda lorda Fullertona.“

„Vražda?“ Emeline užasle pootevřela rty. Pak ožila.

„To jistě pár věcí vysvětluje.“

„To ano.“ Anthonyho nadšení bylo zřejmé. „Můžu z toho usuzovat, že máme nový případ?“

„Můžeš.“ Lavinia mrkla po Tobiasovi. „Tedy za předpokladu, že si nás naše nová klientka může dovolit? Pokud si vzpomínám, o našich honorářích nepadla ani zmínka.“

Tobias dopil sherry a odložil skleničku. „Paní Grayová si nás může dovolit velmi dobře.“

„Co kdybyste nám vylíčili všechno od začátku?“ navrhla Emeline.

Lavinia mávla rukou k Tobiasovi. „Je to na tobě. Myslím, že potřebuju další sherry.“

Tobias jí podal vlastní sklenku, aby mu znovu dolila.

Pak začal líčit sled událostí na Beaumontově sídle.

Zatímco nalévala sherry do dvou skleniček, pozorně poslouchala. K její úlevě vynechal Tobias několik podrobností, včetně toho, proč se tak pozdě v noci skrývala na chodbě zámku.

Když domluvil, překypovali Anthony a Emeline otázkami, poznámkami a návrhy.

„Teď je nejdůležitější ze všeho čas,“ podotkl Anthony.

„Budete potřebovat naši pomoc.“

„Ano.“ Tobias pevně sevřel skleničku mezi prsty.

„Opravdu by se nějaká hodila.“

„Během zpáteční cesty do Londýna jsme trochu přemýšleli,“ ozvala se Lavinia. Zvedla notýsek, který před pár minutami položila na stůl, a otevřela ho. „Čeká nás několik úkolů. Prsten, který jsme našli ve Fullertonově ložnici, vypadal dost staře. Existuje možnost, že ho ten vrah koupil nebo ukradl v nějakém obchodu se starožitnostmi.“

Emeline jednou rukou nepřítomně otáčela globusem.

„Taky ho někdo mohl dát do zástavy a klenotník ho po čase prodal.“

Tobias přikývl. „Máš pravdu, i když pochybuju, že by někdo chtěl prodávat takovýhle prsten.“

„V dnešní době už po nich není taková shánka,“ připojila se Lavinia. „Nejsou v módě tak jako kdysi.“

„Je to stopa,“ dodal Tobias, „kterou si nemůžeme dovolit ignorovat.“

Anthony k němu vzhlédl. „Máme se po něm s Emeline poptat obchodníků a zlatníků?“

„Přesně,“ přikývl Tobias. „Navíc je tu ta paruka.“

„Blond'atá.“ Emeline chvíli přemítala. „V současné době je to velmi nemoderní odstín.“

„Myslíme si, že o to právě šlo,“ přikývla Lavinia.

„Vrah si chtěl být jistý, že náhodnému svědkovi utkví v paměti světlé ženské vlasy. A ještě něco. I když si je Tobias jistý, že ten vrah je muž, já se zdržuju úsudku.“

Anthony pohlédl na Tobiase a tázavě nadzvedl obočí.

Ten pokrčil rameny. „Intuice mi napovídá, že máme co dělat s mužem. Ale Lavinia má pravdu. Nemůžeme vyloučit možnost, že ten nový Fantom prstenu je skutečně žena.“

„Fajn.“ Anthony se odlepil od stolu. „My se tedy s Emeline poohlédneme po blond'atých parukách a prstenech s lebkou.“

„Nejdřív si sepišeme seznam obchodů s parukami a starožitníky, kteří se specializují na staré prsteny,“ přidala se Emeline.

Tobias sraštil čelo. „Vypτάvejte se opatrně. Máme co do činění s vrahem, který mě otevřeně vyzval na souboj.“

Bojím se, že se mnou hraje krutou šachovou hru, stejně jako kdysi Zachariáš Elland. Chci mít jistotu, že zůstane zaměřený na mě. Nepřeju si, aby se začal zajímat o někoho z vás. Jasně?“

„Nebojte se,“ odpověděla Emeline rychle. „Anthony a já budeme při vyšetřování mimořádně diskrétní.“ Usmála se. „Takové je motto naší agentury, ne? Diskrétnost zaručena.“

„Co budeš dělat ty s paní Lakeovou?“ zeptal se Anthony.

Tobias se zadíval na Lavinii. „Naším prvním úkolem je zjistit, kdo z Fullertonovy smrti nejvíc těžil.“

„Samozřejmě.“ Emeline se usmála. „Očekávám, že to bude docela jednoduché. Jak s oblibou říkáte, pane Marchi, stačí se kouknout na dědice.“

Lavinia poklepala notýskem o opěrku židle. „Náš další cíl bude mnohem složitější. Rádi bychom odhalili, jestli v posledních měsících došlo k podobným úmrtím, a pokud ano, tak kdo z nich měl zisk.“

„Fantom prstenu je hrdý na svůj profesionální přístup.“

Tobias opřel hlavu o opěradlo a zavřel oči. „Elland nevráždil náhodně. S výjimkou práce špiona šlo při každé jeho vraždě o peníze.“

Tobias a Anthony odešli asi za hodinu, když zlikvidovali celý pórkově-bramborový nákyp, obrovský kus sýra, pořádnou porci naloženého lososa, většinu bochníku chleba a spoustu ovocných koláčků.

„Pan March a pan Sinclair jsou obdařeni zdravou chutí k jídlu,“ poznamenala paní Chiltonová s náznakem uspokojení, zatímco sklízela prázdné nádoby. „Jak vždycky říkám, je to známka dobré fyzické kondice.“

„Nechápu, jak si nějaká domácnost může dovolit krmit dvě tak dobré fyzické kondice dennodenně,“ zabručela Lavinia. „Jen doufám, že si nezvyknou stavovat se tu ještě na oběd nebo na večeři. Už takhle leze do peněz připravovat každé ráno snídani pro pana Marche, a to nemluví o dnech, kdy ho doprovází Anthony. Přisahám, že jestli s námi začnou oba pravidelně jíst, budeme se odtud muset brzy vystěhovat.“

„Nesmysl.“ Emeline zvedla šálek s čajem a pokrčila nos. „Není to tak hrozné a ty to dobře víš. Opravdu, Lavinie, kdykoli mluvíš o drobných výstřednostech a slabůstkách pana Marche, máš sklon přehánět.“

„Tomu apetitu říkáš drobná výstřednost?“ Lavinia mávla rukou k několika drobkům, které zůstaly na talířích.

„Proboha, vždyť Tobias snědl všechny rozinkové koláčky paní Chiltonové.“

Paní Chiltonová zavrtěla hlavou a zvedla tác. „Počkejte, že mě tenhle týden požádá o další. Zdá se, že chuť pana Marche na rozinky nezná žádné hranice.“

„To jsem si všimla.“ Lavinia si stáhla kotníčkové boty a vklouzla nohama v punčochách do dvou pohodlných pantoflí. „Vážně, cpe se jimi, jako by věřil, že je to nějaké afrodisiakum.“

Emeline vyprskla a odkašlala si do ubrousku. „Promiň. Jen mi zaskočilo.“

Paní Chiltonová vydala zvláštní chrčivý zvuk a chvatně vyběhla ze dveří.

Už brzy zjistím, slíbila si Lavinia, co je na rozinkách tak mimořádného, že to má na všechny ostatní v domácnosti takový vliv.

„Jsem strašně unavená,“ vzdychla. „Valeův kočár měl sice skvělé pérování a byl docela pohodlný, ale z Beaumontova zámku je to dlouhá cesta. Půjdu si dnes dřív lehnout.“

Zítří nás čeká spousta práce.“

Emeline si ji chvíli pozorně prohlížela a pak pomalu položila šálek. „Líbilo se ti na slavnosti, než došlo k té tragické události?“

„Docela ano. Kromě dost nepříjemné epizody s výměnou pokojů to byla docela zábava. Těšila jsem se i na další akce, dokud jsem neobjevila Kleopatru v Tobiasově ložnici.“

Emeline na ni zírala. „Cože?“

„Naše nová klientka, Aspasia Grayová, přišla ten večer oblečená za Kleopatru.“

„Chápu, ale co dělala v jeho ložnici?“

„Skvělá otázka – taky jsem si ji položila.“ Lavinia zabubnovala prsty na područku. „Jsou to staří přátelé, jak ti Tobias před chvíli vysvětlil.“

„Kteří se scházejí v ložnici?“ zeptala se Emeline zvýšeným tónem.

„Tobias mě ujistil, že takový vztah mezi nimi nikdy nebyl.“

„Hmm.“ Emeline vypadala ustaraně. „Věříš mu?“

Lavinia na ni překvapeně pohlédla. „Ano, samozřejmě.“

Jak jsi mě právě upozornila, Tobias má svoje drobné výstřelky i slabůstky, ale lhaní do očí mezi ně nepatří.“

Emelinino obočí se vyjasnilo. Vypadala, že chápe. „Zdá se, že si hodně důvěřujete.“

„Hmm. Je celkem pravda, že Tobias odpovídá na moje otázky upřímně.“ Lavinia zhluboka vydechla. „Zjistila jsem, že je tu jediný problém, a to položit správnou otázku.“

„Myslím, že se dá předpokládat, že muž věku a zkušeností pana Marche má v minulosti pár soukromých záležitostí, které si přeje uchovat v tajnosti.“

„Taky je pravda, že muž povahy pana Marche má velmi silný sklon nechávat si tajemství pro sebe,“ zamumlala Lavinia.

„Ten nový případ tě dost trápí, vid’?“

„Z dobrého důvodu. Máme co dělat s vrahem.“

„Ano, samozřejmě, ale mám dojem, že se bojíš i spojení s minulostí pana Marche.“

Lavinia našpulila rty. „Pár věcí mě na téhle záležitosti zneklidňuje. A jednou z nich je i naše klientka.“

„Proč ti Aspasia Grayová vadí?“

„Nejspíš to má něco společného s tím, že když jsem se s ní poprvé setkala, držela Tobiasse kolem krku.“

„Snad nechceš říct, že ji pan March líbal?“ Emeline byla zděšená. „Právě jsi mi tvrdila, že na jejich přátelství nic hlubšího není.“

„Podle Tobiasse se ho pokusila políbit. Prý na důkaz vděčnosti nebo podobný nesmysl. Ujistil mě, že v tom nehrál ochotnou roli, a jak už jsem řekla, věřím mu.“

Emeline se trochu uvolnila. „Aha. To se dá pochopit.“

Paní Grayová se chovala mimořádně troufale, když využila jejich bývalé známosti, a chudák pan March prostě nevěděl, jak se s tou situací zdvořile vypořádat.“

„Za celou dobu, co chudáka pana Marche znám, jsem ho zatím neviděla v situaci, kterou by nezvládl,“ odfrkla si Lavinia. „Ať už zdvořile nebo jinak.“

„To ano. Naprosto souhlasím, že pokaždé najde východisko.“

Je velmi schopný.“

Lavinia chvíli dumala nad svými pantoflemi.

„Věřím Tobiasovi,“ promluvila konečně, „ale nevěřím Aspasii Grayové.“

„To je snad jedno z rčení pana Marche, že člověk nemůže nikdy úplně věřit klientovi, ne?“

„V tomhle případě jsem ochotná řídit se tím pravidlem víc než kdykoli jindy.“ Dotkla se špičkami pantoflí. „Ale bojím se, že pokud jde o Aspasii, Tobias na svou radu zapomíná.“

„Uklidni se, Lavinie. Pan March je v podobných věcech nanejvýš opatrný. Určitě nedovolí, aby ho osobní vztah k paní Grayové svedl od správného úsudku.“

Lavinia poklepala pantoflemi o sebe. „Doufejme. V každém případě s tím tak jako tak nemůžeme nic dělat.“

Nemůže z tohoto případu vycouvat, ani kdyby chtěl.“

Emeline chápavě přikývla. „A pokud v něm bude pokračovat, budeš ty taky.“

„Nemůžu dovolit, aby to vyšetřoval sám.“

„Rozumím.“ Emeline zvedla šálek, ale pak se s rukou ve vzduchu zarazila. Několik vteřin si Lavinii nejistě prohlížela a pak se

rozhodla. „Když už mluvíme o osobních záležitostech týkajících se pana Marche, musím s tebou něco prodiskutovat.“

Lavinia se narovнала. „Jestli jde o tvůj vztah k panu Sinclarovi, nepočká to na jindy? Víím, že ho miluješ. On ale vypadá jako zodpovědný a šlechetný mladík a velmi pochybuju, že by tě požádal ruku, aniž by měl pocit, že je slušně zabezpečený. Vzhledem k jeho dosti nejisté kariéře Tobiasova asistenta to tak může trvat ještě dost dlouho.“

Do té doby si myslím, že bude lepší, když –“

„Nejde o můj vztah s Anthonym,“ přerušila ji Emeline překvapivě energicky. „Jde o tebe a pana Marche.“

Lavinia na ni zírala. Několikrát zamrkala, než se konečně vzpamatovala. „O čem to proboha mluvíš?“

„Prosím, už nejsem dítě. Navíc mi náš pobyt v Římě, kde jsme dělaly společnice té strašné paní Underwoodové, poskytl skvělou výchovu ve světských záležitostech.“

Dobře víím, že mezi tebou a panem Marchem je velmi důvěrný vztah.“

„Ach. Ano. Vlastně...“ Cítila, jak se jí rozpalují tváře.

Bylo to směšné. Je přece zkušená, světem protřelá žena.

Odkašlala si. „Můj vztah s Tobiasem je velmi osobní záležitost, Emeline.“

„Ano, samozřejmě.“ Emeline nezakolísala pohledem.

„Jde o to, že i když je samozřejmě osobní, není tajná, pokud mi rozumíš.“

„Bylo by dost těžké to nepochopit. Kam touhle konverzací míříš?“

Emeline se znovu zhluboka nadechla. „Neuniklo mi, že ty a pan March spolu trávíte poslední dobou stále víc a víc času.“

„Naše profesionální partnerství občas vyžaduje bližší kontakt.“ Lavinia se snažila dosáhnout chladnějšího tónu v slabé naději, že by tím mohla Emeline odradit od dalšího vypytování. „Sem tam se musíme o různých věcech poradit.“

To dobře víš.“

Emeline nevypadala, že by ztratila odvahu. Její pěkné tmavé obočí se zformovalo do odhodlané linky. „Budu upřímná. Obě vííme, že jste do Beaumontova zámku nejeli kvůli profesionálnímu vztahu.“

„Vážně jsem dost unavená.“ Lavinia si přejela konečky prstů po spáncích. „Můžeš mi prosím říct, proč se tak najednou zajímáš o můj vztah s panem Marchem? Myslela jsem si, že ho máš ráda. Pokud mi

paměť slouží, když jsme se s ním poprvé setkaly, mělas o něm mnohem vyšší mínění než já.“

„Mám ho ráda. Moc.“ Emeline odložila šálek. „Teď ale nemluvíme o mých pocitech k němu.“

„Hmm.“

„Teto Lavinie, pověz mi pravdu. Miluješ pana Marche?“

„Hmm.“

„A on zas vypadá, že miluje tebe.“

Lavinia mrkla ke dveřím a uvažovala, jestli by se nemohla vymluvit na náhlou nevolnost a vyřítit se ke schodišti.

„Všichni vědí, proč dva lidé v důvěrném vztahu přijmou pozvání na velkou domácí slavnost.“

„Opravdu.“ Lavinia sevřela podrůčky židle. „Dlouhé procházky na čerstvém vzduchu. Splynutí s přírodou. Příležitost zúčastnit se venkovských zábav.“

„Nejsem tak naivní, teto Lavinie, a ty to dobře víš. Je všeobecně známo, že při podobných večírcích mají dámy i gentlemani možnost být spolu sami. Nesnaž se mi namluvit, že vám s panem Marchem nešlo právě o tohle.“

„Ať už nám šlo o cokoli, ujišťuju tě, že smrt lorda Fullertona to dost drasticky změnila.“

„Chápu. Ale jde o to, že jste to měli v úmyslu.“

Rozpaky se změnilý v pobouření. „Přijmout pozvání na Beaumontův zámek byl Tobiasův nápad, ne můj.“

„Ale ty jsi s ním souhlasila,“ trvala Emeline na svém.

„Muselas vědět, co to znamená.“

„Tak dost.“ Lavinia vstala a přešla k oknu. „K čemu je tenhle neobyčejně osobní výsledek?“

„Promiň, ale mám pocit, že musím být trochu neomalená,“ namítla Emeline tiše. „Očekávala jsem, že až se vrátíte z Beaumontova zámku, oznámíte svoje zasnoubení.“

Lavinii vyschlo v ústech. Podlaha se jí rozvlnila pod nohama. Natáhla ruku a pevně se chytila závěsů, aby neztratila rovnováhu.

„Cože jsi očekávala?“ vypravila ze sebe konečně.

„Slyšelas dobře,“ odpověděla Emeline. „Předpokládala jsem, že během návštěvy Beaumontova sídla tě pan March požádá o ruku.“

Lavinia se prudce obrátila. „Jak tě to vůbec napadlo?“

„Žiju s tebou několik let a myslím, že tě znám dost dobře, abych mohla tvrdit, že tvůj vztah s panem Marchem je mimořádný.“

Emeline vstala. „Vím, žeš za ta léta měla jeden nebo dva vážnější romány, ale žádný z nich se tomuhle nevyrovnal. Rozhodně jsi nikomu z dalších gentlemanů nedovolila, aby s námi pravidelně snídal. A nikdy jsi s žádným z nich neodjela na venkovskou slavnost.“

„Emeline –“

„Právě jsi připustila, že ho miluješ, a podle všeho tě i on má rád. Mám právo domnívat se, že tenhle vztah vede k manželství.“

„Právo?“ Lavinia si uvědomila, že zuřivě mačká závěsy.

Velmi opatrně látku pustila a uhladila záhyby. „Fajn, tvoje domněnka tedy byla chybná.“

V Emelinině výrazu se mísil úžas s pobouřením.

„Chceš tím říct, že se pan March o manželství ani nezmínil?“

„Ne, nezmínil.“ Lavinia zvedla bradu. „Navíc k tomu neměl důvod. Žádnou nabídku k sňatku od něj nečekám.“

„To nemůžeš myslet vážně, Lavinie.“

„Emeline, současný stav věcí nám oběma velmi vyhovuje.“

Emeline roztáhla paže. „Ale takhle je to jen milostný románec. Nemůže to trvat navěky.“

Výtka v jejím hlase Lavinii popudila. „Nechápu, proč ne. Spousta žen to tak dělá.“

„Ty ne, Lavinie.“

„Krucinál, nemusíš se dívat tak pohoršeně.“ V touze po další léčebné sklence sherry vykročila zpátky k barové skříňce a otevřela dvířka. „Víš moc dobře, že i když dámu tvého věku a postavení by tak nekonvenční vztah zničil, můžu si jako vdova dělat... co se mi zachce.“

„Uvědomuju si, že společenská pravidla se pro každou z nás liší,“ odpověděla Emeline upjatě. „To ale neznamená, že je vhodné, abys věnovala svou... přízeň panu Marchovi, aniž bys měla pochopitelný zájem o budoucnost vašeho vztahu.“

„Proboha, Emeline, nemluv o mně, jako bych byla nějaká kurtizána.“

Emeline půvabně zčervenala. „Nic takového nechci naznačit.“

Ale musím ti říct, že jsem se od začátku domnívala, že úmysly pana Marche jsou poctivé.“

„Proboha.“ Lavinia vychrstla sherry do skleničky.

„Jsou poctivé.“

„Nechápu, jak to můžeš říct, když tě nepožádal, aby sis ho vzala.“

„Nemůžu uvěřit, že máš potřebu kázat mi o morálce a dobrých mravech.“

„Moc mě to mrzí, ale bojím se, že musíme uvažovat i nad možnostmi, že tě pan March využívá.“

To už bylo příliš.

„Využívá? Mě?“ Lavinia si lokla sherry a s třísknutím položila sklenku. „Nenapadlo tě, že možná já využívám pana Marche?“

Emeline otřeseně pootevřela rty. „Co tím chceš říct?“

„Podívej se na to z mojí strany.“ Lavinia vykročila ke dveřím. „Mám všechno, co si žena v mé situaci může přát.“

Udržuju blízký vztah s mužem, ale nemusím obětovat nic, čeho se tak často musí vdané ženy vzdát. Zachovávám si všechna svá práva, zákonná i finanční. Můžu přijít i odejít podle libosti. Mám svou vlastní živnost. Žádnému muži se nezodpovídám. Upřímně, Emeline, můžu ti toho vyjmenovat ještě spoustu.“

Emeline ji otřeseně pozorovala.

Lavinia nečekala, až se dívka vzpamatuje. Chvatně zamířila na chodbu a vyšla po schodech nahoru.

Teprve v soukromí vlastní ložnice si přiznala, že své neteři lhala.

Ne že by všechno to, co právě vyjmenovala, nebylo pravdivé a výstižné. Skutečně existuje řada skvělých důvodů, proč je lepší zůstat svobodná.

Ale žádný z nich nebyl skutečnou příčinou, proč měla strach si Tobiae vzít.

„Venkovský život a vy očividně nejdete dohromady, Marchi.“ Naježené šedé obočí lorda Crackenburnea se stáhlo nad obroučkami brýlí. „Dovolte mi, abych se ujistil, že jsem to všechno správně pochopil. Během jediné noci, kterou jste strávil pod Beaumontovou střechou, došlo k záhadné smrti, našel jste důkaz o tom, že jde o práci nového Fantoma prstenu, a jisté dámě z vaší minulosti se podařilo dostat vás do trapné situace před vaší přítelkyní paní Lakeovou.“

„Ne že by to byl konec seznamu.“ Oči lorda Valea se zablýskly cynickým pobavením. „Nezapomínejme, že ta paměťhodná návštěva venkova vyvrcholila tím, že vás i s paní Lakeovou vyhodili ze zámku ještě před snídaní.“

Tobias si natáhl levou nohu, která ho ze včerejší dlouhé jízdy kočárem stále ještě pobolívala, a zabořil se hlouběji do křesla. Byla jedna hodina odpoledne a kavárna klubu zela prázdnotou. On, Crackenburne a Vale měli skoro celou místnost pro sebe. Nic překvapujícího, napadlo ho. Je pěkně a většina členů klubu, kteří zůstali přes léto v Londýně, se baví venku na sluníčku. Vráti se sem až večer, kdy je zavolají karty, červené víno a chuť trochu si poklábosit.

V tomto ročním období aktivita společenského světa značně poklesla. Sezona s pečlivým rozvrhem plesů, večírků a slavností prakticky končila. Mnoho vznešených hostitelů se už na léto stáhlo do svých rekreačních sídel.

Ne všichni z vyšších kruhů však v létě prchali z Londýna.

Z různých důvodů – které mimo jiné zahrnovaly dlouhé, nepohodlné jízdy, nedostatek vhodného ubytování nebo představu o naprosté nudě venkovského života – nemalý počet urozených lidí zůstával ve městě.

Někteří, jako Crackenburne, dokonce ani neopustili svůj klub.

Po manželčině smrti před několika lety se hrabě ve zdejší kavárně doslova zabydlel. Stal se z něj tak důvěrně známý inventář, že na něj ostatní členové klubu pohlíželi, jako by byl pohodlná stará pohovka nebo sešlapaný koberec. Volně se bavili v jeho přítomnosti, jako by

byl hluchý. Důsledkem bylo, že Crackenburne nasával klepy a novinky jako houba vodu. Dozvěděl se i ty nejhlubší tajnosti smetánky.

„Zásluha za to, že nás vyhodili z Beaumontova zámku, nepadá na moji hlavu,“ bránil se Tobias. „V tomhle malém melodramatu sehrála hlavní roli paní Lakeová. Kdyby netrvala na tom, že pod Beaumontovou střechou – nebo přesněji na jeho střeše – došlo k vraždě, nepožádali by nás, abychom se spakovali tak narychlo.“

Crackenburne se uchechtl. „Člověk nemůže Beaumonta vinit, že nechtěl, aby se okolnosti Fullertonovy smrti roznesly po okolí. Takové zvěsti by určitě odradily pár méně dobrodružných příslušníků smetánky, aby přijali budoucí pozvání na večírky jeho manželky. Lady Beaumontová by zuřila, kdyby její pověst hostitelky zničily fámy o vraždě.“

„Pravda.“ Tobias se pohodlněji uvelebil v křesle. „Zvlášť když jsme jim nemohli předložit žádný důkaz.“

„Ale ve vaší mysli nepochybně existuje?“ zeptal se Vale.

Tobiase překvapil zájem v jeho očích. Vale naslouchal výčtu událostí na Beaumontově slavnosti se stejným vzrušením, jaké si obvykle vyčlenil pro svou sbírku starožitností.

V téměř padesáti letech byl Vale vysoký a elegantně štíhlý, s dlouhými prsty umělce. Jeho ustupující linie vlasů vyzdvihovala pevný profil a vysoké čelo, které by se vyjímalo na každé římské bystě v jeho sbírce.

Tobias si nebyl jistý, co má soudit o jeho nově zrozeném zájmu o vyšetřování. Byl to učenec a odborník na římské artefakty, který strávil spoustu času hledáním anglických starověkých památek. Působil však i trochu tajemným dojmem.

To, že ho zaujala myšlenka poskytovat odbornou radu firmě Lakeová a March, vzbuzovala v Tobiasovi rozpaky.

Na druhou stranu nebylo pochyb, že Valeovo postavení a bohatství spolu s jeho blízkým a pravděpodobně důvěrným vztahem k Laviniině nové přítelkyni paní Doveové byly při posledním vyšetřování dost užitečné. Možná by mohly pomoci i v tomto novém případě.

Tobias si znovu připomněl, že potřebuje veškerou dostupnou pomoc.

Spojil prsty do věžičky a studoval mramorovou římsu nad krbem v marné naději, že by mu to mohlo poskytnout nějaké vodítko. „Jsem

si poměrně jistý, že Fullertonův pád ze střechy nebyla nehoda. Paní Lakeová našla klobouk, kterým si vrah zakrýval obličej. A ten prsten je skutečný důkaz, který jsem potřeboval.“

„Takže teď byste rád zjistil, kdo měl užitek z Fullertonovy smrti,“ poznamenal Crackenburne zadumaně.

„Vypadá to, že se tenhle nový vrah snaží napodobit svého předchůdce,“ pokračoval Tobias. „Jedna z mála věcí, které o Zachariáši Ellandovi víme jistě je, že se považoval za profesionála. Nejenže byl hrdý na svou taktiku, ale vždycky šel po zisku. Podle svého deníku byl obchodník.“

„Tudíž je velmi pravděpodobné,“ usoudil Vale živě, „že náš nový vrah měl klienta, který mu za Fullertonovu smrt zaplatil.“

„Přesně tak. Kdybych ho dokázal najít, možná bych zjistil, koho na tu vraždu najal.“ V tu chvíli ho nic jiného nezajímalo. Aspasia Grayová byla jeho klientka a byl odhodlaný ji chránit.

„To zní logicky.“ Crackenburne se zamyslel. „Je tu jistá možnost, ale myslím, že skoro nestojí za zmínku.“

Tobias čekal.

„Fullerton byl před lety ženatý,“ pokračoval Crackenburne.

„Neměl děti a po manželčině smrti se zdálo, že je spokojený se svými milenkami a koňmi. Všichni se domnívali, že jeho bohatství a titul nakonec přejdou na jeho synovce.“

Ale koncem letošní sezony všechny překvapil oznámením o svém zasnoubení s Panfieldovým děvčetem.“

Vale si znechuceně odfrkl. „Fullertonovi táhlo na šedesátku.“

To Panfieldovo děvče sotva vyšlo ze školy. Vsadil bych se, že mu není víc jak sedmnáct.“

„Prý je velmi hezká a okouzluje tím naivním, nevinným způsobem, jaký některé muže láká,“ dodal Crackenburne.

„Fullerton nabízel jmění a titul. Z pohledu rodičů, kteří touží pozvednout společenské postavení rodiny, to mohl být vynikající svazek.“

Tobias nad tím přemýšlel. „Je zřejmé, že ti Panfieldovi měli důvod udržet Fullertona naživu, přinejmenším do svatební noci. Takže mi jako možný podezřelý zůstává ten synovec. To vypadá slibně. Ze zkušenosti vím, že peníze jsou vždycky skvělý motiv.“

„Tohle nejspíš nebude ten případ,“ varoval ho Crackenburne.

„Je sám o sobě velmi zámožný. Navíc se zasnoubil s dědičkou Dorlingateovou.“

„Ta do manželství přinese obrovské věno,“ přikývl Vale.

„Máte pravdu, pane, opravdu to vypadá, že nemá žádné finanční starosti.“

Tobias se zachmuřil. „Co titul?“

„Po otci zdědí titul hraběte,“ utrousil Crackenburne suše.

„Hmm.“ Fullerton byl jen baron, blesklo Tobiasovi hlavou.

To by nestálo za vraždu někomu, kdo se má stát hrabětem.

„Navíc jsem slyšel,“ pokračoval Crackenburne, „že je štědrý a dobrácký, oddaný svým pozemkům. Nezdá se mi, že by si najal vraha, aby zavraždil jeho strýce.“

„Co někdo jiný, kdo mohl mít důvod zbavit se Fullertona?“ naléhal Tobias. „Nespokojený finanční partner? Někdo s osobní záští?“

„O nikom takovém nevím,“ pokrčil Crackenburne rameny.

Vale zavrtěl hlavou. „Nikdo mě nenapadá.“

„To neznamená, že jsme nemohli někoho přehlédnout.“

Tobias se zadíval na Crackenburnea. „Nevadilo by vám, kdybyste se tímhle směrem trochu poptal?“

„Vůbec ne.“

„Nevzpomínáte si na nějaké jiné úmrtí z poslední doby, které by bylo podezřelé nebo zcela nečekané?“ zeptal se Tobias.

Crackenburne a Vale chvíli uvažovali.

Konečně se Crackenburne zavrtěl. „Jedinou další překvapivou smrtí ve vyšších kruzích byl skon lady Rowlandové.

Minulý měsíc zemřela ve spánku. Rodina tvrdila, že jí selhalo srdce. Ale šuškal se, že když ji služebná našla, objevila i poloprázdnou lahvičku od léku, který lady Rowlandová užívala na spaní.“

„Sebevražda?“ zajímal se Vale.

„Jsou to jen fámy,“ potřásl Crackenburne hlavou. „Ale znal jsem lady Rowlandovou léta. Podle mně nebyla typ, který by si vzal život.“

„Měla spoustu peněz,“ prohlásil Vale, „a navíc je používala k ovládnutí ostatních z rodiny. Podle mých zkušeností lidé takovou manipulaci nesnášejí.“

„Přesně to jsem potřeboval,“ zabručel Tobias. „Motiv má celá rodina.“

„Lepší než žádní podezřelí,“ podotkl Vale.

Lavinia prošla parčíkem a zastavila se pod listnatou klenbou stromu. Rozladilo ji, když před číslem 14 na Hazelton Square spatřila nablýskaný kočár. Bylo zřejmé, že Joan Doveová má dnes odpoledne hosty.

Měla své přítelkyni poslat vzkaz, že ji hodlá navštívit.

Ale teplé sluneční paprsky ji lákaly k příjemné procházce elegantní městskou čtvrtí, kde Joan bydlela, a ta vyhlídka převážila nad náhodným setkáním s dalšími hosty.

I když Joan přestala držet vdovský smutek a poslední dobou vycházela ven častěji, stále zůstávala ženou, která žila v ústraní a neudržovala si velký kruh blízkých přátel a známých.

Žádná pomoc, pomyslela si Lavinia. Jediné, co teď můžu udělat, je nechat lístek u majordoma střežícího hlavní vchod a vrátit se sem někdy jindy.

Otevřela kabelku a šmátrala po balíčku navštívenek.

V tu chvíli se dveře čísla 14 otevřely. Lavinia vzhlédla a spatřila Joaninu dceru Maryanne. Mladá žena vyšla ven a začala scházet po schodech. Byla stejně půvabná a elegantní jako její matka. Její svatba s dědicem Colchesterů na konci sezony byla honosnou událostí. Ten svazek byl vynikající společensky i finančně. Ale Joan se Lavinii svěřila, že ji nejvíc těší, že Maryanne a mladý lord Colchester jsou do sebe velmi zamilovaní.

Maryanne vypadala, že pospíchá. Chvatně zamířila k čekajícímu kočáru. Když olivrejovaný kočí seskočil, aby jí otevřel dveře, všimla si Lavinia jejího napjatého a nešťastného výrazu. Ani se neusadila a dala povel k jízdě.

Kočár se otočil a projel kolem Lavinie. Nezakrytým oknem bylo vidět, že si Maryanne otírá oči kapesníkem.

Mladá žena plakala.

Lavinia pocítila neklid. Ať už se mezi Maryanne a Joan stalo cokoli, rozhodně to nebylo nic příjemného. Možná by přece jen měla odsunout návštěvu na zítřek.

Chvíli nad tím uvažovala a pak přešla ulici. Toto vyšetřování je příliš důležité, než aby ho odložila, pokud existuje jiná možnost.

Vyšla po schodech a zabušila klepadlem. Dveře se okamžitě rozlétly.

„Paní Lakeová.“ Statný majordomus vážně sklonil hlavu.

„Povím paní Doveové, že jste tu.“

„Děkuju vám.“

S úlevou, že jí nezabránili ve vstupu z důvodu, že Joan nepřijímá hosty, zamířila do černobílé, mramorem vydlaždičkované haly a sundala si klobouk. Letmý pohled do obrovského zrcadla v pozlaceném rámu jí prozradil, že fiší, které si zasunula do přiléhavého živůtku fialových šatů, je nakřivo. Madame Francescu, její despotickou švadlenu, by to pobouřilo.

Jen tak tak se stačila upravit, když se majordomus vrátil.

„Paní Doveová vás přijme v salonu.“

Následovala ho do žlutozelené komnaty se zlatými doplňky.

Těžké sametové závěsy byly roztažené a rámovaly příjemný výhled na park. Okenními tabulkami proudilo světlo na silný, vzorovaný koberec. V rozích zářily obrovské vázy plné letních květin.

Joan Doveová stála u vysokého okna a zadumaně vyhlížela na ulici. Lavinia si znovu uvědomila, jak skvěle se hodí ke svému novému milenci, lordu Valeovi. Táhlo jí na padesát, ale měla velmi příjemný profil a elegantní výšku, která jí dovoľovala udržet si krásu navzdory letům.

Lavinia stále žasla, že se s touto ženou sprátelila. Když nad tím přemýšlela, měly velmi málo společného. Joan k ní prvně přišla jako klientka. Před necelým rokem zdědila po manželově smrti nejen majetek, ale možná i postavení vůdce záhadné podsvětní organizace známé jako Modrá komnata.

Díky vedení Fieldinga Dovea se chapadla Modré komnaty rozpínala přes celou Anglii i dál na kontinent. Podle Tobiae, který by to měl jako agent vědět, se Komnata zabývala různými činnostmi. Některé z nich byly legální, jiné už méně, a často je oddělovala jen velmi tenká dělící čára.

Všichni věřili, že se po Doveově smrti Modrá komnata rozpadne. Pár zasvěcených, kteří věděli o nelegálních aktivitách, se domnívalo, že Fielding před svou ženou i dcerou tajil roli krále kriminálního impéria. Bylo koneckonců běžné, že muži jen zřídka kdy zatěžovali manželky podrobnostmi o svých obchodních aktivitách.

Dove neměl urozený původ a byl mimořádně tajnůstkářský.

Nebyl důvod předpokládat, že by se Joan svěřil.

Lavinia a Tobias si však nebyli tak jistí. V určitých kruzích podsvětí se šuškal, že tajné operace Komnaty teď řídí někdo nový. A jedinou osobou, kdo vypadal způsobilý vést tak rozsáhlé podnikání, byla Joan.

Lavinia se jí nechtěla ptát, jestli jsou ty řeči pravdivé.

Byla to jedna z otázek, kterým se člověk, pokud to bylo možné, raději vyhnul.

Na druhou stranu si mohla jen těžko nevšimnout, že teď, když přestala truchlit, projevovala nápadnou zálibu pro zvláštní odstín modří. Elegantní šaty a mnoho drahokamů, které nosila, se daly popsat jako azurové.

Azur bylo tajné označení Fieldinga Dovea během let, kdy řídil Modrou komnatu.

„Paní Lakeová, madam.“ Majordomus mrkl k stříbrnému podnosu. „Mám donést další čaj?“

„To nebude nutné, děkuji, Pugh,“ řekla Joan tiše. „Maryanne ho odmítla, takže si paní Lakeová může vzít její šálek.“

„Ano, madam.“ Pugh se vypoklonkoval ze salonku a zavřel dveře.

„Posad'te se, prosím, Lavinie.“ Joanin úsměv byl vlídný, ale podbarvený únavou a smutkem. „Ráda vás vidím, ale musím přiznat, že mě vaše návštěva překvapuje. Co se na tom venkově stalo?“

„Došlo ke komplikacím.“ Lavinia se uvelebila do jednoho z křesel a znepokojeně si prohlížela vyčerpané Joaniny rysy. „Není vám nic? Nechci vás obtěžovat. Možná by bylo lepší, kdybych se vrátila později.“

„Ne, teď se to báječně hodí.“ Joan se posadila na pohovku a natáhla se pro šálek na stříbrném tácu. „Právě jsem ukončila velmi nepříjemný rozhovor s mou dcerou a nutně potřebuju rozptýlení.“

„Hmm.“ Lavinia uchopila šálek a talířek, které jí Joan podala. „No, náhodou pro vás jedno mám.“

„Skvělé.“ Joan zvedla čaj a s očekáváním se na Lavinii zadívala. „Můžu se domnívat, že firma Lakeová a March dostala nový případ, týkající se dosti náhlého skonu lorda Fullertona?“

Lavinia se usmála. „Stále nevycházím z údivu, jak dobře znáte poslední novinky.“

„Odvážuju se tvrdit, že řeči o Fullertonově pádu z Beaumontovy střechy dorazily do Londýna dřív než vy. A to, že jste Valeovi vrátili kočár o trochu dřív, než plánoval, nám oběma napovědělo, že se vás ta aféra nejspíš týká.“

„Ano, samozřejmě.“

Joan se soucinně usmála. „Moc mě mrzí, že vaše návštěva na venkově tak brzy skončila.“ Delikátně se odmlčela.

„Mám dojem, že jste před tou tragédií neměli s panem Marchem moc času, ehm, užít si pár okamžiků v soukromí?“

„Fullertonovi se podařilo zřítit se před mým oknem právě v jednom z těch několika soukromých okamžiků.“

Lavinia se otrásla a zatajila dech. „Křičel, Joan.“

„Domnívám se, že nemluvíte o panu Marchovi.“

„Nedokážu si představit Tobiasa křičícího při pohledu na pekelnou bránu, natož při sledování těla padajícího za oknem. Ne, Fullerton vřeštěl a byl to zvuk, při kterém tuhla krev v žilách, to vás ujišťuju.“

„Umím si to dobře představit.“ Joan usrkla čaj a odložila šálek. „A vy jste okamžitě usoudili, že jde o vraždu.“

„Nebylo možné se té domněnce vyhnout. Krátce potom jsme našli důkaz.“

Stručně vylíčila souhrn událostí. Joan ji znepokojeně pozorovala.

„Takže to není jen další případ?“ zeptala se.

„Ne.“ Lavinia velmi pečlivě položila šálek. „Budu k vám upřímná. Tobias si myslí, že ho ten nový vrah vyzývá k nějaké smrtelné hře. Ale bojím se, že jeho skutečným cílem může být pomsta.“

„Namířená proti paní Grayové nebo panu Marchovi?“

Lavinia se otrásla. „Možná oběma. Ale po pravdě, víc se bojím o Tobiasa.“

Joan nadzvedla obočí. „Nemáte svou novou klientku moc v lásce, vidíte?“

„Paní Grayová je velmi krásná. Taky je to zkušená žena.“

Intuice mi napovídá, že by neměla zábrany použít svoje triky k manipulaci s mužem, pokud by si myslela, že to zabere.“

Joan zvlhla koutky úst. „Moc pochybuju, že by tím u pana Marche uspěla. Podle mě mají on a Vale hodně společného. V neposlední řadě pozoruhodně dobrý úsudek.“

Nedali by se jen tak oklamat krásnou tvářičkou nebo koketováním.“

„Já vím, ale Tobias cítí jistou zodpovědnost za to, co se v minulosti stalo. Obviňuje se, že přivedl Zachariáše Ellanda na cestu, která nakonec skončila kariérou profesionálního vraha.“

„To je absurdní.“

„Samozřejmě že ano.“ Lavinia rozhodila ruce úlevou, že se někomu může svěřit s nehlubšími obavami. „Řekla jsem mu to dost jasně.“

„Tím jsem si jistá. Jen zřídka se zdráháte sdělit panu Marchovi vlastní názor. Ale jak jsem pochopila, tentokrát s vámi nesouhlasil, správně?“

„Bohužel. Má dojem, že ty minulé události nezvládl.“

Joan moudře přikývla. „U Valea jsem si toho také všimla.“

Podle mých zkušeností se muži často obviňují z věcí, které nemůžou změnit. Fielding byl stejný. Má dojem, že je to charakteristický rys, který jde ruku v ruce s obrovskou silou vůle a odhodláním.“

„Tobias si taky vyčítá, že si Ellandovy práce profesionálního vraha nevšiml dřív.“

„Často je velmi těžké vidět zlo u těch, o kterých si myslíme, že je dobře známe.“

„Máte pravdu,“ přikývla Lavinia. „Takže tohle je celý příběh, nebo aspoň to, co zatím víme. Jak vidíte, jediný způsob, jak z toho ven, je najít vraha.“

„Proto se snažíte zjistit, kdo Fullertonovou smrtí nejvíc získal?“

„Přišla jsem k vám pro radu, protože máte spoustu kontaktů ve společnosti.“

„Nechte mě chvíli přemýšlet. Bezesporu je tu ten Fullertonův synovec, který by přímo dědil. Ale pokud si vzpomínám, je sám dost bohatý a navíc si má brát dívku, která zdědí značné jmění. Kromě toho po otcově smrti získá mnohem vyšší titul. Nevidím tu žádný silný motiv.“

„Souhlasím.“ Lavinia se sice zdráhala opustit tuto teorii, ale musela přiznat, že nevypadá moc slibně. „Napadá vás někdo další, komu by se díky Fullertonově smrti významně změnil život?“

Joan poklepala konečky prstů o stěnu svého šálku. „Je jasné, že lord Fullerton se už neožení, což znamená, že to Panfieldovo děvče je pro příští sezonu opět volné. Dokážu si představit, jak jsou její rodiče skleslí. Je všeobecně známo, že Panfield shání pro dceru titul.“

Lavinia nad tím chvíli přemýšlela. „Co ta dívka? Toužila po té svatbě s Fullertonem stejně dychtivě?“

„Nemám ponětí. Je dost mladá a samozřejmě do toho neměla mnoho co mluvit. Je nedokážu si představit, že by tlustý, stárnoucí baron byl romantickým hrdinou jejích snů.“

„Hmm.“

Joan vypadala pobaveně. „Myslím, že představu, že by použila tak drastické prostředky, aby se nevídaného snoubence zbavila, můžete pustit z hlavy. Velice pochybuju, že by si nevinná mladá dáma, která právě skončila školu, objednala profesionálního vraha, natož našla způsob, jak ho zaplatit.“

„Souhlasím s vámi,“ připustila Lavinia. „Tak co třeba skutečný romantický hrdina jejích snů?“

„Co prosím?“

„Neexistuje snad nějaký mladík, který slečnu Panfieldovou vášnivě miluje a zosnoval plán, jak Fullertona odstranit z cesty?“

Joan chvíli dumala. „Ne že bych o nějakém věděla, ale přiznávám, že jsem se o to nijak zvlášť nezajímala.“

V přátelském tichu popíjely čaj.

„Ráda bych věděla, jakou povahu musí mít člověk, který si najme vraha,“ promluvila Lavinia konečně.

„Pravděpodobně je velmi nenasytý a ctižádostivý.“

„Nebo v sobě dusí hlubokou zášť,“ doplnila Lavinia.

„Nevíte o někom, kdo by měl důvod Fullertona nenávidět?“

„Z hlavy ne, ale domnívám se, že člověk jeho věku si během života může získat nepřátele.“ Joan se tvářila zamyšleně.

„Chcete, abych se na to trochu pozeptala?“

„Byla bych vám moc vděčná. Času je málo a nesmíme vynechat žádnou možnost. Všechno je to zmatené. Ani nevíme, jestli je Fullerton vrahovou první obětí.“

Joan se zarazila s šálkem vpůli cesty ke rtům. Mírně přimhouřila oči. „Máte důvod k domněnce, že tu jsou možná další?“

„Je to možné. Jednoduše to nevíme.“ Lavinia se bezmocně zvedla a přistoupila k obrovským zlatým chryzantémám v nejbližší váze. „Nenapadá vás nějaká další nečekaná nebo neobjasněná smrt z poslední doby?“

Joan našpulila rty. „Apsleyovo srdce ho zradilo v květnu, ale vzhledem k chatrnému zdraví nebylo divu. Lady Thornbyová zemřela minulý měsíc, ale byla skoro rok upoutaná na lůžko.“

Mlčky uvažovala. Lavinia naslouchala tikání vysokých stojacích hodin.

„Přiznávám, že jsem se trochu divila zprávě o smrti lady Rowlandové, k níž došlo minulý měsíc,“ pokračovala Joan konečně. „Prý náhodně požila moc léku na spaní a zemřela ve spánku. Ti, co ji

znali blíž, ale tvrdili, že si ho míchala sama a léta ho pravidelně brala bez nehody.“

Lavinia se prudce obrátila. „Sebevražda?“

„O tom silně pochybuju.“

„Jak si můžete být tak jistá?“

„Ta ženská byla tyran,“ odfrkla si Joan. „Ovládala rodinu penězi a neváhala jimi přinutit ostatní, aby se podvolili její vůli. V době, kdy zemřela, měla k své smrti skvělý důvod.“

Lavinia pocítila zvědavost. „Proč myslíte?“

„Nejvíc ze všeho se těšila na zasnoubení nejstarší vnučky.

Mělo k němu dojít příští měsíc. Souhlasila, že jí vyplatí obrovskou sumu za předpokladu, že její otec přijme nabídku od Ferringova nejstaršího syna. Nebylo tajemstvím, že byla tou svatbou posedlá.“

„Proč?“

„Říká se, že lady Rowlandová pojala zamlada obrovskou vášeň k Ferringovu otci. Rodiče ji přinutili vdát se za Rowlanda, ale přes svoje city k Ferringovi se nikdy nepřenesla.

Opravdu, prý s ním měla dlouhotrvající románek i poté, co se Ferring oženil. Před pár lety zemřel.“

„Myslíte, že byla odhodlaná prožít svoje sny skrz život nejstarší vnučky?“

„Tak jsem to slyšela. Není žádným tajemstvím, že po manželově smrti použila Rowlandovo bohatství, aby pro svou vnučku Ferringova dědice koupila.“ Joan usrkla čaj a s přimhouřenýma očima pomalu položila šátek. „Teď se ale všechno změnilo.“

„Jak to?“

„Maryanne se minulý týden zmínila, že z toho zasnoubení nakonec sešlo. Stalo se něco, co přimělo otce té dívky odmítnout Ferringovu nabídku.“

Lavinii zaplavila vlna vzrušení. „Co to bylo?“

„Nemůžu říct. Tehdy mě to nijak moc nezajímalo.“ Joan se odmlčela. „Ale nejspíš bych to pro vás mohla zjistit.“

„Moc ráda bych ty okolnosti znala.“ Lavinia poklepala špičkou boty na koberec. „Kdo teď spravuje jmění lady Rowlandové?“

„Její syn, otec té vnučky.“

„Zajímavé,“ utrousila Lavinia tiše.

Joan jí věnovala tázavý pohled. „Co tím myslíte?“

„Napadlo mě, že se smrtí lorda Fullertona i lady Rollandové drasticky změnily svatební plány.“

Joan naklonila hlavu mírně na stranu a rozjímal. „Teď, když se na to dívám z tohoto úhlu, možná do té šablony zapadá i třetí smrt. Jde o asi čtyřicetiletého gentlemana jménem Newbold. Před několika týdny ho ráno našli mrtvého pod vlastním schodištěm. Všichni si mysleli, že to přehnal s pitím a ztratil na schodech rovnováhu.“

„O jakou svatbu šlo v tomhle případě?“

„O jeho vlastní.“ Joan se mírně zachvěla. „Byl to hrozný chlap, který prý vyhledával bordely, kde nabízeli velmi malé děti.“

„To je ohavné,“ zašeptala Lavinia.

„Ano. Byl ale velmi bohatý. A stejně jako Fullerton se nedávno zasnoubil s mladou dámou. Ráda bych věděla, jestli to děvče ví, jaké má štěstí, že z té svatby sešlo.“

„Zajímavé,“ zašeptala Lavinia znovu.

Joan se zamračila. „Narozdíl od těch dvou minulých případů se ale nezdá, že by proti Newboldovým svatebním plánům někdo něco namítal. Vskutku, všichni si dokonale rozuměli v termínech peněz a společenských styků.“

Ve společnosti jsou to jediné věci, na kterých záleží.

Znáte to stejně dobře jako já.“

„Ve většině případů možná, ale ne vždycky. Vím například, že když se chystala Maryannina svatba, měla jste velkou starost o její štěstí.“

„Ano, to je pravda.“ Joan zalétla nečitelným pohledem k portrétu Fieldinga Dovea, který visel nad krbovou římsou.

„Fielding měl stejné obavy. Naše manželství bylo velmi laskavé a šťastné.“

Lavinia si uvědomila, že Joan se snaží vši silou zakrýt emoce. Nevěděla, jestli má rozpoložení své přítelkyně ignorovat, nebo se jí pokusit nabídnout útěchu. Ona a Joan si přátelství teprve budovaly. Nechtěla překročit hranice, pokud k tomu nebyla vyzvána.

Přešla zpátky k židli, na které seděla dříve, a zastavila se.

„Vím, že jste Fieldinga milovala,“ poznamenala opatrně.

To je dostatečně nicneříkající, pomyslela si. Pokud si chce Joan udržet soukromí, může tu poznámku vzít na vědomí prostým kývnutím.

Joan sklonila hlavu, aniž spustila oči z portrétu.

Na okamžik si Lavinia myslela, že tím rozhovor končí.

Joan vstala a přešla zpátky k oknu. „Chvilí před vaším příchodem se moje dcera velmi vynasnažila, aby mi to připomněla.“

„Nechci vyzvídat,“ hlesla Lavinia, „ale cítím, že jste nešťastná. Můžu pro vás něco udělat?“

Joan napjala čelist. Několikrát zamrkala, jako by měla něco v oku. „Maryanne přišla, aby mi udělila kázání, že je moje přátelství s lordem Valeem nevhodné.“

„Ach.“

„Asi má pocit, že jsem nevěrná Fieldingově památce.“

„Hmm.“

„Dost mě pobouřilo, že mě v takových věcech kárá vlastní dcera.“

Lavinia sebou trhla. „Jestli vás to potěší, nedávno jsem měla podobný rozhovor se svou neteří. Emeline se vyjádřila jasně, že podle jejího názoru trvá můj vztah s panem Marchem už dost dlouho bez manželských formalit.“

Joan se ušklíbla. „Pak mě možná pochopíte. Povězte mi upřímně, myslíte si, že můj vztah s Valeem je důkaz, že už si nevážím a neobdivuju Fieldingovu památku?“

„Joan, do vašeho přátelství s lordem Valeem mi nic není.“

Protože jste se ale zeptala, povím vám svůj názor. Z toho, co jste mi o vašem manželství právě pověděla, myslím, že vás Fielding Dove velmi miloval. Tudíž si nedovedu představit, že by chtěl, abyste si po jeho odchodu odpírala šanci na štěstí a náklonnost.“

„Přesně to si říkám.“

„Jestli o tom pochybujete, zkuste si tu situaci představit obráceně. Kdybyste odešla jako první, chtěla byste, aby Fielding zůstal po zbytek života sám?“

„Ne,“ zašeptala Joan. „Určitě bych si přála, aby byl šťastný.“

„Mám dojem, že kdyby mu tu otázku někdo položil, řekl by to samé.“

„Děkuju vám.“ Vypadalo to, že se Joan trochu ulevilo.

S úsměvem se obrátila. „Jste moc hodná, že jste mi vrátila sebedůvěru. Přiznávám, že mě Maryanniny slzy a výčitky vyvedly z míry. Začala jsem přemýšlet, jestli jsem ho skutečně nepřestala v srdci uctívat.“

„Ujišťuju vás, že Emelinino kázání o dobrých mravech mi taky na sebevědomí nepřidalo.“

„Za jiných okolností by mě naše potíže skoro pobavily.“

Vy i já jsme strávily velký kus života snahou poučit dvě mladé dámy o pravidlech morálky a slušného chování, a ony si teď myslí, že nám to musejí vrátit.“

„Je to popuzující, co?“ Lavinia se zamračila. „Doufám, že to není známka toho, že si mladší generace začíná libovat v předsudcích.“

Joan se otřásla. „Hrozná představa. Zdrženlivost a dobré mravy jsou samozřejmě potřeba, ale byla by velká škoda, kdyby se současné pokolení mladých dam a gentlemanů mělo stát národem úzkoprsých, prudérních mravokárců.“

12

Tobias vyšel po schodech čísla 7 s nadějným očekáváním, které cítil už od snídaně. Vyhlídku na odpolední schůzku s Lavinií byla jediným zářivým bodem v mimořádně frustrujícím a ztrátovém dni. Toužil jen po tom klesnout na postel v její ložnici a na hodinku nebo dvě se ztratit v milenině náruči.

Jakmile paní Chiltonová otevřela dveře, jeho naděje vyprchaly.

„Paní Chiltonová, to je ale překvapení. Přísahal bych, že jste se ráno při snídani zmínila, že půjdete odpoledne koupit rozinky a paní Lakeová tu zůstane nějakou dobu sama.“

„Nemusíte se na mě takhle dívat, pane.“ Paní Chiltonová se zamračeně napřímila. „Není to moje vina, že se plány změnily. Za prvé, paní Lakeová mi zčistajasna oznámila, že půjde navštívit paní Doveovou. Říkala, že se vrátí do tří.“

„Ted' jsou právě tři, paní Chiltonová.“

„No, ještě tu není a i kdyby, nebyl by v tom velký rozdíl.“

„Jak to?“

Paní Chiltonová se ohlédlá přes rameno k zavřeným dveřím salonku a spiklenecky zašeptala: „Protože ani ne před deseti minutami přišla nějaká dáma. Když jsem jí sdělila, že tu paní Lakeová není, ptala se, kdy se prý vrátí.“

Řekla jsem, že kolem třetí hodiny, a ta lady prohlásila, že počká.“

„Zatraceně. Je pořád tady?“

„Zajisté. Zavedla jsem ji do salonu a uvařila čaj. Víc jsem dělat nemohla.“ Paní Chiltonová si otřela velké, mozolnaté ruce o zástěru. „Tvrдила, že je klientka. Myslela jsem, že možná přišla na ten inzerát, co paní Lakeová napsala do novin. Víte, jak madam ráda inzeruje své služby. Tvrdí, že je to moderní způsob, jak úspěšně řídit firmu.“

„Buďte tak laskavá a nepřipomínejte mi ty zatracené inzeráty.“ Tobias vešel do haly a hodil klobouk na konferenční stolek. „Víte, co si o nich myslím.“

„Ano, pane. Dal jste svůj názor najevo velmi jasně.“

Paní Chiltonová zavřela dveře. „Protože ale zatím žádní opravdoví klienti nepřišli, nezdá se, že by to něčemu uškodilo.“

Abych řekla pravdu, myslím, že paní Lakeová začíná o celé té věci pochybovat.“

„Naneštěstí ji to nesklíčilo natolik, aby s ní přestala.“

Jeho obavy, že Laviniiny snahy inzerovat svou soukromou vyšetřovatelskou agenturu přitáhnou nechutný zástup potenciálních klientů, se naštěstí neuskutečnily. Do téhle chvíle se dostavili jen tři lidé. K jeho skryté úlevě všichni okamžitě změnili názor, jakmile zjistili, že onou odbornicí na vyšetřování soukromého a osobního rázu je žena.

„Nemůžu za to, že se ta dáma rozhodla navštívit paní Lakeovou zrovna dnes odpoledne,“ zamumlala paní Chiltonová.

„Nemohla jste s tím nic dělat.“ Tobias vykročil k salonku.

„Ale myslím, že si s tou novou klientkou promluví dřív, než se paní Lakeová vrátí.“

„Počkejte, pane.“ Paní Chiltonová se za ním vyplašeně rozběhla. „Nejsem si jistá, jestli by paní Lakeová chtěla, abyste mluvil s klientkou v její nepřítomnosti.“

„Co by proti tomu mohla namítat?“ Tobias se nevinně usmál. „Jsme přece partneři.“

„Jen v některých případech. A víte moc dobře, že jestli se dozví, že jste jí odradil bohatou zákaznici, bude zuřit.“

„Chci se jen ujistit, že ta klientka je společensky na úrovni a může si dovolit honorář paní Lakeové.“

Otevřel dveře dřív, než mu v tom stačila paní Chiltonová zabránit, a vstoupil do salonku.

Žena, sedící na pohovce, se k němu obrátila.

Ksakru, ulevil si Tobias v duchu. Vážně je to klientka.

Té se tedy před Laviniiným příchodem nezbavím.

„Co tady děláš, Aspasia?“ zeptal se.

„Tobiasi.“ Věnovala mu chladný, chápavý úsměv. „Jaká náhoda! Přišla jsem si promluvit s paní Lakeovou, protože jsem se domnívala, že budeš mít plné ruce práce s vyšetřováním.“

Chci vědět, jak pátrání pokračuje.“

V případě jakéhokoli jiného zákazníka by procedil mezi zuby nějakou lež a sdělil jí, že udělali značný pokrok.

Vždycky vedl podobné řeči ke každému, kdo mu za jeho služby platil. Ale tohle je Aspasia, a tudíž není typická klientka.

Přešel k oknu a automaticky se postavil tak, aby měl světlo za zády. Pohlédl na ni.

„Nemůžu mluvit za paní Lakeovou, protože jsme ještě neměli čas porovnat výsledky, ale pokud jde o mě, pokročil jsem zatraceně málo. Na druhou stranu jsem poslal naše lidi, aby se pozeptali na prsteny a blondátou paruku, takže mám naději, že se vrátí s nějakými užitečnými informacemi.“

Koutkem oka zahlédl Lavinii. Stoupala po schodech k hlavnímu vchodu. „Vidím, že se moje partnerka právě vrací. Možná bude mít něco nového.“

Lavinia byla oděná v tmavě fialové. Pousmál se, přestože jeho plány na dnešní odpoledne ztroskotaly. Pohled na ni ho pokaždé uchvátil. V její přítomnosti byl vždycky spokojený.

Slyšel, jak se vchodové dveře tlumeně otvírají a zavírají.

O chvíli později vešla Lavinia do salonku, s tvářemi zružovělými z procházky. Vyzařovala ženskou vitalitu, která v něm vyvolala důvěrně známou touhu. Představa lůžka v patře nad ním ho mučila.

„Paní Grayová.“ Lavinia téměř neznatelně pokývla hlavou.

„Promiňte. Nečekala jsem vás.“

Její úsměv je tak zdvořilý a profesionální, že by v něm nedostatek vlídnosti postřehl jen ten, kdo ji dobře zná, napadlo Tobiasa.

„Odpusťte, paní Lakeová,“ omlouvala se Aspasia. „Ale nemohla jsem jen tak odpočívat. Včera odpoledne jsem se vrátila do Londýna. Přišla jsem se zeptat, jestli jste už s Tobiasem přišli na něco užitečného.“

„Ano, samozřejmě.“ Lavinia se posadila na židli vedle podnosu s čajem a rozmáchlým gestem si upravila sukni.

Její úsměv neochabl.

„Udělali jsme velký pokrok.“

Narozdíl ode mě, pomyslel si Tobias, nemá výčitky svědomí, že této klientce lže.

„Opravdu?“ Aspasia nadzvedla obočí. „Tobias mi právě sdělil, že nijak zvlášť neuspěl. Je to tak, Tobiasi?“

Pevně sevřel ruce za zády. „Rozhodně ti toho zatím nemůžu moc nabídnout.“

Lavinia ho probodla planoucím pohledem. „Jaké štěstí, tedy, že já nějaké užitečné informace mám.“

Je zřejmé, že se rozhodla dodržovat moje pravidla pro jednání s klientem, i když já jsem se tím neobtěžoval, napadlo ho.

„Tvoje profesionální schopnosti mě nikdy nepřestávají udivovat,“ utrousil suše. „Co ses tedy dozvěděla od svého soukromého zdroje?“

Okamžitě pochopil, že vycítila slabý důraz na poslední dvě slova. Pochyboval, že by jí vadilo zmínit se o paní Doveové, ale bylo lepší být opatrný.

S profesionálním výrazem se obrátila k Aspasii. „Zjistila jsem, že ve společnosti došlo poslední dobou přinejmenším k dvěma dalším úmrtím, která jsou krajně podezřelá.

Jde o lady Rowlandovou a jistého pana Newbolda.

Oba odešli na věčnost dost nečekaně.“

To vzbudilo jeho pozornost. „O fámách kolem lady Rowlandové jsem slyšel. Prý se předávkovala léky na spaní.

O Newboldovi se ale nikdo nezmínil.“

Aspasia svažila půvabně obočí. „Myslím, že asi před půldruhým měsícem spadl Newbold v opilosti ze schodů a zemřel. Doslechla jsem se o tom krátce po návratu do Londýna, ale nevěnovala jsem tomu pozornost.“

„Většinu lidí jeho smrt nezajímala.“ Lavinia našpulila ústa odporem. „Podle všeho to byl nechutný zvrhlík. Bylo o něm známo, že je pravidelným zákazníkem v nevěstincích, které jdou na ruku osobám, vyhledávajícím orgie s dětmi. Podle mě měla ta mladá dáma, s níž se nedávno zasnoubil, obrovské štěstí. Jen si představte tu hrůzu, být provdaná za někoho takového.“

„Vskutku.“ Aspasia mlčky upíjela čaj.

„Jde o to,“ pokračovala Lavinia a obrátila se k Tobiasovi, „že jsem našla mimořádně neobvyklou shodu náhod, ne?“

„Tři nečekaná úmrtí? Jo, to máš pravdu.“

„To ne,“ ohradila se netrpělivě. „Myslím to zrušení svatebních plánů, k nimž ve všech případech došlo.“

Myslí to vážně, uvědomil si. Nemohl tomu věřit. A soudě podle Aspasiina výrazu, ani ona ne.

„Lavinie,“ podotkl opatrně, „naznačuješ, že motivem všech tří vražd byla touha zmařit svatbu?“

Lavinia položila šálek. „Máš lepší motiv?“

„Na jednom pracuju.“ Její jistota ho popudila. „Ve všech třech případech došlo k značným změnám v majetkových poměrech. To ukazuje na spoustu podezřelých mezi členy rodiny.“

Aspasiin výraz se změnil z konsternované nevěry do zamyšleného přemítání.

„Slyšela jsem, že lady Rowlandová byla posedlá touhou vidět nejstarší vnučku provdanou za vnuka svého bývalého milence,“ řekla

pomalů. „Díky peněžům prý manipulovala s každým v rodině. Ale proč by ji vraždili?

Chtěla přece tu dívku obdarovat.“

„Jen když svolí ke sňatku s Ferringem,“ připomněla jí Lavinia. „Teď ale Rowlandovo jmění získal otec té dívky.

Je zřejmé, že nabídku mladého Ferringa nepřijme, takže si ta vnučka může vzít někoho jiného. Pokud jde o další dva případy, dvě mladé dámy se zbavily vyhlídek na mimořádně nešťastná manželství.“

„Snad nechceš říct, že ta nevinná děvčata vymyslela ďábelský plán najmout si profesionálního vraha?“ zavrčel Tobias. „To nezní moc věrohodně.“

Aspasia sevřela rty. „Tobias má pravdu, paní Lakeová.

Je to zajímavá teorie, ale nedokážu si představit, že by tři mimořádně opatrované mladé dámy bez zkušeností věděly jak najmout, natož zaplatit, profesionálního vraha.“

Lavinia napřímila ramena v gestu, které už Tobias znal. Byla připravená hájit svůj názor.

„Oběma vám připomenu,“ prohlásila, „že když jde o manželství ve vysokých společenských kruzích, může na nich mít zájem spousta dalších lidí.“

„Opravdu věříš, že by se někdo z rodiny rozhodl vraždit, jen aby ty svatby překazil?“ Tobias zkřížil paže. „To je šílený nápad. Mluvíme o vrahovi, který se snaží napodobovat Fantoma prstenu. Neumím si představit profesionálního vraha, kterého najímá nějaká dohazovačská máti.“

K jeho překvapení promluvila Aspasia: „Svatba je nesmírně závažný krok a mladá děvčata do něj mohou mluvit jen velmi málo.“ Chladně zkřivila ústa. „Můžu to osobně dosvědčit. Když za mě můj otec přijal nabídku k sňatku, rozhodně se o moje štěstí moc nestaral.“

Ostrý, ledový tón v jejích posledních slovech Tobiase překvapil. Nevzpomínal si, že by Aspasia někdy mluvila o svém krátkém manželství.

Lavinia ji mlčky pozorovala. Tobias cítil, že ji najednou velice zajímá, co Aspasia říká.

„Nicméně,“ pokračovala Aspasia, „mezi smetánkou na tom není nic neobvyklého. Nikdy jsem neslyšela o někom, kdo by se dopustil vraždy jen proto, aby překazil svatbu.“

„Můžu vás ujistit,“ usadila ji Lavinia sebevědomým hlasem, „že jako soukromí vyšetřovatelé jsme s panem Marchem viděli případy, kdy lidé spáchali vraždu z mnohem malichernějších důvodů.“ Nadzvedla obočí k Tobiasovi.

„Je to tak?“

Tím posledním, po čem toužil, bylo nechat se zatáhnout do téhle malé potyčky. Rozhodl se o diplomatický přístup.

„Existuje řada motivů pro vraždu,“ odpověděl neutrálně.

Ani jedna z žen nevypadala spokojeně.

Aspasia se na něj zamračila. „Doufám, že neztrácíš čas sledováním falešných stop.“

Nachýlil hlavu. „Snažím se tomu vyhnout.“

„Stejně jako já,“ podotkla Lavinia krátce.

Aspasia vstala a zamířila ke dveřím. „Už musím jít. Jakmile se něco dozvíte, informujte mě, prosím.“

„Samozřejmě.“ Tobias prošel salonkem a otevřel jí dveře.

„Měj se, Aspasiie.“

Než vkročila na chodbu, zaváhala. „Bojím se, že nesmíme plýtvat časem, Tobiasi. Musíš toho nového Fantoma prstenu najít, a to rychle. Kdo ví, co se chystá udělat příště?“

Sevřel kliku tak pevně, že mu jen záznakem nezůstala v ruce. „Dobře si uvědomuju, že je to naléhavé.“

Na chodbě přešlapovala paní Chiltonová. Otevřela vchodové dveře a Aspasia chvatně sešla ze schodů.

Tobias počkal, dokud mu nezmizela z očí. Pak vytáhl z kapsy hodinky a významně se usmál na paní Chiltonovou.

„Myslím, že pořád máte čas dojít pro ty rozinky.“

Paní Chiltonová stočila oči k nebi. „Dobře, pane.“ Vrhla pohled do salonku a snížila hlas. „Ale měl byste si pospíšet.“

Slečna Emeline se má vrátit kolem páté. Bylo by nepříjemné, kdyby přišla v nevhodný okamžik.“

„Děkuju za varování, paní Chiltonová, ale ujišťuju vás, že je to zbytečné.“

„Hmm.“

Vešel zpátky do salonu. Lavinia stála u okna zády k němu a vyhlížela do ulice.

Zastavil se za ní, položil jí dlaně na ramena a sledoval její pohled. Společně se dívali, jak Aspasia mizí za rohem.

„Musíš mít k Aspasiie ohledy,“ řekl tiše. „Má strach.“

„Hmm.“

„Má důvod k obavám. Zachariáš Elland byl chladnokrevný vrah a ať už se jeho místo snaží zaujmout kdokoli, má zjevně stejnou náturu. A musíš přiznat, že Aspasia má pravdu. Zmínka o tom, že mezi vraždami a změnami svatebních plánů je nějaké spojení, nezní v tuhle chvíli moc pravděpodobně.“

„Hmm.“

„Lavinie, co se to s tebou děje? Jsi rozrušená. Mluvily jste s paní Doveovou ještě o něčem jiném?“

„Joan se mě ptala, jestli myslím, že svým vztahem s lordem Valeem zrazuje manželovu památku. Podle všeho to její dceru dost zneklidňuje.“

„Aha.“ Ať už očekával cokoli, tohle to nebylo. „Cos jí odpověděla?“

„Připomněla jsem jí, že ji manžel hluboce miloval a jistě by si přál, aby byla znovu šťastná. Stejně jako by to chtěla ona, kdyby zemřela první.“

„Samozřejmě,“ poznamenal, poněvadž ho nic lepšího nenapadlo. Co se to tu k čertu děje? „No, jsem přesvědčený, žeš ji uklidnila. Takže teď, paní Chiltonová se zmínila, že jde ven koupit pár věcí, které potřebuje k večeři. Co bys řekla, kdybychom –“

„Tobiasi?“

„Co je?“ zeptal se, teď už mnohem opatrněji.

„Kdyby se mi něco stalo a tys tu zůstal sám, chtěla bych, abys byl šťastný.“

Instinktivně stiskl její štíhlá ramena. Při pomyslení, že by ji ztratil, měl pocit, že se mění v kámen. Hlavu mu zahalila rudá mlha. Napadlo ho, že kdyby zemřela, nejspíš by zešílel.

„Chtěla bych, abys byl šťastný,“ opakovala tiše, aniž by si uvědomovala, jaký účinek na něj ta slova měla. „Ale ne s Aspasii Grayovou.“

Z nějakého důvodu ta hrozná chvíle pominula. Zjistil, že dokáže znovu dýchat. Obrátil ji obličejem k sobě.

„Neumím si představit, že bych chtěl nějakou jinou ženu tolik jako tebe.“ I jeho vlastním uším zněl jeho hlas zastřeně a skřípavě.

„Ach, Tobiasi.“ Objala ho a opřela si hlavu o jeho rameno.

„Miluju tě.“

„To rád slyším.“ Políbil ji do vlasů. Její vůně mu stoupla do hlavy a odehnala poslední zbytky červené mlhy.

„Ale prosím, už nikdy nemluv o tom, že bych tě ztratil. Je to nesnesitelná představa.“

Sevěla ho pevněji. „Ani já nedokážu snést myšlenku, že bych tě ztratila.“

V hřejivém teple slunečních paprsků ji přivinul blíž. Po chvíli ji odtáhl ze salonku a odvedl nahoru po schodech.

O něco později se opřel o loket a mrkl na svoje hodinky na nočním stolku. Čtvrt na pět. Je čas se oblékat, pomyslel si. Stávalo se čím dál těžší opouštět její postel. Zdráhavě se posadil a zhoupł nohy na zem.

„Tobiasi?“

Otočil se k ní. Ležela zády na polštáři a v odpoledním světle vypadaly její oči sytě zelené.

„Už musím jít, lásko. Emeline se za třičtvrtě hodiny vrátí. V pět se mám sejít s Anthonym. S trochou štěstí bude mít nějaké nové zprávy o těch prstenech.“

„Já vím.“ Složila si ruce pod hlavu. Při tom pohybu jí zpod pokrývky vyklouzlo jedno půvabně tvarované ňadro.

„Tobiasi, poradila jsem Joan správně, vid’? Že by Dove chtěl, aby po jeho smrti našla štěstí s někým jiným?“

Neodpověděl. Místo toho se sklonil a políbil ji na obnažené ňadro. Její pokožka byla jemná a hřejivá od milování.

Pocítil divokou, bezuzdnou touhu. Moje žena, blesklo mu hlavou.

Svraštila čelo. „Souhlasíš se mnou, vid’? V tom, jak by se Fielding Dove cítil?“

Dlouze se na ni díval, pak se k ní naklonil a sevřel ji mezi pažemi. Sklonil hlavu a zavadil rty o její.

„Nemůžu mluvit za Fieldinga Dovea,“ řekl. „Ale můžu ti slíbit, Lavinie, že jestli někdy najdeš s nějakým mužem to, co jsme našli spolu, vstanu z hrobu a budu tě pronásledovat.“

V půl šesté odpoledne byl Tobias zpátky ve své pracovně a nohy si opíral o roh stolu. Hodina v Laviniině ložnici uvolnila část napětí, které ho od událostí v Beaumontově zámku sužovalo, ale při naslouchání Anthonyho zprávě cítil, jak se nervozita vrací.

„V poslední době nikdo neprodal ani neukradl prsten s lebkou v žádném obchodě se starožitnostmi, které jsme zatím prověřili.“ Anthony přelétl očima poznámky. „Ještě nám ale dost krámků zbylo. Chceš, abychom se v nich zítra pozeptali?“

„Ano.“ Tobias si prohlížel seznam obchodníků. „Ty zatracené prsteny jsou jedním z mála vodítek, která máme. Vrah je musel někde sehnat. Co ty paruky?“

„Včera jsme si stačili promluvit jen se dvěma parukáři.

Jeden z nich v posledních měsících prodal blondatou paruku.“

Tobias prudce vzhlédl. „Máš jméno toho klienta?“

„Ano, ale nijak ti to nepomůže. Majitel krámků zná tu dámu léta. Popsal ji jako starší a velmi výstřední. Bydlí prý na venkově a do Londýna jezdí dvakrát za rok nakupovat.

Pochybuj, že by to byla tvoje profesionální vražedkyně, Tobiasi.“

„Krucinál.“ Tobias se vrátil k seznamu a dlouze si ho prohlížel. Pak rozvážně odtrhl spodní část papíru. „Ty a slečna Emeline prověříte zbytek obchodníků se starožitnostmi.

Paní Lakeová a já si vezmeme na starost parukáře.

Když na tom budeme pracovat všichni čtyři, měli bychom si promluvit se všemi na tomhle seznamu do dvou tří dní.“

„Fajn.“ Anthony se opřel o opěradlo židle. „Whitby říkal, že se máš dnes večer setkat U ptáka Noha s Usměvavým Jackem. Nemám jít s tebou? V noci to není zrovna nejbezpečnější čtvrt.“

„Ne, to nebude nutné. Vezmu si drožku a zaplatím kočímu, aby na mě počkal.“

Anthony si ho zvědavě prohlížel. „Proč hledáš pomoc u Usměvavého Jacka? Podle toho, cos mi vyprávěl, by se ten předchozí Fantom prstenu nezahazoval s běžnými kriminálníky.

Myslíš, že tenhle vrah je jiný?“

„Ne. Ale včera v noci mi došlo, jak málo toho vlastně o Zachariáši Ellandovi víme. Je zřejmé, že neměl rodinu, protože po jeho smrti se neozval nikdo, kdo by si přál vyzvednout jeho osobní věci. Vlastně se po něm nikdo ze společnosti nesháněl. Jako by nikdy neexistoval.

Napadlo mě, že jsem možná v jeho minulosti přehlédln něco, co by nám mohlo pomoci.“

„Hmm.“ Anthony vstal a prošel pokojem. „Hodně štěstí.“

U dveří se zastavil a zachmuřeně se otočil. „Tobiasi, musím se tě na něco zeptat. Je to, ehm, dost osobní.“

„O co jde?“

„Uvědomuju si, že Fullertonova smrt narušila vaše plány, ale než spadl z té střechy, měli jste s paní Lakeovou čas promluvit si o soukromých záležitostech?“

Tobias pomalu odložil útržek papíru. „O čem?“

Anthony trochu zčervenál, ale nevypadalo to, že by se chystal odejít. „Emeline a já jsme se přirozeně domnívali, žeš pozval paní Lakeovou na ten večírek, protože jsi jí při té příležitosti chtěl sdělit svoje úmysly.“

„A jaké by to měly být?“ zeptal se Tobias monotónně.

V Anthonyho očích to nesouhlasně zablýsklo. „Neříkej, že ses o tom ani nezmínil.“

„O čem to ksakru mluvíš?“

„Samozřejmě o tom, jestli jsi požádal paní Lakovou o ruku.“

„Do háje,“ zaklel Tobias tiše.

„Co je?“ Anthonyho zamračení se změnilo v znepokojení.

„Neříkej mi, žeš ztratil nervy?“

„Do mých úmyslů s paní Lakeovou ti nic není.“

„Už se pár měsíců důvěrně stýkáte.“

„No a? Jsme partneři.“

„Partneři? Takže kvůli obchodním záležitostem posíláš paní Chiltonovou ven pro rozinky?“

Tobias začínal být nevrlý. „Rozinkové koláčky paní Chiltonové jsou tím nejlepším, co jsem kdy ochutnal.“

„S koláčky paní Chiltonové to nemá nic společného a ty to dobře víš.“ Anthony se mírně rozkročil. „Paní Lakeová je společensky vážená dáma. Je jasné, že vy dva k sobě cítíte velkou náklonnost. Nemyslíš, že je na čase, aby ses zachoval jako gentleman?“

„Víš zatraceně dobře, že zatím nejsem v postavení, abych ji požádal o ruku. Všechno, co mám, jsem investoval do akcií v tom Crackenburneově lodním projektu. Dokud se ty zatracené lodě nevrátí do přístavu, nemám jí co nabídnout.“

Anthony se zatvářil chápavě. „Vím, že máš starosti s penězi.“

Mě trápí to samé. Ale přemýšlel jsem o tom a myslím, že jsem přišel na to, jak všechny naše problémy vyřešit.“

„Co navrhuješ?“ Tobias hodil seznam parukářů na stůl.

„Našel jsi nějakého alchymistu, který umí změnit olovo ve zlato?“

Anthony udělal rozmáchlé gesto po pracovně. „Podle mě je odpověď v tomhle domě.“

„Není na něm nic špatného. Je můj. Vlastně je to můj největší majetek.“

„Já vím,“ přisvědčil Anthony klidně. „Zatímco já si můžu stěžít dovolit podnájem v Jasper Street.“

„Nemůžeš mě z toho vinit. Sám ses rozhodl, že se tam přestěhuješ. Pokud si vzpomínám, tvrdils, že chceš mít vlastní pokoje, protože potřebuješ soukromí, kde se můžeš kdykoli ve dne i v noci bavit s přáteli.“

„Jde o to, že i když mi můj podnájem stačí, nemůžu požádat Emeline, aby si v něm zařídila domácnost. Je zvyklá na ten velmi pěkný domek v Claremont Lane.“

„V tom se spolu shodneme.“

„Vidím to tak, že je tu jeden byt navíc.“

„Prosím?“

„Přemýšlel jsem o tom a je to velmi prosté. Jestli se zachováš čestně a oženíš se s paní Lakeovou, budete spolu bydlet v čísle sedm v Claremont Lane. Já bych mohl pustit svůj podnájem v Jasper Street, vzít si slečnu Emeline a přestěhovat se s ní sem. Vidiš, jak by se to všechno vyřešilo?“

Konečně to Tobiasovi došlo.

„Můj dům.“ Shodil nohy ze stolu a velmi uvážlivě vstal.

„Snažíš se mi sebrat dům, aby ses mohl s Emeline oženit.

O nic jiného tu nejde, co?“

Anthony couvl ke dveřím a zvedl dlaně v usmiřujícím gestu. „Nerozčiluj se, Tobiasi. Je to velmi rozumný návrh, který by nám všem prospěl. Nemusel bych platit nájem.

Kromě toho bychom nepotřebovali třetí hospodyní. Mohl by sis s sebou vzít Whitbyho a paní Chiltonová by bydlela s Emeline a se mnou.“

„Pokud tě jen na chvíli napadlo,“ promluvil Tobias velmi tiše, „že ti dovolím, abys mě připravil o můj jediný majetek, určitě jsi nebyl při smyslech. Teď se vrať k práci, za kterou tě platím mnohem líp, než si zasloužíš, dřív než se rozhodnu najmout jiného pomocníka.“

„Tobiasi, prosím, poslouchej mě chvíli.“

„Teď běž,“ Tobias ukázal prstem na dveře, „a zjisti, kdo prodal ty zatracené prsteny profesionálnímu vrahovi. Je to jasné?“

„Naprosto.“

Anthony rozrazil dveře a vyběhl na chodbu.

Tobias počkal, dokud neslyšel tlumené bouchnutí vchodových dveří, a teprve pak se pomalu posadil.

Nevrle se rozhlížel po pracovně. Byla plná věcí, které si během let pořídil – knihy, globus, dalekohled a karafa na brandy. Tenhle dům nebyl jen jeho největším jméním, byl to jeho domov. Koupil ho díky půjčce od Crackenburnea krátce předtím, než poznal Ann a jejího mladšího bratra Anthonyho.

On a Ann prožili v tomhle domě pět šťastných let, než zemřela při porodu jejich mrtvého syna. Pod touto střechou Tobias a Anthony společně truchlili.

Anthony mu bylo třináct, když jeho zbožňovaná sestra zemřela. Její odchod jím otrásl. Měl pocit, že zůstal na světě docela sám. Matka zesnula, když mu bylo osm, krátce poté, co jeho zhýralého otce zabili ve rvačce kvůli karbanu.

Anthony a Ann tehdy odešli k jediným příbuzným, příšerné tetě a strýci. Několik měsíců žili v té pochmurné domácnosti, než se teta rozhodla zbavit se nechtěného břemena tím, že vystavila Ann kompromitující situaci s Tobiasem. Měla v úmyslu neteř provdat a synovce pak umístit do sirotčince.

Tobiasovi stačil jediný pohled na zoufalou situaci Ann i jejího mladšího bratra a rozhodl se je oba zachránit. Když odvedl Ann i Anthonyho z domu jejich tety, netušil ještě, že se s ní ožení. Brzy však změnil názor. Ann nebyla jen velmi hezká, ale i něžná a laskavá, zkrátka typ ženy, kterou básníci opěvují jako nadpozemsky krásnou bytost.

Cítil k ní něhu a touhu ji chránit. Staral se o ni jako o křehký květ. Když se ohlédl zpátky, věděl, že vedle ní potlačoval svou vášeň, vědomý si potřeby zdrženlivosti.

Nevzpomínal si na žádné hádky. Nikdy ho nerozčílila.

Přesto ji nakonec nedokázal ochránit. Možná, jak Anthony často podotýkal, byla Ann opravdu příliš dobrá pro tento svět.

Možná, že odešla na lepší místo, ale Tobias a Anthony tu zůstali, aby se vypořádali s krutou realitou tohoto světa.

Anthony zpočátku bojoval se strachem jediným způsobem, jaký znal: hněvem. Domníval se, že vzdor je to jediné, s čím může třináctiletý chlapec uspět, a dožadoval se odpovědi, kdy si má sbalit kufry a odejít.

Ted', když je Ann mrtvá, nebudeš chtít, abych tu zůstal.

Miloval jsi ji a vzals mě k sobě jen proto, že by mě neopustila.

Chápu to. Už si se mnou nemusíš dělat starosti.

Dokážu se o sebe postarat sám.

Tobias dělal, co mohl, aby dostal sebe i zoufalého vyčerpáného chlapce z hluboké deprese. Po Annině pohřbu ho mučily pocity viny. Až příliš dobře si uvědomoval, že jeho vášeň – i když potlačovaná – ji přivedla do jiného stavu a nakonec zapříčinila její smrt. Někdy si vyčítal, že si ji vůbec vzal. Neměl právo vystavit ji nebezpečím a rizikům manželského lože. Nebyla pro takové pozemské záležitosti stvořená.

On i Anthony se dlouho potáceli tímto domem jako dvě raněná stvoření proplovající temným mořem emocí. Ale život se neúprosně hlásil. Tobias musel jeho požadavkům čelit a přimět k tomu i Anthonyho. Postupně našli v každodenních povinnostech zvláštní útěchu.

Pozvolna, aniž by to některý z nich postřehl, zamířili do poklidnějších vod. Tento dům jim pomohl zvítězit v dlouhé bitvě.

Ale dnes, když tak seděl v pracovně mezi knihami, globusem, dalekohledem a karafou na brandy, se přistihl při myšlence, jak rád by si natáhl nohy před Laviniiným příjemným krbem.

V půl jedenácté večer, oblečený jako obhrouble vyhlízející námezdní dělník, seděl v kanceláři Usměvavého Jacka a popíjel vynikající pašovanou brandy svého hostitele. Od hluku, přicházejícího z krčmy, ho dělila silná zeď.

Jack si otevřel krčmu U ptáka Noha před dvěma lety, když skončil s prací pašeráka. Za války přivážel informace o francouzských loďstvech a vojenských aktivitách stejně jako ilegální brandy. Tobias v roli špiona tu býval pravidelným hostem.

Pocházeli z naprosto odlišných světů, a přesto si mezi sebou vytvořili pevné pouto. Bylo založeno na oboustranné úctě i oboustranném prospěchu.

Jejich přátelství pokračovalo i poté, co oba změnili profese.

Ukázalo se, že Jackova krčma je skvělý styčný bod klepů i drbů, kolujících londýnským podsvětím. A při vyšetřování soukromého rázu Tobias často zjišťoval, že se mu informace tohoto druhu hodí.

„Fantom prstenu.“ Usměvavý Jack si hověl v masivním křesle a nepřítomně se škrábal po hrůzu nahánějící jizvě, která se mu táhla od koutku úst k místu těsně pod uchem.

„Mluvíš vo tom prvním nebo druhým?“

„Přišel jsem si promluvit o Zachariáši Ellandovi, ale budu vděčný i za každou informaci o původním Fantomovi prstenu.“

„Nevim, jestli ti moc pomůžu.“ Jack kolébal ve velkých rukou skleničku brandy. „V době, kdy Elland pracoval, tu kolovaly fámy o vrahovi z lepší společnosti. Víš ale dobře, že působil v lepších čtvrtích a stýkal se s mnohem vyšší sortou. Pokud vim, nikdy nehledal klienty, oběti ani potěšení v žádném pajzlu. V tom byl stejnej jako ten před ním.“

Tobias přestal upíjet brandy a pomalu odložil skleničku.

„Když se objevily historky o prvním Fantomovi prstenu, byls malý kluk. Co si pamatuješ?“

„Všichni vo něm mluvili šeptem. Říkalo se, že je to takovej profesionál, že nikdo neví, kolik peněz si za svou kariéru vydělal. Všechny vraždy vypadaly jako nehody, sebevraždy nebo infarkty. Byl legendou.“

„Protože vyvázl se zdravou kůží?“

„Ne, ale protože se říkalo, že je to muž cti. Bral honorář jen za ty, vo kterejch si myslel, že si zasloužej zemřít.“

Podle historek lovil oběti ve společnosti – mezi zámožnejma a mocnejma, který by jinak za své zločiny unikli trestu.

Vraždil pro peníze, ale jen když usoudil, že je to spravedlivá odplata.“

„Ustanovil se soudcem i katem, je to tak?“

„Jo. Říkalo se to tak.“

„Crackenburne tvrdil, že před několika lety zvěsti utichly. Myslí si, že ten vrah pravděpodobně zemřel.“

„Nejspíš.“ Jack trochu přimhouřil oči. „Ale tehdy se šušovalo, že ten ušlechtilěj vrah pověsil živnost na hřebík a stáhl se na vodpočinek do svého domku u moře.“

„Že by Fantom prstenu trávil stáří v chalupě u moře?“

Tobiase to skoro pobavilo. „Roztomilá představa. Dobré legendy nikdy neumírají, co?“

„Jestli není mrtvej, bude teď dost senilní. Sotva by někoho vohrozil.“

„Určitě to není vrah, kterého v tuhle chvíli hledám. Paní Lakeová zahlédla nového Fantoma prstenu v Beaumontově zámku. Byl přestrojený za ženu, ale byla si jistá, že ať je to muž nebo žena, není moc starý. Tvrdila, že se pohyboval jako vitální, atletický mladík.“

„Musí bejt fit a v rozpuku mládí,“ podotkl Jack. „Má náročnou profesi, při který se musí šplhat do horních pater a plížit se kolem domů dlouho do noci. A to nemluvim vo síle, kterou musí vyvinout, aby někoho uškrtil nebo udržel pod vodou, dokud se neutopí.“

„V podobných věcech byl Elland velmi dobrý.“ Tobias vstal. „Díky za brandy, Jacku. Budu ti vděčný, když rozhlásíš, že za každou užitečnou informaci ohledně Ellanda nebo nového Fantoma prstenu dobře zaplatím.“

„Kdybych našel někoho, kdo něco ví, vozvu se. Ale varuju tě, kamaráde, ta šance není valná. Ten vrah pochází z tvýho světa, ne z mýho.“

Dominic natočil zápalnou čočku, aby zachytil paprsky ranního slunce. Dnešní den je pro tuhle ukázkou vynikající, pomyslel si, teplý a bez mráčku. Hromádka papíru, kterou vložil do železného kotlíku, by měla krásně vzplát. Byl to sice hloupý pokus, ale lidé vždy reagovali vzrušenými výkřiky, jakmile vyšlehly plameny.

Po prohlídce laboratoře a několika působivých experimentech s přístrojem na výrobu elektřiny si zvolil parčík nedaleko svého podnájmu, aby v něm předvedl sílu zápalných čoček.

Malé publikum se kolem něj s očekáváním shromáždilo.

Paní Lakeová, Emeline a Priscilla se netajily zájmem o předchozí pokusy. Dokonce i Anthony, který dorazil s kamennou tvář a nechoval se nijak zdvořile, nakonec projevil o vybavení a přístroje jistou zdráhavou zvědavost.

V tu chvíli se papíry v kotlíku vznály. Přesně podle časového rozvrhu, pomyslel si Dominic spokojeně.

„Proboha.“ Paní Lakeová pozorovala vyskakující plameny.

„To je opravdu úžasné, pane Hoode.“

Když před hodinou přišla s Emeline a Priscillou, vypadala rozrušeně a trochu netrpělivě. Emeline se omlouvala, že kromě Priscilly teď všichni pracují na novém případě a nemohou tedy věnovat sledování experimentů moc času.

„Důmyslný nápad,“ poznamenal Anthony, „ale pořád nevidím v zápalných čočkách žádný užitečný smysl.“

„Umožňuje to dělat pokusy, vyžadující intenzivní žár,“ vyhrkla Priscilla a očarovane civěla na přístroj. „Kéž bych měla něco takového. Ale to mi máti nikdy nedovolí.“

Bylo to zvláštní, ale její okouzlení zápalnými čočkami Dominika popudilo. Napadlo ho, jaké by to bylo, kdyby si se stejným stupněm obdivu prohlížela jeho. Vzápětí si však připomněl, že Priscilla není důležitá. Jeho cílem je Emeline. Doufal, že získá její pozornost okázalými experimenty už dřív, ale uspěl jen částečně.

Priscilla reagovala na jeho horlivě připravené exploze a pokusy s mnohem větším nadšením. To ona pochopila hlubší důsledky a předvíдалa různé obměny a možnosti.

Žasl nad hloubkou jejích znalostí. S vlasy zářícími jako slunce a modrýma očima barvy oblohy vypadala, že nemá v hlavě nic jiného než vzduch. Místo toho citovala Newtona a Boylea tak nenuceně, že ho to vyvedlo z míry. Ustavičně se na něco ptala. A co navíc, psala si spoustu poznámek.

Emeline nebyla zdaleka tak uchvácená.

„Bylo to opravdu velmi poučné,“ poznamenala paní Lakeová, když plamínek v kotlíku uhasl. „Děkujeme vám, pane Hooode.“ Mrkla na líbezné hodinky, připnuté k vycházkovým šatům, a vlídně se na Dominika usmála. „Bohužel už musíme jít. Pojd'te, Emeline a Priscillo.“

„Ano, samozřejmě, paní Lakeová.“ Priscille se nechtělo odejít, ale snažila se zakrýt zklamání. „Nevím, jak bych vám poděkovala, že jste si dnes dopoledne udělala čas a šla si s námi prohlédnout Hoodovu laboratoř. Jinak by mi máti nedovolila sem přijít.“

„Rádo se stalo.“ Paní Lakeová se odmlčela a pohlédla Dominikovi za rameno. „Ach, tady je pan March. Říkala jsem mu, že skončíme v deset hodin. Nejspíš byl netrpělivý a rozhodl se nás najít.“

„Nevypadá moc příjemně naladěný,“ prohodila Emeline.

„Není příjemně naladěný od návratu z Beaumontova zámku,“ zamumlal Anthony.

Dominic se otočil. Při pohledu na přísně vyhlížejícího muže, který se k nim rychle blížil, se zachvěl.

March si rázným krokem krátil cestu přes parčík. V moři svěží zeleni, tečkované pastelovými květinami, vypadal mohutně a neúprosně. Při chůzi trochu napadal na nohu.

Nejspíš památka na dávné zranění, napadlo Dominika.

Mírné kulhání mohlo vypadat jako slabost, ale místo toho dodávalo Marchovi vzezření bitvou poznamenaného vojáka, který je mnohem nebezpečnější než mladý, nezkušený rekrut.

Dominic sevřel v ruce stojan se zápalnými ččkami.

V blízkosti tohoto muže musím být velmi opatrný, usoudil.

„Pane Marchi,“ promluvila paní Lakeová, „znáte pana Hooda?“

March se zastavil a přejel Dominika pohledem. Nepatrně kývl. „Hooode.“

„Pane.“

„Jaká škoda, že jste se k nám nemohl připojit dřív, pane Marchi,“ litovala Priscilla. „Pan Hood právě dokončil velmi zajímavý pokus.“

„Snad jindy.“ Tobias se zadíval na paní Lakeovou.

„Jestli jsi tu už skončila, rád bych ti připomněl, že nás čekají neodkladné záležitosti.“ Pohlédl na Anthonyho. „Stejně jako tebe a slečnu Emeline.“

„Ovšem,“ přikývl Anthony, očividně dychtivý opustit park. „Já s Emeline doprovodíme Priscillu domů a pak budeme pokračovat v pátrání.“

„Není proč se rozčilovat,“ utrousila paní Lakeová a upravila si rukavice. „Obchody s parukami a starožitnostmi právě otevřely. Nepromarnili jsme žádný čas.“

Dominic si říkal, že by měl radši mlčet, ale nakonec v něm zvědavost zvítězila. „Můžu se zeptat, co vyšetřujete?“

„Hledáme nájemného vraha,“ vysvětlovala paní Lakeová.

„Bere za svou práci peníze, dovedete si to představit?“

Pan March má důvodné obavy, že jestli ho nenajdeme a nezastavíme, brzy zabije znovu.“

„Vy pronásledujete vraha?“ Dominic pohlédl na Anthonyho a pak rychle odvrátil pohled. „Myslel jsem, že je to práce pro Bow Street.“

„Tenhle vrah je moc chytrý,“ poznamenal Anthony.

„Ani nenechává žádný důkaz, že jde o zločin.“ Nabídl Emeline paži. „Měli bychom jít.“

Emeline se na Dominika usmála. „Ještě jednou vám děkuji za velmi poučné ráno, pane Hoode.“

„Bylo to fascinující.“ Priscilla po něm vrhla zářivý úsměv.

„Rádo se stalo,“ odpověděl Dominic příkře.

Anthony se neobtěžoval zdvořilým loučením. Zamířil s Emeline a Priscillou přes park.

March vzal paní Lakeovou za loket. „Přeji vám příjemný den, Hoode.“

„Já taky, pane.“ Dominic se uklonil paní Lakeové.

„I vám, madam. Děkuju, že jste sem doprovodila slečnu Emeline a slečnu Priscillu. Dobře vím, že jinak by jim to pravidla etikety nedovolily.“

„Moc se mi to líbilo,“ ujistila ho. „Doufám, že se znovu setkáme, pane Hoode. Snad pak budeme mít víc času.“

Dominic tam stál a pozoroval, jak všichni odcházejí.

Velmi nerad to přiznával, ale záviděl Anthonymu. Stíhat vraha musí být velmi vzrušující. Pak si připomněl, že i on má důležité poslání.

Pro jeho dosažení však musí vymyslet jinou taktiku.

Plán, kterým chtěl odlákat Emeline od Anthonyho, neuspěl.

V listoví zašustil slabý vánek. Měl dojem, že v něm slyší matčino zašeptání, které mu připomíná, že jeho cesta je určena a nic ji nesmí

změnit. Jsem jediný, kdo ji může pomstít, pomyslel si. Nikdo jiný už to udělat nemůže.

Skupinka dorazila na druhý konec parku. Rozdělili se – pan March a paní Lakeová zabočili vlevo, Anthony s oběma společníci vpravo.

Do posledního okamžiku nespouštěl z Anthonyho oči.

Nesmím se rozptylovat, přísahal si. Nemůžu si dovolit přestat se soustředit. Ale z nějakého důvodu to byly Priscilliny světlé prstýnky vlasů, pohupující se pod okrajem jejího růžového slaměného klobouku, které přitahovaly jeho pohled, dokud všichni nezmizeli za rohem.

Po chvíli se sklonil a zvedl železný kotlík. Dlouze zíral na ohořelé zbytky papíru.

Pomsta je krutý rádce. Začínal uvažovat, jestli nakonec všechno, čeho dosáhne, nebude jen hrstka popela.

O dva dny později ke konci dalšího dlouhého dne doprovodila Lavinia Tobiase do jednoho z posledních obchodů s parukami na seznamu. Zatím jejich pátrání k ničemu nevedlo a ona rychle ztrácela naději, že by ještě dnes mohli mít štěstí.

Rozhlédla se po krámku Cork a Todd a znovu se jí zmocnil důvěrně známý neklid.

Vnitřek obchodu se podobal ostatním, které s Tobiášem navštívili. Došla k závěru, že ji rozrušuje pohled na řady vystavených byst s umělými vlasy. Přesvědčovala se, že není vinou majitele, že jí ty modely tolik připomínají uťaté hlavy.

Většina voskových byst byla ženských, ale byl tu i nemalý počet mužských hlav s parukami pro gentlemany.

Za pultem nikdo nebyl, ale ze zadní místnosti vycházel bezstarostný šustot.

„Hned jsem u vás.“

Tobias vytáhl z kapsy utržený cár papíru a pochmurně se na něj zadíval. „Po tomhle už jen tři obchody a končíme.“

Promrhali jsme skoro tři dny snahou najít někoho, kdo prodal vrahovi tu blondětou paruku, a pořád nic nemáme.“

„Možná mají Anthony s Emeline větší štěstí s obchodníky se starožitnostmi,“ chlácholila ho Lavinia. Zvolna popošla k pultu a pozorně se zadívala na umně zhotovenou paruku. „Nezapomeň, že krámek, který jsme ráno zkoušeli jako první, měl ve výloze ceduli, že je na měsíc zavřeno.“

Co s tím uděláme?“

„Vezmu si to na starost dnes večer.“

Prudce se obrátila. „Hodláš otevřít zámek?“

Mlčky pokrčil rameny.

Zmocnilo se jí vzrušení. „Půjdu s tebou.“

„To tedy ne.“

Pronesl ta slova dost rozhodně, pomyslela si, ale přesto to znělo automaticky, jako rutinní záležitost.

Může tu bitvu vyhrát.

„Bude to pro mě skvělá příležitost pozorovat tě při práci.“

Onehdy jsem si říkala, že se musím zdokonalit v otvírání zámků, ale byls velmi laxní, abys mi to předvedl.“

„Ne laxní. Opatrný.“

„Nesmysl. Nedovolím ti, abys mi bránil naučit se všechna tajemství naší profese. Jestli si vzpomínáš, jsme partneři. Opravdu musíš být vstřícnější –“

Zarazila se, poněvadž se závěsy, zakrývajících dveře za pultem, pohnuly. Vynořil se z nich kulatoučký muž středního věku oblečený v květované saténové vestě, kaštanově hnědém saku a výstředně zavázané kravatě. Na muže jeho věku má podezřele tmavé vlasy, pomyslela si Lavinia.

V pevných kadeřích, které se mu vlnily kolem celé hlavy, nebyl ani náznak šedi.

„Pane, madam.“ Zářivě se na ně usmál přes zlaté obroučky brýlí. „Vítejte v mém obchodě. J. P. Cork, k vašim službám.“ Obrátil se k Lavinii, otřeseně vytřeštil oči a pak je soucitně přimhouřil. „Madam, ujišťuju vás, že jste přišla na správné místo. Dokážu vám pomoci z nesnází.“

„Opravdu?“ zamumlala Lavinia. Ignorovala podráždění, které tmavlo Tobiasovi v očích.

Nebylo to poprvé, co ji v posledních dvou dnech vítali s takovým elánem. Každý výrobce paruk byl zděšený pohledem na její rudé vlasy a přísahal, že ji zachrání před tím, co se v téhle profesi evidentně považovalo za horší osud než smrt.

„Nebojte se, madam.“ Cork vyběhl zpoza pultu a uchopil Laviniiinu ruku oběma zavalitými dlaněmi. „Až odtud dnes odejdete, bude z vás nová žena.“

„To by byla jistě zajímavá zkušenost,“ odpověděla váhavě, „ale bohužel jsme sem nepřišli koupit paruku.“

Majitel mlaskl jazykem a zasmušile zavrtěl hlavou.

„Kdyby byl váš přirozený odstín hnědý nebo černý, mohla byste to zakrýt částečnou parukou nebo přičeskem, ale vzhledem k té nešťastné červení se bojím, že váš problém vyřeší jen plná paruka. Nic jiného vaše vlasy zcela nezakryje.“

Tobias se mírně pohnul, dost na to, aby přitáhl obchodníkovu pozornost. „Corku, jmenuju se March. Rád bych se vás zeptal na pár věcí ohledně paruk.“

„Aha.“ Cork s profesionálně ustaraným výrazem studoval Tobiasovy krátce střižené tmavé vlasy. „Odpusťte mi, ale byl jsem natolik ohromený svízelnou situací madam, že jsem si nevšiml vašeho neštěstí. Teď, když se dívám pozorněji, skutečně vidím ty zrádné stříbrné stopy na vašich spáncích.“ Znovu mlaskl. „Máte

naprosté právo udělat ten krok teď, než docela zešedivíte. Já se zachoval stejně.“

„K čertu,“ zavrčel Tobias. „Nemám zájem.“

Cork už ale přešel k jedné z mužských byst a sundal hnědou paruku. Vítězoslavně ji zvedl, skoro jako lovec chlubící se čerstvě skoleným zvířetem. „Zaručuju vám, že tahle splní svůj účel, pane. Utají zničující účinky času a způsobí, že budete vypadat nejmíň o deset let mladší.“

„Už jsem vám řekl, že nehodlám kupovat paruku.“ Tobias se zadíval na hnědý příčesek, jako by to byla mrtvá krysa. „Chceme se jen zeptat na pár otázek. Nic víc.“

„Revanšujeme se vám za váš čas,“ vložila se Lavina rychle do řeči a snažila se potlačit smích. Tobias se nijak netajil, že ho tohle interview neobyčejně unavuje. Lidé v kadeřnickém oboru se považovali za umělce, a Tobias neměl s uměleckou náturou trpělivost. „Hmm.“ Corkův úsměv viditelně ochladl. „Na jaké otázky?“

„Jen jeden nebo dva malé dotazy týkající se prodeje blondatých paruk,“ ujistila ho.

„Blondatých?“ Cork stáhl obličej do opovržlivého výrazu.

„Na plnou blondatou paruku jsem nedostal objednávku už celé měsíce. Velmi nemoderní barva, víte? Odjakživa.“

Poté, co madam Tallienová před dvaceti lety prohlásila černou za nejelegantnější barvu vlasů, si ten odstín už nikdy nezískal popularitu.“

„Madam Tallienová?“ opakovala Lavinia zvědavě.

„Manželka toho francouzského revolucionáře?“

„Její politické názory mě nezajímají.“ Cork mávl vypasenou rukou. „Důležité je, že její salony byly skutečně vybrané. Udávala tón francouzské módy. Vlastnila obrovskou kolekci paruk a podle pověsti je prý měnila několikrát denně. Nosila jednu barvu ráno a jinou večer. Celá anglická smetánka se snažila následovat ji v brilantních šlěpějích. Povím vám, že všichni v naší profesi jsme jí nesmírně vděční.“

„To si umím představit,“ utrousila Lavinia. Dobře věděla, že ani válka mezi Anglií a Francií nezabránila tomu, aby francouzská móda neovlivňovala anglickou. Jisté věci přesahovaly politiku. „Ale my bychom rádi věděli –“

„Objevila se ve velice kritický okamžik.“ Cork si opovržlivě odfrkl. „Koruna tehdy uvalila naprosto nesmyslnou daň na parukářský pudr, což způsobilo pokles poptávky po napudrovaných parukách. Vyšly z módy a stejně tak zájem o brilantní kadeřníky. Byla to těžká zkouška. Mě i pana Todda to skoro zruinovalo.“

Lavinia zachytila Tobiasův pohled a znovu se pokusila promluvit: „Pane Corku, rádi bychom se zeptali –“

„Ach ano, to byly doby,“ povzdychl si Cork uctivě.

„Mám nepříjemné tušení, že za celý život už žádnou takovou zlatou éru neuvidím. Tehdy měl každý urozený dům speciální místnost, kde se umělé vlasy ondulovaly, barvily a pudrovaly. Kadeřníci museli být mimořádně zruční.

Znal jsem některé, kteří dokázali vytvořit tak skvostné a vysoké účesy, že dámy, které je nosily, nemohly cestovat v kočáře, dokud si neklekly na podlahu nebo nevystrčily hlavy z okna.“

„Pane Corku.“ Lavinia vložila do svého tónu víc naléhavosti.

„Chceme vědět –“

V tu chvíli se dveře obchodu otevřely. Vstoupil elegantně upravený muž, asi ve věku pana Corka, ale na šířku sotva poloviční. Nesl pod paží balíček.

„Pane Todde.“ Cork ho srdečně přivítal, což svědčilo o starém přátelství. „Tady jste. Už jsem si lámal hlavu, co se s vámi stalo.“

„Lady Brocktonová si nejmíň třikrát rozmyslela, jestli má mít její dcera copánky nebo lokýnky.“ Todd si odfrkl.

„Bylo mi jasné, že to děvče skutečně potřebuje spoustu kudrlinek vpředu, aby zakryly její dost vysoké čelo. Ale přesvědčit o tom lady Brocktonovou vyžadovalo nejvyšší diplomacii a pořádný kus mého času. Naštěstí jsem už dnes odpoledne neměl žádné další schůzky.“

„Vím, že vám lady Brocktonová připadá dost únavná, ale je to pravidelná zákaznice.“

„Ano, ano, toho jsem si vědom.“ Todd mrkl na Lavinii a Tobiasa. „Promiňte, nechtěl jsem rušit.“

„Charlesi, dovolte mi představit vám paní Lakeovou a pana Marche,“ ujal se slova Cork. „Přišli se na něco zeptat.

Právě jsem jim vyprávěl o starých zlatých časech naší profese.“ Obrátil se zpátky k Lavinii a Tobiasovi. „Tehdy nebylo třeba přemrštěně se zajímat o přesný odstín umělých vlasů, protože se to stejně všechno zakrylo pudrem a pomádou.“

Todd položil balíček na pult. „Pudr byl báječná věc.“

Spojil dlaně a zavřel oči v evidentně silném návalu emocí. „Pestrá škála barevných odstínů, kterou jste mohli vytvořit, vám poskytovala nekonečnou inspiraci. Když jsem je míchal, považoval jsem se za opravdového umělce.“

„V tom byl Todd mistr,“ svěřil se Cork. „Přisahám, že měl recepty na nejjemnější odstíny růžové a modré, žluté, levandulové i světle fialové. A jeho prvotřídní přičesky musel člověk vidět, aby vůbec věřil, že je něco takového možné. Večer v tanečních sálech se jeho práce vřdycky poznala. A ozdobami ve vlasech zastínil každého dalšího kadeřníka v Londýně.“

„To byly dny,“ povzdychl si Todd.

„Právě jsem paní Lakeové a panu Marchovi líčil, jak nás madam Tallieonová zachránila, když zavedla novou módu přirozeně barvených paruk,“ pokračoval Cork.

„Teď si naše živnost vede velmi dobře. Ale nikdy už to nebude stejné jako dřív.“

„Před pár lety jsme také žili v nejistotě, když všechny dámy trvaly, že chtějí nakrátko ostříhat vlasy podle řecké a římské módy. Ale jakmile se vrátily k dlouhým účesům, poptávka po zručných kadeřnících se opět zvedla,“ dodal Todd s velkou dávkou uspokojení.

„Díkybohu, že je móda tak vrtkává,“ pochvaloval si Cork. „Pan Todd patří mezi nejlepší kadeřníky ve městě.“

Má velmi elegantní klientelu. Jeho návrhy jsou opravdu jedinečné a originální umělecké dílo. Školené oko je na ulici nebo v tanečním sále okamžitě pozná.“

„Opravdu?“ zeptal se Tobias bez zájmu.

„Skutečně. Mnoho jeho konkurentů se snažilo kopírovat jeho přičesky, ale žádný neuspěl. Nikdo nedokáže napodobit skutečného umělce.“

„Vřdycky říkám, že dobrý kadeřník se pozná podle svých přičesků,“ prohlásil Todd. „Je to základ, na němž spočívá celý účes. Pokud je nenápaditý nebo uboze situovaný, žádná záplava kudrlinek to nezachrání.“

Lavinia si vzpomněla na účesy, které kadeřník paní Doveové vytvořil pro Emeline i pro ni na některé významné bály poslední sezony. Bylo to vskutku umělecké dílo, téměř architektonické.

„Důležité nejsou pouze přičesky,“ vysvětloval Todd.

„I ozdoby, kterými se hotová práce krášlí, se musí vybírat s ohledem na celkový dojem. Mrzí mě, že to musím říct, ale mnoho mých kolegů má sklon přehánět to s perlami nebo květinami, o peři nemluvě. Zdrženlivost musí být kadeřníkovým mottem, jak říká Lafoy.“

„Kdo je k čertu Lafoy?“ zeptal se Tobias, který už očividně opustil jakoukoli naději, že by mohl do tohoto rozhovoru nějak zasáhnout.

Todd a Cork na něj pohlédli jako na barbara.

„Vy neznáte Lafoye?“ Charles otevřel balíček na pultě a rozmáchlým gestem vytáhl knihu. „Myslím tohoto Lafoye.“

„V životě jsem o něm neslyšel,“ utrousil Tobias.

„Lafoy není jen umělec účesů, je to i velký básník.“

Todd otevřel knihu. „Minulý rok publikoval toto vynikající dílo o kadeřnickém umění. Toto je můj druhý výtisk.“

Musel jsem si koupit další, protože ten první jsem už zcela opotřeboval.“

Cork zamrkal. „Minulý měsíc usnul při četbě ve vaně.“

Ta kniha se úplně zničila.“

„Jen si poslechněte tyto verše,“ naléhal Charles. „Jejich hloubka a síla emocí mě zcela přemohla. Lafoyova óda na hřeben mi vnáší slzy do očí pokaždé, když ji čtu.“

Odkášlal si a chystal se recitovat nahlas.

„Snad někdy jindy, pane Todde.“ Cork zvedl ruku, aby svého společníka umlčel. „Paní Lakeová a pan March tu jsou obchodně.“

„Ano, samozřejmě. Odpusťte mi.“ Todd zavřel knihu a zadíval se na Lavinii s našpulenými rty. „Rozhodla jste se dobře, madam, že jste k nám přišla. S rudými vlasy se opravdu nedá dělat nic jiného, než je zakrýt. Mám sice barvivo, po němž vlasy ztmavnou, ale nic tak silného, aby to obarvilo ty vaše. Jakmile si vyberete paruku, s potěšením vám ji upravím. Vidím vás v černých vlasech, co vy na to, Corku?“

„Ano, skutečně.“ Cork se zářivě usmál. „V černé by byla madam okouzující.“

Todd otáčel Lavinii a velmi pozorně hodnotil její vlasy.

„Myslím, že použiju jeden z příčesků a la Minerva. Přidá to výšku. Co říkáte, pane Corku?“

„Jako vždy máte pravdu, pane Todde,“ přikývl Cork.

„Ale bohužel, madam dala jasně najevo, že si dnes nepřeje nic kupovat.“

„Škoda,“ zamumlal Charles. „Je tu řada možností, uvidíte. Kdybyste jen –“

„Abych se vrátil k tomu prodeji blondáté paruky v posledních měsících,“ přerušil ho Tobias vyrovnaně.

„Ano, máte pravdu.“ Cork sevřel ruce za zády a kolébal se na patách. „Říkali jste, že se mi budete revanšovat?“

Tobias mrkl na Lavinii a nadzvedl obočí. „Nechám vyjednávat svou asistentku.“

Lavinia si odkašlala a pak navrhla stejnou dohodu, jakou uzavřela s ostatními parukáři. „Stejně jako vy, i my pracujeme s velmi exkluzivní klientelou, pane Corku. Lakeovou a Marche žádá pro soukromá vyšetřování jen ta nejelegantnější sorta.“

„Hmm,“ zamumlal Cork.

„Jak oba víme,“ pokračovala Lavinia uhlazeně, „každá obchodní firma prosperuje díky správné reklamě. Navrhuju vám, že výměnou za jakoukoli informaci, kterou nám poskytnete, doporučím váš obchod svým vlastním klientům.“

Cork se nezatežoval zakrýt skepsi. „Skutečně v tom nevidím moc užitku.“

„Ujišťuju vás, pane, že mluvíme o velmi vysoce postavených osobách smetánky,“ pokračovala Lavinia. „Jak jistě víte, občasná zmínka do patřičných uší má mnohem větší váhu než inzerát v novinách.“

„Hmm.“ Cork se houpal na patách ještě energičtěji a nakonec přikývl. „Dobře, minulou sezonu jsem byl požádán, abych vytvořil jeden nebo dva blondáté příčesky, ale to bylo všechno. Jak už jsem řekl, ta barva je prostě nemoderní. Většina zakázek je na francouzskou hněd' a čern.“

„Děkujeme za informace,“ kývl Tobias. „Velmi si toho vážíme. Buďte si jistí, že paní Lakeová se o vaší firmě zmíní svým klientům, kdykoli se jí naskytne příležitost.“

Popadl Lavinii za paži a postrkoval ji ke dveřím.

„Naprostá ztráta času,“ odfrkl si, jakmile byli bezpečně na ulici. „Přísahám, že jsem se v posledních dvou dnech dozvěděl o parukářství a úpravě účesů mnohem víc, než jsem kdy chtěl vědět.“

„Přesto jsi měl pravdu, že to musíme zkusit. Nesmíme si dovolit přehlédnout tak důležitou stopu.“

„Teď dokončíme ty poslední tři obchody a večer se rozhlédnu v tom zavřeném. Tím celou tu věc sprovedíme ze světa. Ksakru, Lavinie, musíme najít další stopu.“

Urovnala si rukavici. „Skutečně mám pocit, že bych tě měla dnes večer doprovodit, Tobiasi. Potřebuješ mě.“

„Vážně?“ Vypadal, jako by ho vytrhla z myšlenek.

„A proč?“

„Protože i přes dnešní a včerejší přednášky se prostě nevyznáš v módě natolik, abys věděl, co v obchodě s parukami hledat. Mohl bys přehlédnout důležitý důkaz.“

Pár vteřin nad tím přemítal a pak k jejímu úžasu pokrčil rameny.

„Třeba máš pravdu. Myslím, že to nebude moc riskantní.“

Konec konců, majitel pan Swaine je mimo město.“

„Skvělé.“ Usmála se. „Už se na tu výpravu moc těším.“

Doma bys mi mohl půjčit jeden ze svých paklíčů, abych se na večer trochu pocvičila.“

„Dobře,“ souhlasil trochu nepřítomně.

Vzedmul se v ní pocit uspokojení. Tobias s ní konečně začíná jekat jako se skutečnou partnerkou.

Jakmile však dorazili na konec ulice a zabočili za roh, většina její euforie vyprchala. Ta malá bitva byla až moc snadná, napadlo ji. Buď na tom Tobiasovi nezáleží nebo se tolik soustředil na něco jiného, že mu nestálo za to se hádat.

„Tak ven s tím,“ vyzvala ho rázně. „Jako bys to ani nebyl ty. Co ti vrtá v hlavě?“

„Nejspíš důkazy zničujících účinků času, které se začaly objevovat v mých vlasech.“

Poklesla jí čelist.

„Zničující účinky času? To je směšné.“ Prudce se zastavila, obrátila se k němu a pátrala v jeho spáncích. Stříbrné prameny se velmi pěkně doplňují s vráskami v koutcích jeho fascinujících očí, napadlo ji. „Nemůžu uvěřit, žeš bral ty Corkovy poznámky vážně. Proboha, je to obchodník, který se snaží za každou cenu prodat.“

„Ale měl pravdu. Nemládnu, Lavinie.“

„To ne,“ odsekla, „a souhlasím, že už nejsi žádný nezralý mladík. Jsi muž v nejlepších letech. A kromě toho musím říct, že mě výsledek zničujících účinků času v tvých vlasech nesmírně přitahuje.“

Zvlnil koutek rtů. „Nesmírně?“

„Ano.“ Při svůdném záblesku v jeho očích zatajila dech.

„To mám tedy štěstí.“ Vzal ji za bradu a jemně ji nadzvedl.

„Protože i mně se nezřízeně líbí tvoje vlasy.“

Projela jí důvěrně známá vlna horka i slasti. „I když je to mimořádně nemoderní odstín?“

„Měla byste vědět, madam, že jsem nikdy nebyl otrokem módy.“

Byla to tak výstižná poznámka, že se rozesmála. Ale on ji políbil, přímo na ulici, aniž dbal nesouhlasných i zvědavých pohledů kolemjdoucích.

Přestala se smát.

Poprvé od Hoodových pokusů před dvěma dny měl Anthony dobrou náladu. S očekáváním prošel za Emeline do pracovny paní Lakeové.

Jako prvního spatřil Tobiasi, který se rozvaloval ve svém oblíbeném křesle, nohy měl natažené před sebou a sklenku sherry v ruce.

„Pane Marchi.“ Emeline se vlídně usmála. „Paní Chiltonová říkála, že jste tu.“ Rozhlédla se. „Tak jak jste zatím s mojí tetou pokročili?“

„Musím s politováním říct, že jsem ji zavedl na cestu zločinu.“ Tobias usrl sherry. „Ale připouštím, že má pro tu profesi opravdu talent.“

„Tady jsem.“ Lavinia se vynořila zpoza stolu a mávala ve vzduchu pakličem. „Abych se v tom trochu pocvičila, chceme se dnes v noci vloupat do obchodu s parukami.“

Anthonyho napadlo, že ještě nikdy neviděl sedět dámu na podlaze.

„To je vzrušující,“ vyhrkla Emeline a chvatně obešla stůl, aby líp viděla. „Můžu jít s vámi?“

„Tak to v žádném případě,“ zarazil ji Tobias rozhodně.

„Víc jak jednu dychtivou učednici nezvládnou.“ Přes obroučku skleničky mrkl po Anthony. „Vypadáš spokojeně.“

„Objevils něco?“

Teď mám jedinečnou příležitost předstírat stejnou lhostejnost, jakou při podobných příležitostech předvádí Tobias, připomněl si Anthony.

Rozvážně se opřel o kraj stolu a zkrřížil paže. „Myslím, že jsem našel zdroj těch prstenů.“

Lavinia znovu vystrčila hlavu. Oči jí zářily obdivem.

„Opravdu? To je skvělé.“

„Dobrá práce,“ uznal Tobias.

Anthony cítil, jak se v něm vzdouvá hrdost a uspokojení, čímž jeho lhostejná fasáda trochu utrpěla. Chvála od Tobiasi na něj vždycky tak účinkovala. Obdivoval ho nejvíc ze všech lidí na světě a považoval ho za vzor mužnosti – s výjimkou jeho výběru oblečení, připomněl si pobaveně.

Nezájem o složité uzle na vázankách a přesvědčení, že kabáty musí být ušité hlavně tak, aby umožňovaly snadný pohyb, mu navždy bránily stát se ideálem módy.

„Nejvíc uznání si zaslouží Emeline,“ kývl jejím směrem.

„Okouzčila majitele muzea tak, že ztrátu prstenů přiznal.“

„Ale Anthony navrhl, abychom se tam poptali, když jsme neuspěli v obchodech se starožitnostmi,“ dodala Emeline spěšně. „Byl to geniální nápad.“

Anthony se ušklíbl. „Spíš zoufalý.“

„O jakém muzeu to mluvíte?“ vyzvídala Lavinia.

„Se starožitníky jsme se nikam nedostali,“ vysvětloval Anthony. „Ale jeden z nich se zmínil, že v jistém malém muzeu v Peg Street mají obrovskou sbírku prstenů. Říkal jsem si, že nemáme co ztratit, a tak jsme se tam trochu poptali.“

„Majitel trval na tom, že si nejdřív musíme koupit lístek,“ poznamenala Emeline. „A když jsme mu řekli, že se nejvíc zajímáme o prsteny, velmi ho to znervóznilo.“

„Emeline ho ale uklidnila několika úsměvy a laskavými slovíčky,“ doplnil Anthony. „Nakonec se nám světil, že mu jeho sbírku někdo ukradl.“

Tobias se ani nepohnul. „Kdy?“

Anthony vycítil jeho ostrý tón.

Ještě štěstí, pomyslel si, že je můj švagr posedlý spravedlností a napravováním křivd. Takové schopnosti v muži, který se tak přísně neřídí osobním zákoníkem cti, by byly děsivé.

„Majitel muzea tvrdil, že si ztráty prstenů všiml asi před dvěma měsíci.“ Anthony vytáhl notes a zalistoval v něm.

„Zeptal jsem se ho, jestli si nevzpomíná na někoho, kdo o ně krátce před krádeží projevil mimořádný zájem.“

„Skvělá otázka,“ kývl Tobias. „A odpověď?“

Anthony s pokynutím hlavy mrkl na Emeline.

Stěží se dokázala ovládnout. „Den nebo dva předtím, než prsteny zmizely, si je prý dost pozorně prohlížela nějaká žena se žlutými vlasy.“

Lavinia se vydrápala na nohy. „Blondýna? Opravdu?“

„Přesně tak.“ Anthony zaklapl notes. „Bohužel, majitel ji moc dobře neviděl, protože měla velký klobouk se závojem.“

„Věk?“ zeptal se Tobias stejně příkrým tónem. „Výška?“

„Nebyl si moc jistý,“ přiznal Anthony. „Stalo se to víc jak před dvěma měsíci. V paměti mu utkvěly jenom ty žluté ženské vlasy.“

Tobias nadzvedl obočí. „Vzpomínal si na ně?“

„Zcela živě,“ přisvědčil Anthony.

„Že by nějaká dáma v přestrojení?“ navrhla Emeline.

„Spíš muž převlečený za ženu,“ pronesl Tobias.

Anthony se ušklíbl. „Musím ti říct, že ta tvoje teorie o pronásledování muže, který chodí v ženských šatech, aby zakryl svou totožnost, mi připadá dost bizarní.“

Tobias nadzvedl obočí. „Když se nad tím člověk zamyslí, není to zas tak neobvyklé.“

Anthony se uchechtl. „Děláš si legraci.“

„Proč?“ pokrčila Lavinia rameny. „Ženská móda často napodobuje pánskou. Stačí si vzpomenout na kloboučky a vesty, připomínající vojenské uniformy, které se nosily před pár lety. Každá elegantní dáma měla nějaké v šatníku.“

„Ano, ale ty byly uzpůsobené, aby se hodily k šatům,“ připomněl jí Anthony. „Ne ke kalhotám.“

„Často mě napadá, že při některých příležitostech by byly vhodnější kalhoty než sukně,“ podotkla Lavinia zamyšleně.

„To je pravda,“ připojila se Emeline nadšeně. „Bylo by to mnohem pohodlnější a praktičtější.“

Anthony na ni zíral, příliš otřesený, než aby promluvil.

„Kdybych si například,“ pokračovala Lavinia, „vzala na to vloupání do obchodu kalhoty, mohla bych se pohybovat mnohem volněji.“

„Když o tom člověk uvažuje,“ přidala se Emeline, „v naší profesi je bezesporu spousta příležitostí, kdy by byly kalhoty dokonalé. Co kdybychom přesvědčily madame Francescu, aby nám nějaké ušila?“

Lavinia se na ni zadívala. „To je skvělý nápad.“

Anthony mu zabodl planoucí pohled do Emeline. Konečně se mu podařilo promluvit: „O čem to k čertu mluvíš?

Víš moc dobře, že nemůžeš chodit v kalhotách.“

Sladce se usmála. „Proč ne?“

„Uff.“ Ta prostá otázka vzala rychlý konec. Pohledem hledal pomoc u Tobiasi.

„Pojď, Tony.“ Tobias dopil zbytek sherry, vstal a přešel ke dveřím. „Měli bychom zmizet, dokud můžeme. Podle mě není rozumné zúčastnit se další konverzace.“

Anthony sklouzl pohledem po Emelinině odhodlaném výrazu a usoudil, že Tobias má pravdu. Na tuhle bitvu nebyl připravený.

Rychle se rozloučil a následoval švagra na chodbu.

„Myslíš, že mluvily vážně?“ zeptal se, když scházeli po schodech na ulici. „O těch kalhotách.“

„Pokud jde o paní Lakeovou, zjistil jsem, že bere vážně všechno, co řekne. Mám dojem, že bys měl udělat to samé se slečnou Emeline. Pokud ne, riskuješ, že tě zachytí nepřipraveného. A to není moudré pro nikoho naší profese.“

„Určitě si nás jen dobíraly.“

„Být sebou, nespolehal bych na to.“

Anthony zaváhal a pak se rozhodl změnit téma. „Když už mluvíme o naší profesi, chci se tě na něco zeptat.“

„Na co?“

„Jak se má člověk vyptávat na něčí minulost?“

Tobias po něm vrhl pátravý pohled. „Velmi opatrně.“

Proč?“

„Mám obavy z Hooda.“

„Chceš říct, že na něj žárlíš, ne?“ zeptal se Tobias tiše.

„Ujišťuju tě, že je to zbytečné.“

Anthony zvedl bradu. „Nelíbí se mi, jak se po Emeline dívá.“

„Uklidni se, Tony. Slečna Emeline nemá oči pro nikoho jiného než pro tebe. Dej na mou radu a nestrkej nos do Hoodových věcí. Muži nemají rádi vpád do soukromí.“

Někteří to považují za nejhorší urážku. Stačí jeden chybný krok a vyzve tě na souboj.“

„Jen se chci ujistit, že Emeline nic nehrozí.“

Tobias chvíli mlčel. „Požádám Crackenburnea, aby o něm něco zjistil,“ promluvil nakonec. „Ve svém postavení se může diskrétně vyptávat, aniž by vzbudil zájem nebo podezření.“

„Díky.“

„Zatím chci tvoje slovo, že neuděláš žádnou hloupost.“

Myslím to vážně, Tony. Muži umírají i z mnohem malichernějších důvodů.“

„Já vím.“ S nadbytečnou péčí si urovnal krempu klobouku, aby uchránil oči před odpoledními slunečními paprsky.

„Například můj otec.“

Tobias chránil dlaní plamínek svíčky a pozoroval, jak se Lavinia pachtí se zámek u zadního vchodu obchodu s parukami. Hrbila se na schodech, zahalená v dlouhém splývavém plášti, a plně se soustředila na svůj úkol.

Svítila skoro polovina měsíce a obloha byla bez mráčku. Celé město halilo stříbrné světlo a jeho paprsky pronikaly do všech

úzkých uliček i cest. Lavinii a Tobiasovi tím na jednu stranu ulehčovaly úkol a na druhou ho dělaly nebezpečnějším. Stejný měsíc, který jim usnadňoval vidět, usnadňoval i druhým, aby viděli je.

Ozvalo se tiché klapnutí.

„Mám to,“ zašeptala vzrušeně.

„Pst.“ Mrkl přes rameno, aby se ještě jednou ujistil, že se nikde nic nehýbe.

Byl klid. Na vzdáleném konci ulice svítila v okně nad obchodem mdlá lampička, ale všechno ostatní se nořilo ve tmě. Pár vterin naslouchal.

„Dobře,“ zašeptal spokojeně. „Půjdeme dovnitř.“

Lavinia vstala a opatrně vzala za kliku. Dveře se s tichým zaskřípěním otevřely.

Zevnitř zavanul zatuchlý vzduch, podbarvený pachem, který až příliš dobře znala.

„Proboha.“ Zalapala po dechu a před nos a ústa si přitiskla lem pláště. Vytřeštěnýma očima pohlédla na Tobiasa.

Uvědomil si, že i ona chápe, co ten strašný puch znamená.

Nebylo to poprvé, co se setkali se smrtí.

„Půjdu napřed,“ oznámil.

Lavinia neprotestovala.

Zvedl svíčku a prohledával místnost. Byla plná věcí, které majitel potřeboval ke své živnosti.

V obrovském koši byly složené bysty. V mihotavém světle připomínaly příšerné plody gilotiny.

Na stole leželo několik paruk různých odstínů i tvarů.

Tobiasovi připadaly jako kůže mrtvých zvířat. Vedle hromádky příčesků byly úhledně srovnané nástroje včetně nůžek a hřebenů. Na ponku stál malý tkalcovský stav, z něhož visely dlouhé, tmavě hnědé vlasy.

Zvedl svíčku a spatřil úzké schody, vedoucí do místností nad obchodem. Ústily v husté tmě.

Úpatí schodiště se skrývalo za velkou laťovou bednou, ale v pozadí rozeznal zmuchlanou bílou látku a nohy v punčochách.

„Myslím, že jsme právě našli Swainea.“ Přešel ke schodišti.

Lavinia kráčela pomalu za ním.

Tobias se zastavil a zvedl svíčku, aby líp viděl. Tělo patřilo plešatému postaršímu muži v noční košili. Ležel v nepřírozeném úhlu tváří k zemi. Pod hlavou měl obrovskou kaluž zaschlé krve.

Lavinia se zastavila kousek od něj a přitáhla si plášť k tělu. Nešťastně zírala na tělo.

„Myslíš, že v noci vstal, zakopl a spadl ze schodů?“ zašeptala bez velké naděje.

„Ne.“ Tobias se sklonil a prohlédl zranění hlavy. „Předpokládám, že ho někdo udeřil zezadu těžkým předmětem a pak ho strčil ze schodů, aby to vypadalo jako nehoda.

Podle mě se to stalo dost nedávno. Včera nebo předevcírem.“

„Možná tu překvapil zloděje.“

Tobias se narovnal a zadíval se do tmy nad schodištěm.

„Možná.“ Ale instinkt mu napovídal, že ať už toho obchodníka zabil kdokoli, nebyl to obyčejný lupič. „Půjdu se nahoru rozhlédnout.“

Lavinia zvedla další svícen a připálila si od Tobiášova plamene. „Já se zatím podívám po obchodě.“

Opatrně překročil tělo a začal stoupat po schodech.

„Mrkni se po obchodních účtech a dokladech z poslední doby.“ Krátce se odmlčel. „A po prstenu.“

Vzhledla. „Myslíš, že je to práce Fantoma prstenů?“

„Víš, co si myslím o shodách náhod.“

Nad schodištěm objevil útulný pokojík s kobercem, stolem a židlí. Jejich kvalita vypovídala o tom, že majitel byl slušně zaopatřený, ale nijak přemrštěně bohatý. Dveře vedly do malé ložnice.

Na studeném krbu ležel pohrabáč. Tobias ho zvedl a prohlížel v světle svíčky. Byly na něm stopy sražené krve a šedých vlasů. Ten parukář určitě nezemřel náhodou.

Zaměřil se na ložnici a metodicky prohledal nevelkou šatní skříň a přihrádky pod umyvadlem. Z kolíků na zdi viselo několik paruk. Bylo evidentní, že pan Swaine nosil některé z vlastních výtvorů.

Když tu skončil, vrátil se do první místnosti a otevřel stůl. Zezdola slyšel tlumené zvuky, které vypovídaly o tom, že si Lavinia vzala na starost kuchyňské skříňky.

Postupně zotvíral všechny zásuvky, v nichž objevil obvyklé předměty – kapesní nůž, lahvičku inkoustu, nějaké listiny a účetní deníky.

Rychle je prolistoval v naději, že mu bude přát štěstí.

Okamžitě viděl, že Swaine si vedl obchodní záznamy nanejvýš pečlivě. Každou transakci podrobně popsal a přesně datoval. Tobias vybral ten poslední a strčil ho pod paždí.

Snad ho přivede na stopu.

Zvedl svíčku a znovu prošel dveřmi. V ložnici se zastavil a pozorně se zadíval na noční stolek a stojan s umyvadlem.

Klekl si a nakoukl pod postel.

Žádný prsten.

Vrátil se do obývacího pokoje, chvíli stál uprostřed a přemýšlel. Když ho nic inspirujícího nenapadlo, sešel dolů a podruhé opatrně Swainea překročil.

Lavinia ho čekala vzadu. „Co uděláme s tělem? Nemůžeme ho tu nechat. Kdoví, kdy si někdo konečně uvědomí, že něco není v pořádku.“

„Dám vědět příslušným úřadům. Vyřeší to v tichosti.

Nechci, aby se rozneslo, že jsme tu dnes večer byli.“

„Proč ne?“

„Čím míň vrah ví o našem postupu, tím líp.“ Sfoukl svíčku a zamířil k zadnímu vchodu. „Ne že bychom toho měli moc. Pokud jsi ovšem nenašla něco užitečného?“

„Ne. Ale souhlasím, že to není práce zloděje. Ani stopa, že by se někdo hrabal ve skříňkách a hledal cennosti.“

Vyšla za ním ven a zavřela dveře. „Co to máš?“

„Obchodní záznamy z posledních šesti měsíců.“

„Myslíš, že tady koupil Fantom prstenů tu paruku?“

„Podle mě je to dost pravděpodobné. Swainea zavraždili docela nedávno. Obávám se, že vrah zjistil, že se vyptáváme po obchodech, a rozhodl se, že bude lepší umlčet člověka, který by nám ho mohl popsat.“

„Proboha, Tobiasi, to znamená, že jsme –“

„Částečně zodpovědní za Swaineovu smrt.“ Pevně sevřel deník.

„Jo, bojím se, že se na to tak můžeme dívat.“

„Je mi zle,“ zašeptala.

„Musíme ho najít, Lavinie. Jedině to ho zastaví.“

„Myslíš, že v tom deníku něco najdeš?“

„Nevím. Můžu v to jen doufat.“ Došli na konec aleje.

„Nenašel jsem žádný prsten.“

Pohlédla na něj, obličej ukrytý ve stínu kapuce. „Co to znamená?“

„Že tuhle vraždu nepovažoval vrah za záležitost osobní cti. Nebyla to vražda pro peníze, ale ze sobeckých zájmů.“

Ohlédl se přes rameno ke dveřím obchodu mrtvého parukáře.
„Pouhá daň jeho řemesla.“

Ta nová zakázka bude neobyčejně výnosná. Fantom prstenů s ní byl naprosto spokojený. Pravda, říkal si, sir Rupert sice nevyhovuje všem kritériím, která bral můj učitel v potaz, ale ty požadavky jsou příliš přísné.

Je sice pěkné pokračovat ve vznešených cílech, myslel si, ale honorář za sira Ruperta mi vynese dvakrát víc, než jsem dostal za jakýkoli z posledních tří případů.

Kromě toho to bude jednoduchá, bezproblémová akce.

Sir Rupert je starší a upoutaný na lůžko. Pravda, jeho jediným zločinem je, že podle názoru jednoho zvlášť nenasatného dědice žije příliš dlouho, ale to Fantomovi nedělalo těžkou hlavu.

Prozíravý obchodník nemůže dovolit, aby zastaralé představy o cti stály v cestě jeho zisku.

Podrobnosti se dořeší jako obvykle anonymně. Klient nechá všechny peníze na určeném místě v malé uličce vedle Bond Street. Fantom prstenů je převezme později, až nebude hrozit nebezpečí, že si ho někdo všimne.

Živnost se mu pěkně rozbíhá. Ústní doporučení je skutečně nejlepším druhem reklamy. A navíc, nebezpečná šachová partie s Marchem mu dodává euforické vzrušení, jakému se žádná droga nevyrovná.

Vede si dobře ve svém úsilí dokázat, že je stejně zručný i chytrý jako byl Zachariáš. A až předčí jeho nejlepší výkon a ujistí se, že o něm March ví, zbude dost času provést svou odplatu.

Nazítří ráno se Tobias těžce zabořil do křesla proti Crackenburneovi. Bylo časně ráno a klubová místnost byla skoro prázdná.

Crackenburne odložil noviny a zadíval se na Tobiase přes obroučky brýlí. „Nevypadáte moc spokojeně. Ten nový případ se moc nehýbe, co?“

„Zatím jen samé slepé uličky a kousky mozaiky, nedávající smysl.“ Tobias se předklonil, opřel si lokty o stehna a zíral na nezapálený krb. Na rozdělování ohně je dnes příliš teplo, napadlo ho. „Tenhle případ je jako gordický uzel. Ať se na něj dívám z jakéhokoli úhlu, nevidím místo, odkud ho rozmotat.“

„Takže žádné štěstí včera v noci, co?“

„Jsem přesvědčený, že Fantom prstenů byl v tom krámku přede mnou a toho ubožáka zavraždil.“

„Takže tam tu paruku získal,“ podotkl Crackenburne tiše.

„Jen tak to dává smysl. I když jsem ale ten zatracený deník procházel tam a zpátky, za celých šest měsíců tam není o prodeji blondatě paruky ani zmínka. Vlastně je tam jen jeden prodej žlutých umělých vlasů, ale k tomu došlo dva dny po Fullertonově pádu ze střechy.“

„Nemusíte se ze smrti toho parukáře vinit.“

Tobias mlčel.

„Ale samozřejmě to děláte. To jste celý vy.“ Crackenburne zhluboka vydechl a chvíli mlčel. „Jaký bude váš další krok?“ zeptal se nakonec.

„Lavinia a paní Doveová se domnívají, že všechny ty vraždy zaplatil někdo, kdo si přál zmařit svatbu. Musím přiznat, že je to stejně dobrá teorie jako jakákoli jiná, kterou se mi podařilo vymyslet. Doufám, že se mi ozve Usměvavý Jack.“

„Proč myslíte, že vám dokáže pomoci?“

„Pořád mi nedává spát, že Zachariáš Elland vzešel jakoby odnikud. Třeba se přece jen nenarodil jako gentleman.

Mohl se jen tvářit jako jeden z nich.“

„Rozhodně by nebyl první.“ Crackenburne se zamračil.

„Ale uznávám, že mě ta možnost nikdy nenapadla. Pohyboval se ve společnosti tak snadno, se vši zdvořilostí, šarmem a vtípem. Nebyl důvod nevěřit jeho tvrzení, že je sirotek, vychovaný vzdálenými příbuznými, kteří už zemřeli.“

„Měl jsem to po jeho smrti prověřit.“

„Neobviňujte se,“ zarazil ho Crackenburne příkře. „Všichni jsme měli za to, že řádění Fantoma prstenů skončilo Ellandovou sebevraždou. Vypadalo to logicky.“

„V tu dobu určitě,“ zamumlal Tobias.

Crackenburne si ho upřeně prohlížel. „Vypadá to, že jste toho moc nenaspal.“

„Spánek je poslední věc, kterou si můžu dovolit. Fantom prstenů není v tuhle chvíli můj jediný problém. Nevíte něco o Dominiku Hoodovi? Je to mladík asi Anthonyho věku. Hodně se zajímá o vědu. Bydlí v podnájmu na Stelling Street a má dost peněz, aby si mohl dovolit navštěvovat velmi drahého krejčího.“

„To jméno mi nic neříká. Proč se o něj zajímáte?“

„Anthony k němu cítí silnou averzi.“

Crackenburne spojil překvapeně obočí. „Myslel jsem, že vychází s většinou lidí velmi dobře.“

„To jo. Ale podle všeho má pocit, že Hood s ním soupeří o náklonnost slečny Emeline. Musím říct, že mi to připadá zbytečné, ale mám strach, aby neprovedl něco neuváženého.“

„Chápu. Mladí muži jsou horkokrevní a mají sklon k pošetilostem, zvlášť když jde o dámu.“ Crackenburne složil noviny a odsunul je stranou. „Patří ten Hood do nějakého klubu?“

„Ano. Vlastně do Anthonyho.“

„V tom případě se vám na to diskrétně poptám.“

„Díky. Máte to u mě.“

Vrátný, shrbený mužík neurčitého věku, se postavil vedle Tobiasovy židle.

„Promiňte, pane, ale venku je nějaký umouněný kluk.“

Tvrdí, že vám nese vzkaz. Nedá se odbýt.“

„Promluvím s ním.“ Tobias sevřel područky židle a vstal. Kývl na Crackenburnea. „Mějte se.“

„Tobiasí.“

To ho zadrželo. Crackenburne ho jen zřídka oslovoval křestním jménem.

„Zajímám se o toho nového Fantoma prstenů stejně jako vy,“ řekl tiše. „Ale nelíbí se mi, že jste tím tak posedlý. Pamatujte si, že nemáte důvod obviňovat se z toho, co se před třemi lety stalo. Nemohl jste za to, že se Zachariáš Elland stal vrahem.“

„Přesně to tvrdila Lavinia, ale stejně se nemůžu vyhnout obavě, že kdybych ho nenaučil práci špeha, nerozvinula by se v něm taková touha po vzrušení.“

„To není pravda. Elland by zamířil do pekla jinou cestou.“

Věřte mi. Žiju dost dlouho, abych věděl, že se nikdo nestane chladnokrevným vrahem kvůli náhodnému zvratu osudu. Ten zhoubný nádor v něm musí růst od narození.“

Tobias znovu zdvořile kývl a přešel ke dveřím. Věděl, že Crackenburne a Lavinia mají pravdu. Hluboko v duši se však stejně bál, že nese část zodpovědnosti za to, čím se Elland stal. A dobře si uvědomoval, že Aspasia Grayová s tím názorem souhlasí.

Slunce zářilo nad hlavami, ale Lavinii se zdálo, že do stínu hřbitova proniká jen velmi málo jeho tepla a světla.

Listnaté stromy vrhaly stíny na náhrobní kameny a pomníky jako tmavý, průsvitný rubáš.

Na hřbitově vládla ponurá a skličující atmosféra. Těžká železná brána visela na zrezivělých pantech. Pohledům i zvukům z ulice bránila vysoká zeď. Kamenný kostelík vypadal opuštěně a dveře nad schody byly zavěšené.

Celkově to působí dost depresivně, pomyslela si Lavinia.

Podobné hřbitovy často navštěvují tak zvaní Vykonavači mrtvol, kteří dodávají čerstvá těla do zdravotnických škol. Nepřekvapilo by ji, kdyby většina hrobů kolem ní nebyla už dávno prázdná.

Ne že by za to pokrok na poli medicínské vědy nestál, uvažovala. I tak ale člověk doufá, že až přijde čas, jeho tělesné pozůstatky neskončí na pitevním stole vydány na milost a nemilost houfu dychtivých studentů.

Ani vidina nechat se zavřít do rakve a pohřbít do země nebo zazdít do jedné z těch kamenných krypt ji zrovna neuklidnila. Když si představila, že se tísní ve velmi malém, uzavřeném prostoru, sevřel se jí žaludek. Při pohledu na tmavý vchod jedné z nedalekých hrodek cítila vzrůstající paniku.

Dost. Přestaň s těmi hloupostmi. Na co proboha myslíš, že se necháváš tímhle místem tak ovlivnit? Je to přece jen hřbitov.

Možná jsou to nervy, pomyslela si. Od rána jsem podrážděná.

Bylo snadné svádět to na skutečnost, že včera v noci po objevení Swaineova těla nedokázala usnout.

Pravdou však bylo, že když před chvílí odešla z domu, ten svíravý pocit značně zesílil. Doufala, že jí rychlá procházka na teplém slunci pročistí hlavu a uklidní ji. Ale nestalo se tak.

Přestaň myslet na svoje nervy. Čeká tě práce.

Zhluboka se nadechla a soustředila se na celkové zklidnění, které používala při navozování hypnózy.

Prošla po zaplevelené štěrkové pěšině a zastavila se vedle Aspasié Grayové.

„Dostala jsem váš vzkaz,“ promluvila.

„Děkuju, že jste přišla,“ odpověděla Aspasia tiše. „Vím, že to tu není zrovna nejveselejší místo k rozhovoru, a doufám, že mě nebudete považovat za melodramatickou.“

Ale chtěla bych vás přesvědčit o něčem, co jste možná úplně nepochopila.“

„Co to má být?“

„Vím, že máte dojem, že si myslím na Tobiasa, ale není to tak.“ Aspasia sklopila oči k náhrobnímu kameni. „Tady leží jediný muž, kterého jsem kdy milovala a navždy budu.“

Lavinia mrkla na prostý nápis na pomníku. Zachariáš Elland. Zemřel 1815. Připadalo jí, jako by v suchém listí, pokrývajícím hrob, šeptal závan chladného větru.

„Hmm,“ zabručela neutrálně.

„Neznali jsme datum jeho narození, tak jsme se ho rozhodli vynechat.“ Aspasia se upřeně dívala na žulu. „Až příliš pozdě jsme zjistili, kolik toho o Zachariášovi nevíme.“

„My?“

„Tobias a já. Nikoho jiného neměl.“ Aspasia se odmlčela.

„Byli jsme jediní, kdo se obtěžovali přijít na pohřeb.“

„Chápu.“

„Hodně jsme se kvůli němu s Tobiasem sblížili. Ale nikdy jsme nebyli důvěrní. Chci, abyste to věděla.“

„Já vím. Tobias mi to řekl.“

Aspasia se chápavě pousmála. „A věříte mu, protože ho milujete a důvěřujete mu.“

„Ano.“

„Přesně to jsem cítila k Zachariášovi.“

„To jsem pochopila. Mrzí mě to, Aspasié.“

Aspasia znovu obrátila pozornost k náhrobku. „Když jsem Zachariáše poznala, neměla jsem v úmyslu se zamilovat, natož se zavázat k manželství. Poučila jsem se už dřív.“

„Co tím myslíte?“

„Otec byl neobyčejně krutý. Udělal matce ze života peklo. Nakonec se předávkovala opiem, aby před ním unikla. Pro mě ale nebyla cesta ven. Bylo mi sotva šestnáct, když jsem musela snášet jeho vztek a nepřírozené nadbíhání. V tu dobu domluvil moji svatbu. Neprotestovala jsem, i když byl můj manžel o mnoho let starší. Myslela jsem si, že se tím zachráním.“

Lavinia mlčela. Připadalo jí, že suché listí na hrobě šeptá hlasitěji. Věděla, že Aspasia mluví pravdu.

„Místo toho jsem se ale dostala do dalšího pekla. Manžel byl stejně krutý a bezcitný jako otec. Měla jsem obrovské štěstí, že ho jednou v noci, když se vracel domů z Londýna, zastřelil nějaký lapka. Otec zemřel krátce nato.“

„Nemusíte o tom mluvit, Aspasio. Víím, že vás to musí velmi bolet.“

„Máte pravdu. Proto jsem se s tím nikomu kromě Zachariáše nesvěřila. Neřekla jsem to dokonce ani Tobiasovi.“

Ale chci, abyste mě pochopila. V sedmnácti jsem zůstala na světě sama s dosti značným majetkem. Přísahala jsem si, že už nikdy nedovolím žádnému muži, aby ovládal můj osud.“

„Chápu, jak vám bylo,“ podotkla Lavinia tiše.

„Když jsem poznala Zachariáše, bylo mi pětadvacet.“

Byla jsem zkušená a světem protřelá žena. Mívala jsem milence, ale žádného z nich jsem nemilovala. Rozhodně mě ani ve snu nenapadlo, že bych se nechala nějakým z nich oklamat. Jakmile jsem se ale zamilovala do Zachariáše, všechny plány i přesvědčení vylétly oknem.“

Suché listí se třepetalo, jako by jím pohnuly prsty kostlivce.

„Jen těžko si umím představit, jaké to pro vás muselo být, když jste zjistila, že jste zasnoubená s profesionálním vrahem,“ poznamenala Lavinia. „Jak jste přišla na to, co je skutečně zač?“

„Moje podezření vzbudilo pár malicherných událostí, které se nakonec spleťly v celek. Ten jsem už nemohla ignorovat.“

„Jakých událostí?“

„Za prvé jeho posedlý zájem o Tobiasovo vyšetřování těch záhadných vražd. A jeho příchody a odchody v neobvyklou hodinu.“

Zachariáš měl sice vždycky vynikající, zcela rozumné vysvětlení pro svá příležitostná zmizení, ale jednou jsem docela náhodou přišla na to, že mi lhal v tom, kde byl předchozí večer. Shodou okolností to byla noc, kdy Fantom prstenů udeřil.“

„A tehdy jste pochopila, že je to možná vrah?“

„Ne.“ Aspasia propletla prsty. „Abych byla upřímná, podezírala jsem ho, že mě podvádí s jinou. Myslela jsem, že mi pukne srdce. Musela jsem se dozvědět pravdu.“

„Co jste udělala?“

„Měl sejf. Připadalo mi logické, že jestli přede mnou něco skrývá, bude to uvnitř. Vždycky nosil klíč u sebe.

Ale jednou v noci, po tom, co jsme se milovali, usnul.

Využila jsem příležitosti a udělala si voskový duplikát.

O pár dnů později se mi naskytla šance jít do jeho pracovny.

Otevřela jsem trezor.“ Aspasia se ušklíbla. „Určitě si dokážete představit mou úlevu, když jsem navrchu našla účetní deník.“

„Co vás přivedlo na myšlenku, že to nejsou obyčejné záznamy obchodních transakcí?“

„Když jsem pochopila, že to není deník domácích výdajů, jaký si vede mnoho gentlemanů, začala jsem být zvědavá. Vypadalo to spíš jako seznam dat a honorářů.

Něco na způsob hokynářské účetní knihy. To ale nedávalo smysl.“

„Protože Zachariáš Elland patřil do vyšší společnosti?“

„Přesně tak. Neřídil žádné obchody. Nejdřív jsem si myslela, že jsou to jeho výhry v hazardních hrách. Ale brzy mi došlo, že se data těch takzvaných transakcí shodují s úmrtími, které Tobias vyšetřoval.“

„Věděla jste, jak pátrání pokračuje?“

„Samozřejmě.“ Aspasia vzdychla. „Tobias probděl spoustu nocí, při nichž ty vraždy probíral se Zachariášem.

Několikrát jsem byla s nimi. Dokonce jsem jim i nabídla svůj názor. Tobias patří mezi vzácné muže, kteří ženám opravdu naslouchají, ale to jistě víte. Zachariáš byl stejný.

Byla to jedna z mnoha věcí, kvůli nimž... jsem ho milovala.“

„Co se stalo, když jste našla ten deník?“

„Vzadu v seifu jsem objevila schránku s prsteny.“

Aspasia snížila hlas do zmučeného zašeptání. „Nevěřila jsem vlastním očím. Šla jsem s tím deníkem rovnou za Tobiasem. Chtěla jsem, aby mi řekl, že je to celé omyl.

Ale myslím, že hluboko v srdci jsem věděla, že je všechno ztraceno. Když Zachariáš našel otevřený sejf a deník bůhví kde, pochopil, že jeho tajemství vyšlo najevo.“

„Přiložil si revolver k hlavě.“

Aspasia zkrivila rty. „Prý je to gentlemanský způsob jak odejít. Asi je to skutečně lepší konec než šibenice.“

Tak nešťastný osud, pomyslela si Lavinia. Když se Aspasia konečně vzpamatovala z bolesti, kterou jí muži způsobili, narazila na chladnokrevného vraha.

„Je mi to líto,“ řekla konečně.

„To já se omlouvám.“ Aspasia zamrkala, aby se zbavila slz, které se jí leskly v očích. „Jen jsem vás chtěla ujistit, že Tobias je přede mnou v naprostém bezpečí. I kdybych ho chtěla svést, nepodařilo by se mi to. Je zřejmé, že vás miluje. A pokud jde o mě, už nikdy bych neriskovala, abych své srdce dala nějakému muži.“

Lavinii nenapadla vhodná slova, tak mlčela.

„Mějte se, Lavinie. Přeju vám, aby vám to s Tobiášem vyšlo. Je to skvělý muž. Závidím vám, ale ani kvůli němu bych si to s vámi nevyměnila.“

Aspasia se obrátila a rychle odcházela. Lavinia sledovala, jak prošla železnou branou, střežící vchod na hřbitov.

Chvíli stála u hrobu Zachariáše Ellanda a přemítala o změnách a zvratech osudu.

„Napáchal jsi tu spoustu zla,“ zašeptala. „Kdo se ti mohl obdivovat natolik, že by si tě přál následovat?“

Suché listí tančilo na trávě přízračný waltz.

Usměvavý Jack čekal na Tobiasa v uličce za krčmou U ptáka Noha.

Jeho robustní postava se rýsovala před zadním vchodem do krčmy. Břítce rozdával příkazy dvěma mužům, vykládajícím z vozu několik velkých lodních sudů.

„Vopatrně s tou francouzskou brandy,“ vyštěkl na jednoho z nich. „Přišla mě zatraceně draho.“

Tobias prošel uličkou a zastavil se vedle Jacka. Zadíval se na sudy.

„Brandy, Jacku? Není to na Noha trochu moc nóbl?

Měl jsem dojem, že tvoje klientela má radši pivo a gin.“

Jack se uchechtl, čímž se mu hrozivá jizva natáhla od úst až k uchu. „Jo. To mám pro vosobní spotřebu.“

Tobias pozorně studoval obrovské sudy. „Na jednoho je to docela pořádné množství.“

„Mívám hodně hostů.“ Jack ho poplácal po zádech.

„Například tebe. Rád přijímám urozený hosty tak, jak jsou zvyklí.“

„To oceňuju,“ kývl Tobias.

Málokdy přišel do krčmy během dne. Návštěvy u Jacka raději halil rouškou noci. Ale hochův vzkaz zněl naléhavě, a tak použil mimořádná bezpečnostní opatření a zakryl svou totožnost. Než sem zamířil, vzal si na sebe obnošené oblečení a těžké boty, jaké nosí nádeníci v docích.

Navzdory teplému dni přes sebe přehodil volný kabát s vysokým límcem a přemrštěně velký klobouk s širokou krempou, který mu stínil obličej. Navíc schválně přišel k zadnímu vchodu, aby se vyhnul hlavním dveřím do lokálu.

„Dostal jsem tvůj vzkaz,“ zašeptal, aby jeho vzdělaný přízvuk nezaslechli dělníci, vykládající vůz. „Co pro mě máš?“

„Jen fámy.“ I Jack ztišil hlas. „Nic potvrzeného. Ale myslel jsem, že bys to měl co nejdřív vědět.“

„Pokračuj.“

„Šušká se, že nějaký zlodějíček, kerýmu říkaj Sladkej Ned, dostal zakázku.“

„Jakou?“

„Přesně nevím.“ Jack ho pochmurně pozoroval. „Víc mi můj informátor neřek. Ale myslí si, že to má co dělat se sledováním nějaký dámy. Pochybuju, že by jí měl pomoci přes ulici.“

Tobias strnul. „Jaký dámy?“

„Tý tvůj.“

Lavinia se odvrátila od Ellandova hrobu a zamířila po pěšině zpátky k železné bráně.

Úzká cesta, vedoucí kolem hřbitova, byla tichá a liduprázdná.

Jediný člověk v blízkosti byl nějaký mladík, vypadající jako pomocný dělník nebo chlapec ze stájí. Měl na sobě obnošený, špatně padnoucí kabát neurčité tmavé barvy a odřené boty. Čepice mu spadala hluboko do očí.

Bylo na něm něco divokého a krutého. Při pohledu na něj si vybavila kočky, které v úzkých uličkách a skladištích přežívají na myších a krysách. Stál ve stínu a opíral se o dveře budovy se zavřeným okenicemi, stojící na druhém konci uličky.

Čapka a ten shrbený postoj jí připadaly znepokojivě známé. Žaludek se jí stáhl úzkostí. Toho muže dnes nevidí poprvé. Určitě ho letmo zahlédla, když odcházela z Claremont Lane. Přísahala by, že okouněl v parkůku na konci ulice.

Jemné vlasy na zátylku se jí zvedly a dlaně jí prochladly.

Ohlédla se k druhému konci uličky v naději, že unikne tudy. Úzký průchod však končil kamennou zdí.

Muž v čapce si všiml jejího váhání. Líně se narovnal a strčil ruku do kapsy. Pak ji pomalu, rozvláčně vytáhl.

V slunečním světle se zablýsklo ostří nože.

Jediné, co mohla udělat, bylo stáhnout se zpátky na hřbitov.

Zdi, které ho obklopovaly, a zamčený kostelík z něj ale tvořily past.

Neznámý k ní loudavě zamířil, jako by mu patřil všechen čas na světě.

Couvla.

Usmál se, evidentně potěšený jejím strachem.

Neměla na vybranou. Chvatně se obrátila a prchla zpátky na hřbitov.

Paní Chiltonová si otřela ruce o zástěru. „Paní Lakeová šla na hřbitov v Benbow Lane. Říkala, že je to hned naproti Wintergrove

Street blízko parku. Paní Grayová jí poslala vzkaz a žádala ji, aby se tam sešly.“

„Jak je to dlouho?“ zeptal se Tobias.

Paní Chiltonová mrkla na hodiny. „Asi hodina.“ Zamračila se. „Děje se něco, pane?“

„Ano.“

Tobias seběhl zpátky ze schodů. Neobtěžoval se najmout si drožku. Ten hřbitov dobře znal. Nebyl daleko, ale obklopoval ho labyrint cest a úzkých uliček. Bude tam dřív pěšky.

Sladký Ned se zhluboka nadechl a loudal se k bráně hřbitova. Tenhle úkol chtěl vyřídit profesionálně.

Úkol. To slovo se mu líbilo. Dostal skutečný honorář od skutečného klienta. Už není obyčejný kluk z ulice, který vybírá kapsy a krade všechno, co mu přijde pod ruku.

Od včerejší noci je profesionál.

Když si ho ta žena najala, měl pocit, že se mu otvírají magické dveře k nové budoucnosti. Byla to fascinující představa, v níž byl pánem vlastního osudu, úspěšného a vzkvétajícího. Vzbuzujícího úcty.

Už žádné další handrkování s mizernými překupníky, kteří nezaplatí slušnou cenu za zboží, jehož krádeží riskoval krk. Žádné skrývání se v alejích a čekání na oloupení opilých gentlemanů, kteří v časných ranních hodinách vyklopýtají z krčem a bordelů. Žádné utíkání před strážníky.

Ode dneška bude pouze přijímat honoráře od klientů, kteří za špinavou práci provedenou odborníkem dobře zaplatí.

Měl bych začít přemýšlet, jak svoje služby co nejlíp inzerovat, napadlo ho, zatímco procházel železnou branou.

Inzerát do novin si dát nemůžu. Budu se muset spolehnout na ústní doporučení. Ale až se roznese, jak dobře jsem první zakázku zvládl, neměl by to být problém. Ta žena to nejspíš poví přítelkyni, která to donese dál, a zanedlouho nebudu vědět, kam dřív skočit.

Je škoda, že se otec upil k smrti dřív, než měl šanci vidět, jak jeho syn stoupá na vyšší příčky společenského žebříčku.

Jakmile si vybavil otcovu mrtvolu, ležící v odporné uličce s poloprázdnou lahví ginu v ruce, starý vztek ožil a téměř ho oslepil. Při vzpomínkách na bití pevně sevřel rukojeť nože. Po matčině smrti se výprasky staly častější a surovější. Nakonec mu nezbylo nic jiného než utéct na ulici.

Byly chvíle, kdy téměř podlehl nutkání někoho udeřit.

Toužil zasazovat ránu po ráně, dokud jeho hněv nevyprchá.

Ale odmítl se podvolit návalu vzteku. Už dávno si slíbil, že nepůjde v opileckých šlépějích svého otce. Po dnešku se všechno

změní. Až se roznese, že je schopný profesionál, odstartuje novou kariéru.

Nejdřív ale musí vykonat svůj úkol.

Zastavil se v bráně hřbitova a snažil se ignorovat závan strachu, který se ho dotkl na zátylku. Neměl hřbitovy rád.

Jeden z jeho kumpánů, který si velmi dobře vydělával vykrádáním hrobů a prodáváním těl do zdravotnických škol, se ho snažil přesvědčit, aby se připojil k gangu Vykonavačů mrtvol. Vymluvil se, že má větší plány, ale ve skutečnosti věděl, že by v téhle práci neuspěl. Představa kopání hrobů a otevírání rakví ho naplňovala hrůzou.

Rychle se rozhlédl po hřbitově a bezvýsledně pátral po své oběti. Zmocnila se ho panika.

To není možné. Musí tu někde být. Tenhle starý hřbitov znal. Nemohla přelézt vysoké kamenné zdi. Kostelík je skoro rok zavřený, dveře zamčené a zavřené na závoru.

Brána za ním je jedinou cestou ven.

Hrobka, napadlo ho. Ta ubožačka se musela schovat v jedné z nich. Ano, to je ono. Došlo jí, že jí něco hrozí, a tak vyhledala úkryt v jedné z těch velkých krypt. Jako by ji snad nechal vyklouznout tak snadno.

Rozhlédl se po kamenných hrobkách, roztroušených po hřbitově. Některé z nich byly obrovské monumenty, postavené pro několik generací zemřelých. Před vchodem do velké krypty po jeho pravici se na zemi třepetal kousek látky.

Vypadalo to jako ženský kapesník.

Určitě se uvnitř té tmavé místnosti mezi zazděnými kostlivci třese hrůzou, napadlo ho. Pocítil k ní jiskřičku soucitu.

Nechtěl by být na jejím místě. Ale jestli má opravdu strach, jeho práci to jenom usnadní.

U pomníku se zastavil a zvedl kousek vyšívané látky.

Přesně jak si myslel. Pěkný lněný kapesník. Až tohle skončí, dá ho Jenny.

Otevřel dveře hrobky a nakoukl do tmy. Otřásl se. Tohle místo by si za úkryt nevybral.

„Vim, že jste tu,“ zavolal. „Vylezte. Mám pro vás vzkaz.“

Jeho hlas se odrážel mezi kamennými zdmi, ale nic se nepohnulo. Napadlo ho, jestli hrůzou neomdlela.

„Zatracená ženská. Musíš dělat problémy, co?“

Žádná pomoc, nezbude než jít dovnitř a vytáhnout ji ven. Zamrzelo ho, že nemá svíčku nebo lucernu. Byla tam tma jako v šachtě.

Zdráhavě vešel do hrobky. Chodba u vchodu vedla do malé místnosti, v jejíž stěnách byla od podlahy ke stropu vyrytá jména zemřelých. Bylo tu dost světla, aby uprostřed rozeznal hrany dvou masivních, vyřezávaných rakví.

Bezpochyby se krčí za jednou z nich.

Udělal další krok. Desetiletí prachu se mu rozčeřilo u nohou.

Prach.

Až příliš pozdě sklopil oči k zemi. Pootevřenými dveřmi vnikalo dost světla, aby viděl, že v silné vrstvě prachu nejsou kromě jeho vlastních žádné stopy.

„Krucinál.“

Prudce se otočil a vyřítil se zpátky ke dveřím. Dostal se tam právě včas, aby letmo zahlédl ženskou zelenou sukni, prchající otevřenou branou hřbitova.

Doběhla ho. Upustila kapesník před touhle hrobkou a schovala se za nějakou jinou.

Zamířil k bráně. Dohoním ji, přísahal si zoufale. Jsem rychlejší než nějaká urozená dáma.

Musí ji chytit. Závisí na tom jeho budoucnost.

Lavinia prchala ke konci úzké cesty a oběma rukama si přidržovala sukni. Slyšela, jak muž utíká přes hřbitov. Za pár vteřin proběhne branou. Je mladý a silný, a ona se nedokáže pohybovat tak rychle jako on. Její jediná naděje je dostat se na ulici jako první a modlit se, že tam budou další lidé, kteří jí pomůžou.

Tohle je jeden z okamžiků, blesklo jí hlavou, kdy by bylo mnohem prospěšnější mít kalhoty než šaty. Jestli tomu lumpovi s nožem uteču, rozhodně si sjednám schůzku s madame Francescou.

Dusot bot na dláždění se přiblížil. Cítila, jak po ní neznámý natahuje ruku. Neztrácela čas, aby se ohlédla. Konec cesty už nebyl daleko.

Bože, ještě dva kroky a bude v bezpečí. Snad.

Vyběhla na ulici.

A vrazila přímo do náruče pevně stavěného muže v dlouhém, tmavém kabátě a klobouku naraženém do čela.

Její první myšlenkou bylo, že ten ničema s nožem má společníka. Zalila ji čerstvá vlna strachu.

Snažila se mu vytrhnout a otevřela ústa ke křiku.

„Lavinie.“ Tobiasovy silné ruce se jí sevřely kolem předloktí jako ocelová pouta. „Není ti nic? Odpověz, Lavinie.“

Nezranil tě?“

„Tobiasi.“ Tělo jí ochablo úlevou. „Díkybohu. Jsem v pořádku. Ale je tam nějaký chlap. S nožem.“

Otočila se a viděla, že se její pronásledovatel zastavil kousek od nich. Zíral na Tobiase.

„To je on,“ vydechla. „Myslím, že mě sem sledoval. Čekal, až Aspasia odejde, a pak ke mně přišel s nožem a –“

„Zůstaň tu.“ Odstrčil ji a vykročil k mladíkovi.

Pochopila, že se ho chce pokusit chytit.

„Tobiasi, ne! Počkej. Má nůž.“

„Nebude ho mít dlouho,“ utrousil Tobias velmi tiše a rychle zkracoval vzdálenost mezi sebou a mužem v uličce.

Lavinia postřehla v mládencově obličejí záchvěv paniky.

Ať už věděl v Tobiasově výrazu cokoli, vyděsilo ho to. Byl v pasti a věděl to.

Zmocnil se jí strach. Bytosti zahnané do kouta byly zvlášť nebezpečné.

Nezdálo se, že by si Tobias všimal ostří v mladíkově ruce.

Blížil se k němu dlouhým krokem vlka na lovu.

Muž ztratil nervy. S napřaženým nožem, jako by to byl talisman, který dokáže zažehnat zlého ducha, se dal do zběsilého běhu a divoce jím sekal ve vzduchu. Bylo zřejmé, že má v úmyslu proběhnout kolem Tobiase a ztratit se na ulici.

Tobias se vyhnul noži a chytil mladíka za paži. Ten v rychlosti opsal oblouk a narazil do nejbližší kamenné zdi.

Zaječel strachem, vztekem i bolestí a sesul se na chodník.

Nůž zazvonil o dláždění.

Tobias zbraň zvedl. „Sladký Ned, předpokládám.“

Mladík se otfásl.

Lavinia k nim doběhla. „Jak víš, jak se jmenuje?“

„To ti vysvětlím později.“ Tobias se do mládence zabodával pohledem. „Podívej se na mě, Nede. Chci vidět tvůj obličej.“

Při jeho ostrém, tlumeném tónu ztuhla. Vrhla po něm rychlý, pátravý pohled. Pod krempou klobouku byly jeho rysy tak tvrdé a neústupné, jako by patřily jednomu z kamenných andělů na hřbitově.

Sladkým Nedom projel další záchvěv hrůzy a Lavinia pochopila, že i on slyšel v Tobiasově hlase příslib brzkého konce. Jako by ho ovládaly pokyny hypnotizéra, pomalu se otočil na záda a zíral nahoru na Tobiasa.

Poprvé mu Lavinia viděla zblízka do tváře.

„Je tak mladý,“ zašeptala. „Není mu ani tolik, co Anthonymu nebo Dominikovi. Sedmnáct, nanejvýš osmnáct.“

„A vzhledem ke své profesi bude nejspíš viset dřív, než se dožije dalších narozenin.“ Tobias si udržoval od své kořisti odstup a pozoroval ji bez známky soucitu. „Cos měl dneska v plánu, Nede?“

Ned sebou trochu trhl. Jako by mu ta slova vyslala do těla elektrický impulz.

„Nechtěl jsem tí dámě ublížit,“ zalapal po dechu. „Přísahám na matčin hrob. Měl jsem ji jenom vyděsit, to je všechno.“

„Jak vyděsit?“ zeptal se Tobias ještě hlubším hlasem.

Ned byl zjevně strachy bez sebe. „Já... měl jsem ji zastavit, aby se nevyptávala, nic víc.“

„Nevyptávala?“ Lavinii to vyvedlo z míry. Až do teď se domnívala, že Ned není víc než obyčejný zloděj, který si ji vybral jako osamělou ženu a tudíž snadnou obět'.

Tobiasa však ta odpověď očividně nepřekvapila.

„Na co?“ zeptal se.

„Nevim. Dostal sem honorář. Ta dáma mi zaplatila, půl napřed, zbytek potom.“

„Dáma?“ Lavinia přistoupila blíž.

„Popiš mi ji,“ uhodil na něj Tobias. „Jestli ti záleží na životě, pověz mi všechno, co si pamatuješ.“

„Já ne... ne... nevim...“ Nedův obličej se napjal hrůzou.

Bylo zřejmé, že se snaží vzpomenout, ale strach z Tobiasa mu svázal jazyk.

Takhle ničeho nedosáhneme, pomyslela si Lavinia.

Zvedla ruku a uchopila stříbrný medailon, který jí visel kolem krku.

„Zeptám se ho sama,“ navrhla tlumeně.

Tobias mrkl na medailon, zaváhal a pak mírně pokrčil rameny. „Tak fajn. Chci vědět všechno o osobě, která ho najala.“

„Sladký Nede, podívej se na mě,“ vybídla mladíka jemně.

Zdálo se však, že Ned nedokáže odtrhnout od Tobiasa oči. Byl jím doslova fascinován.

„Nedívej se na něj, Tobiasi,“ vyzvala ho Lavinia tiše.

„Potřebuju získat jeho pozornost.“

„Hlídlám ho.“ Tobias nespouštěl z Neda oči. „Nechci žádná překvapení.“

„Proboha, vždyť ho dostaneš do tranzu,“ zamumlala.

„Jen na pár vteřin. To bude stačit.“

„O čem to ksakru mluvíš? Není v tranzu. Má jen strach, to je všechno.“ Tobias se na Neda chladně usmál. „A má k tomu velmi dobrý důvod.“

Ned se nepohnul ani nezamrkal. Ležel na zemi a zíral na Tobiasi.

„Tobiasi, prosím,“ zkusila to Lavinia znovu, tentokrát trochu naléhavěji.

„Dobře.“ Tobias se odvrátil od Neda a zadíval se na ni.

„Jestli to ale nebude fungovat, ujmou se toho sám. Jasně?“

Při pohledu, jaký se musel naskytnout Nedovi, přestala dýchat. Tobiasovy oči připomínaly moře rozvířené stříbřitě šedé mlhy. Svět kolem ní se začal rozplývat. Měla pocit, že se po hlavě řítí do bezedného temného víru.

„Lavinie.“ Tobiasův hlas ji probral jako úder blesku.

„Co se děje? Vypadáš, jako by ses chystala omdlít.“

Probrala se z tranzu a silou vůle se vzpamatovala. „Nesmysl.“

Zhluboka se nadechla. „V životě jsem neomdlela.“

Chvatně se obrátila zpátky k Nedovi, který se mezitím opřel o lokty a třásl hlavou, jako by se ji snažil pročistit.

Pokusila se soustředit. „Nede. Podívej se na můj náhrdelník.“

Natočila stříbrný přívěsek tak, aby odrážel sluneční paprsky. „Vidíš, jak se leskne?“

Ned přilepil oči k mírně se pohupujícímu medailonu.

„Pozoruj to tančící světlo, Nede,“ pokračovala podmanivým hlasem, který používala k navození hypnotického spánku. „Zklidní tě to a zmírní tvůj strach. Soustřed' se na něj. Cítíš, jak ti těžknou ruce i nohy. Poslouchej můj hlas.“

Pouze můj hlas. Všechno ostatní utichá v dálce, odkud tě to nemůže vyrušit.“

Nedův výraz se uvolnil. Vypadalo to, že si neuvědomuje Tobiasi ani své okolí.

„Popiš mi ženu, která tě najala, abys mě sledoval, Nede,“ přikázala mu, jakmile cítila, že je v hlubokém tranzu.

„Představ si, že stojí před tebou. Je tu dost světla, abys ji viděl jasně?“

„Měsíc je skoro v úplňku a vona přinesla lucernu. Je vysoká, asi tak jako já.“ Ta slova zněla monotónně a netečně.

„Co má na sobě?“

„Klobouček se závojem. Sem tam zahlídnou její voči, ale to je všechno.“

„Jaké má šaty?“

Vypadalo to, že ta otázka Neda zmátla. „Úplně vobyčejný. Tmavý.“

Bezmocně to zkusila znovu. „Vypadá to jako róby, které nosí elegantní dámy? Jsou ušité z drahé látky?“

„Ne.“ Tentokrát odpověděl velmi jistě. „Jsou jednoduchý.“

Hnědý nebo šedý, myslím. Vypadaj jako ty, který nosí moje přítelkyně Jenny do práce v krčmě.“

„Má nějaké šperky?“

„Ne.“

„Co její boty? Vidiš je?“

„Jo. Drží lucernu dole u nohou. Na zemi je spousta světla a vona má trochu vyhrnutý sukně, aby si je neušpinila.“

Má kotníčkový kozinkový boty.“

„Vidiš její vlasy?“

„Některý.“

„Jakou mají barvu?“

„V měsíčním světle vypadají hodně světlý. Žlutý nebo bílý. Nevím přesně.“

„Jaký má účes?“

Znovu se zdálo, že to Neda vyvedlo z míry. „Má vlasy stažený na krku do culíku.“

„Co chce, abys udělal?“

„Mám jít k číslu sedm na Claremont Lane a sledovat ženu s rudými vlasy, která tam bydlí. Když vodejde z domu, mám jít za ní, dokud nebude sama. Mám ji vyděsit nožem a vyhrožovat, že jestli se nepřestane vypyťávat, vrátím se a proříznu jí hrdlo.“

Tobias přistoupil o krůček blíž. Lavinia zavrtěla hlavou v tichém varování, aby mlčel.

„Udělal bys to, Sladký Nede?“ zeptala se jemně. „Snažil by ses jí proříznout hrdlo, kdyby neposlechla?“

„Ne.“ Navzdory hlubokému tranzu začal být velmi nervózní. „Nejsem žádnéj vrah. Ale nemůžu dovolit, aby to ta ženská věděla. Je to moje první klientka a nechci ji ztratit.

Povím jí, že jestli to bude potřeba, udělám to. Věří mi.

Vim to.“

„Uklidni se, Nede,“ chlácholila ho Lavinia. „Dívej se na zářící světlo na stříbrném přívěsku a vnímej tíhu svého těla.“

Bylo vidět, jak se Ned uvolnil a ponořil se zpátky do hlubokého tranzu.

„Jak tě ta žena našla?“ zeptala se Lavinia.

„Říkala, že se vyptávala a někdo jí poradil, že se na tu práci hodím.“

„Kdybys dnes uspěl, jak ses s ní spojil, aby ti doplatila zbytek honoráře?“

„Prej by si mě našla stejně jako prvně.“

Lavinia pohlédla na Tobiasi. Zavrtěl hlavou, že nemá další otázky.

„Prober ho k vědomí,“ kývl na ni.

Obrátila se zpátky k Nedovi. „Až lusknou prsty, vstaneš, ale tenhle rozhovor si nebudeš pamatovat.“

Luskla.

Ned zamrkal jako sova a procitl. Do očí se mu vrátila úzkost. Okamžitě pustil z hlavy Lavinii a upřel oči zpátky na Tobiasi.

„Když mě pustíte,“ pokračoval naléhavě v konverzaci, aniž by si vzpomněl, že byla přerušena, „přisahám, že mě v blízkosti týchle dámy už neuvidíte. Na mou čest profesionála.“

„Profesionála?“ opakoval Tobias mírně. „V zastrašování žen?“

„Přisahám, že bych jí nezkřivil ani vlasek.“

„V tomhle máš náhodou pravdu,“ souhlasil Tobias.

„Otoč se, Nede.“

Mladík sebou trhl. „Co se mnou uděláte? Slibuju, že když mě pustíte, žádnou takovou práci už nevezmu.“

Tobias vytáhl z hluboké kapsy kalhot dlouhý kožený pásek. „Říkal jsem, otoč se a dej ruce za záda.“

Ned se zdráhavě podvolil.

Tobias mu několika pohyby svázel zápěstí. „Vstaň.“

Ned se s obtížemi narovnal, obličej zkřivený zoufalstvím.

„Chcete mě předat strážníkům? To mi můžete stejně dobře zabodnout nůž do břicha a skončit to rovnou. Určitě mě pověsej.“

Tobias ho chytil za paži. „Nejdeme do Bow Street.“ Pohlédl na Lavinii. „Na nároží tě posadím do drožky a pošlu zpátky do Claremont Lane. Tam na mě počkáš.“

Zaváhala. „Co bude s Nedem?“

„Půjde se mnou.“

Tón jeho hlasu se jí nelíbil o nic víc než Nedovi. „Je to teprve kluk, Tobiasi,“ namítla tiše.

„Není. Je to mladý muž, který se hodlá stát otrlým darebákem.“

Až bude příště přijímat nějaký úkol, možná usoudí, že vražda není tak nepřijatelná.“

„To nikdy,“ vyhrkl Ned. „Nejsem žádný zabiják. Jsem zloděj, ne vrah.“

„Tobiasi, opravdu si myslím, že mě chtěl jen postrašit,“ bránila ho Lavinia.

„Vyřídím si to s ním sám.“ Tobias dovedl Neda k ústí uličky. „Dnes odpoledne mě čeká ještě pár dalších povinností.“

Nemám času nazbyt.“

Neublíží mladému Nedovi, ujišťovala se. Je sice v nebezpečné náladě, ale plně pod kontrolou, jako vždycky. Někdy člověk musí zkrátka svému partnerovi věřit.

Vale pozoroval, jak Joan pomalu prochází mezi jeho sbírkou starožitných váz a kamenných sarkofágů.

Před prosklenou vitrínou s náhrdelníky z různobarevných drahokamů se zastavila. Slunce jí pozlacovalo elegantně upravené vlasy a zbarvovalo je do odstínu, který byl téměř shodný se starobyklým římským zlatem ve šperkovnici.

Její klasický profil by mohl být dokonalým vzorem pro sochu řecké bohyně, napadlo ho. Nepřitahovala ho však pouze svým zevnějškem. V tom ohledu by ji předčila spousta mladších žen, u nichž by ale postrádal eleganci a sebedůvěru, jdoucí ruku v ruce se zralostí.

Ne, vábí mě k ní neviditelná síla její osobnosti, pomyslel si. Ta ve mně oslovuje všechno mužské.

Síla vlastní touhy ho překvapovala. Nepamatoval si, kdy se do té ženy zamiloval, ale věděl jistě, že ho ten cit stravuje.

Skutečně začal být tak naléhavý, že předčil jeho vášeň pro další velkou lásku – starověké památky, jež v Anglii zanechali Římané.

Dokud byl Joanin manžel naživu, nedovolil si na ni myslet důvěrně. Fielding Dove patřil mezi jeho velmi blízké přátele. Vale toto přátelství ctil a cenil si ho příliš vysoko, než aby si dovolil pošilhávat po Doveově krásné manželce. Navíc by mu to stejně k ničemu nebylo, ušklíbl se v duchu. Joan se nikdy nepodívala na jiného muže, zatímco byl její zbožňovaný Fielding na téhle zemi.

Teď už byl ale přes rok mrtvý a Joan konečně přestala nosit smutek. Sváděl ji opatrně a velmi promyšleně, při čemž se jí dvořil svou sbírkou starožitností a konverzací o mnohých společných zájmech. Vášeň mezi nimi vzplála poměrně snadno, ale postupem času zjistil, že od ní chce víc.

Přál si, aby ho milovala stejně jako on ji.

Chvilí doufal, že jsou jeho city opětovány. Ale v posledních několika dnech měl pocit, že se mu Joan opět vzdaluje.

Cítil velké nebezpečí, že ji ztratí, a to vědomí ho naplnilo tichým zoufalstvím.

„Požádal tě pan March o radu v tom případě Fantoma prstenů?“ zeptala se Joan. Nesпустила přitom oči z onyxového medailonu. „Vím, že on i paní Lakeová jsou tím velmi znepokojeni.“

„March se o tom zmínil, ale nedokázal jsem mu pomoci.“

On a Crackenburne se snaží zjistit, kdo z těch úmrtí nejvíc těžil.“

„Hledají osobu, která z těch vražd získala finančně.“

S paní Lakeovou nás ale zaujalo, že všechny nedávné smrti změnily svatební plány pro mladé dámy ze společnosti.“

„Myslíš, že to má nějakou spojitost? To mi připadá trochu přitažené za vlasy.“

„Tím si nebuď tak jistý.“ Joan opustila šperkovnici a zamířila ke skřínce s keramikou. „Na první pohled možná vypadá zvláštně, že by někdo vraždil jen proto, aby překazil svatbu nebo prosadil jinou, ale skutečnost může být jiná.“

„Musíš připustit, že to zní dost nezvykle.“

Přejela konečkem prstu po vyřezávaném okraji kamenného oltáře.

„Ne, pokud člověk zváží, kolik je toho v manželství v sázce, zvlášť mezi smetánkou.“

Vale si připomněl obrovské sumy peněz, které formou svatebních vyrovnání často mění majitele. Nemluvě o pozemcích a titulech, jež jsou často ve hře.

„Možná máš pravdu,“ přiznal. „Vůbec nemusí být nepravděpodobné, že by někdo vraždil, jen aby změnil osud mimořádně výnosné svatební smlouvy. Jak March často připomíná, peníze jsou vynikající motiv pro vraždu. Ale mám dojem, že v tomhle případě nedošlo k značným změnám majetku.“

„V manželství jde i o jiné věci.“ Joan se obrátila a pohlédla na něj z druhého konce galerie. „Vzhledem k obrovskému riziku, které žena sňatkem podstupuje, je vlastně dost pozoruhodné, že se kvůli tomu nevráždí častěji.“

Zamračil se. „Prosím?“

Joan se otočila a zadívala se na část sloupu, který Vale získal během vykopávek římského chrámu nedaleko lázeňského městečka Bath.

„Pro ženu to znamená spoustu rizik,“ poznamenala tiše.

„A žádné z nich nemusí mít nic společného s penězi.“

„Obávám se, že ti nerozumím, drahá.“

„Kromě toho, že ztratí kontrolu nad svým majetkem, jsou tu vážné potíže spojené s porodem dětí.“

Přikývl. „To je běžné.“

Vrhla po něm ostrý, rozladěný pohled, při němž zatoužil, aby si nechal tu špetku tradiční moudrosti pro sebe.

„Hrozí nebezpečí, že se uváže k bezcitnému muži, který je schopný fyzicky ublížit jak manželce, tak vlastním potomkům,“ pokračovala pochmurně. „Nebo si může vzít nějakého budižkničemu, který za jednu noc rozhází dědictví dětí v hazardních hrách. Taky se může ocitnout v chladném manželství bez lásky a cítit se zoufale osamělá.“

„Joan –“ Zarazil se, jako by nevěděl, co říct. Rozhovor nabral směr, který rozhodně nečekal.

S potemnělými očima se k němu zvolna obrátila. „Jakmile obě strany stvrdí manželství svatbním slibem a podepíší smlouvu, není pro ženu úniku.“

Tak takhle se ženy dívají na manželství? napadlo ho.

Jako na obrovské riziko, nejen pro sebe, ale i pro jejich děti? Z téhle stránky to nikdy nerozebíral.

Mezi smetánkou se našlo pár milujících se párů. Mnohem častěji však po narození dědice šel každý svou cestou.

Bylo obvyklé, že manžel i manželka udržují diskrétní milostné romány v takzvaných zdvořilých mezích.

Ta svoboda však měla vymezené hranice. Rozvod byl téměř nemožný. Joan měla pravdu, jakmile ke svatbě došlo, nebyla cesta ven. Musel přiznat, že do téhle chvíle neuvažoval o fyzických, citových a finančních rizicích, která pro ženy z manželství vyplývají.

„Chápu.“ Opřel se o okraj římského sarkofágu a zkrřížil paže. „Dobře, uznávám, že jde i o jiné věci než peníze a pozemky. Ale kam nás to v tomhle případě dovede?“

Z toho, co víme, byly rodiny s chystanými svatbami docela spokojené. Připouštím, že ty mladé dívky mohly mít nějaké pochybnosti, ale opravdu si myslíš, že by měly zkušenosti a prostředky, aby si najaly profesionálního vraha?“

„Ne. Já a paní Lakeová máme pocit, že lidé, kteří si ty vraždy objednali, jsou spíš starší a finančně nezávislí.“

Rozhodně mají na těch svatbách mimořádný zájem. Podle mě je docela možné, že všichni tři, kteří vraha najali, se velmi dobře znají.“

To ho zaujalo. „Proč myslíš?“

„Částečně proto, že ty tři vraždy jsou si dost podobné.“

Kromě toho můžeme předpokládat, že vrah, pracující pro členy smetánky, se musí při inzerování svých služeb spoléhat na ústní doporučení.“

„Hmm, ano, problém s reklamou.“ Pousmál se. „Na to jsem nepomyslel.“

„Proto jsem ze všech tří rodin, kterých se vraždy týkají, vybrala jména starších žen, které by mohl osud těch svateb zajímat. Všechny mají železnou vůli. A každá z nich vlastní značný majetek.“

„Patří mezi smetánku?“

„Ano.“

Rozpřáhl ruce. „Jak by nějaká dáma, která se pohybuje ve společenských salonech a tanečních sálech, našla profesionálního vraha, jemuž by mohla svěřit tak nebezpečný úkol? Jsem první, kdo souhlasí, že si takové ženy často libují ve výstřednostech a podivínství, ale většinou se nestýkají s kriminálníky.“

„To už nechám na panu Marchovi a paní Lakeové. Než jim ale ta tři jména povím, ráda bych mezi nimi našla spojení.“

Zjistila jsem, že dvě z nich jsou celoživotní přítelkyně, každou sobotu hrají karty a často spolu chodívají ven.

Ale ta třetí není z Londýna. Nevím, jestli se s nimi zná.“

„Koho tedy podezíráš?“

„Lady Huxfordová a lady Ferringová jsou neustálé společnice. Ta třetí je paní Stockardová. Nemá ráda londýnský život, takže tu tráví velmi málo času. Bydlí na jednom ze synových sídel.“

„Hmm,“ zabručel tiše.

Odvrátila se od starodávných římských mincí a pozorně se na něj zadívala. „Co je, Valee?“

„Nevím, jestli to něco znamená, ale když jsem minulé léto zkoumal mozaikovou podlahu římské vily v Bathu, viděl jsem všechny tři spolu.“

Joan k němu se vzrušeným výrazem přistoupila. „Vážně?

Vypadaly jako dobré přítelkyně?“

„Znáš mě, drahá, že s podobnými lidmi nemám moc trpělivosti.

Ale Bath je tak malé lázeňské městečko, že tam nikoho urozeného nemůžeš prostě přehlédnout.“

Chápavě se usmála. „A navíc jsi od přírody všímavý.

Cos o těch třech dámách zjistil?“

„Nic moc. Párkrát jsem na ně narazil na ulici a jednou nebo dvakrát v knihupectví.“ Zaváhal. „Z toho, co jsem slyšel, mám ale

dojem, že se tam všechny tři scházejí kvůli koupelím pravidelně. Myslím, že to tak dělají spoustu let.“

Krátce po páté vešel Tobias do pracovny, právě když Lavina rozjímal nad druhou sklenkou léčebné sherry. Jakmile ho spatřila, s úlevou vstala.

„Tady jsi,“ vyhrkla. „Měla jsem strach. Posad' se, Tobiasi.“

Naleju ti skleničku sherry.“

„S tím se neobtěžuj.“ Ukázal na balíček, který nesl pod paždí. „Usoudil jsem, že k tomuhle případu potřebuju něco silnějšího.“

Svraštila čelo. „Co to je?“

„Francouzská brandy.“ Položil balíček na stůl, rozbalil ho a vytáhl tmavou lahev. „Usměvavý Jack byl tak hodný, že mi prodal jednu ze své nové zásilky.“

Se zájmem sledovala, jak otevřel lahev a notně si nalil do skleničky. „Myslíš, že je pašovaná?“

Nadzvedl obočí. „Vzhledem k Jackově odporu platit clo si tím můžeme být skoro jistí.“ Lokl si a pohlédl na ni.

„Abych byl upřímný, nezatěžoval jsem se pátrat po jejím původu. Dáš si?“

„Ne, díky, myslím, že zůstanu u sherry.“ Přešla ke skříňce, zvedla karafu a nalila si rozumné množství. Pár vteřin studovala hladinu alkoholu a pak trochu přidala. Dnes je úmorný den, usoudila.

Tobias se zabořil do svého oblíbeného křesla a opřel si levý kotník o podnožku. Lavinia se uvelebila zpátky na své místo.

„Fajn,“ utrousila. „Tak ven s tím. Cos udělal se Sladkým Nedem?“

„Předal jsem ho Jackovi.“

Vyplašeně položila skleničku. „Proč proboha?“

„Ten kluk se potřebuje naučit spolehlivějšímu řemeslu.“

„To ano, ale co s tím Jack nadělá? Naučí ho, jak vést krčmu?“

„To ne, aspoň ne hned. Díky starým známostem se ale zná se spoustou lodních kapitánů. Ti ustavičně hledají nové členy posádky. Dá-li se to tak říct, Sladkému Nedovi právě začíná úžasná kariéra na moři.“

„Podle toho, cos mi o svém příteli Jackovi vyprávěl, se chudák Ned určitě stane pašerákem.“

„Koukni se na to z té světlé stránky. Jestli půjde všechno dobře, vydělá si dost, aby mohl jít za pár let na odpočinek.“

Ty a já, drahá, můžeme v něco takového jen doufat.“

„A když ne?“

„To už není naše starost. Jack mě ujistil, že náš Ned popluje se zkušeným kapitánem, který svému řemeslu rozumí.“

Opřela si hlavu o opěradlo. „Je tak mladý, Tobiasi.

Vlastně teprve chlapec. Nejspíš sám na světě.“

„Neplýtvěj kvůli němu sentimentem. Klidně vzal peníze, aby tě postrašil nožem. Za rok nebo za dva by ti za podobný honorář možná ochotně vrazil stejnou kudlu mezi žebra.“

„Vážně si nemyslím –“

„Věř mi, Lavinie. Sladký Ned má všechny předpoklady stát se profesionálním lumpem.“

„Možná. Ale když člověk vezme v úvahu, že určitě pochází ze stoky s žádnou vyhlídkou na budoucnost, může ho jen litovat.“

„Ujišťuju tě, že když jsem ho odpoledne našel s tebou v té uličce, rozhodně jsem soucit necítil.“

Usmála se. „Neříkej mi, že ti ho vůbec nebylo líto.

Mohls ho odvést na Bow Street, kde by ho vsadili do želez a později pověsili. Místo toho jsi ho zavedl k Usměvavému Jackovi.“

„Jen aby to k něčemu bylo.“ Tobias se zadíval do brandy.

„Život toho chlapce pořád nejspíš skončí na konci provazu.“

„Jestli ano,“ podotkla jemně, „tak ne kvůli tobě.“

Znovu si lokl brandy a mlčel. Jeho výraz se ale trochu uvolnil.

Nějakou dobu spolu tiše seděli. Po chvíli se Tobias pohnul.

„O čem s tebou chtěla Aspasia mluvit?“

Lavinia přestala točit skleničkou s sherry a rychle usrkla.

„Chtěla mě ujistit, že s tebou nemá žádné úmysly.“

„To jsem ti mohl říct sám.“ Zachmužil se. „Vlastně, pokud mi paměť slouží, i jsem to řekl. Dost jasně.“

„Ne úplně. Ubezpečils mě, že o ni nemáš romantický zájem.“

Pokrčil rameny. „To je to samé.“

„Ne tak docela,“ odvětila chladně. „Řekla mi, že jí otec i manžel těžce ublížili. Přísahala, že se už nikdy nezamiluje ani se nevdá. A pak poznala Zachariáše Ellanda. Měl jsi pravdu – opravdu věřila, že jsou spřízněné duše. Když zjistila pravdu, otřásló jí to.“

„Jsem rád, že jste se trochu pochopily. Jen by mě potěšilo, kdyby tě kvůli tomu rozhovoru netahala na ten zatracený hřbitov.“

„Nemohla za to. Sladký Ned mě sledoval od chvíle, co jsem odešla z domu. Jen čekal na příležitost, až budu sama.

Kdyby k tomu nedošlo na cestě před hřbitovem, stalo by se to někde jinde. V nějaké uličce nebo parku.“

„Ani mi to nepřipomínej.“ Napil se brandy a postavil skleničku na područku křesla. „Měli bychom si promluvit, proč si vrah Sladkého Neda najal.“

„Máš nějakou teorii?“

„Podle mě tě ten nový Fantom prstenů vnímá jako komplikaci. Přeje si mě vyzvat na šachovou partii a vyděsit Aspasii, ale ty mu nejsi k ničemu.“

„Tak chce, abych se držela z cesty?“

„Nejspíš věří, že když se budu bát o tvůj život, nedovolím ti, abys mi dál pomáhala.“ Tobias se střetl s jejíma očima. „Možná má pravdu.“

„O tom vůbec neuvažuj,“ varovala ho. „Nemůžeš mi zabránit v pátrání. Už jsem v tom až po uši.“ Přerušilo ji zaklepání. „Ano, paní Chiltonová?“

Dveře se otevřely. „Přišli za vámi paní Doveová a lord Vale, madam,“ ohlásila paní Chiltonová zvučným hlasem, kterým oznamovala významné hosty.

„Panebože. Oba?“ Lavinia vyskočila z křesla. Už si skoro zvykla, že k ní Joan občas přišla na návštěvu, ale vědomí, že je tu i Vale, bylo něco docela jiného. „Zaveďte je prosím do salonu, paní Chiltonová. Buďte tak hodná a doneste tam tác s čajem. Uvařte ten nový, čínský. A řekněte jim, že hned přijdeme.“

„Ano, madam.“ Paní Chiltonová vycouvala a zavřela za sebou.

„Nemůžu uvěřit, že lord Vale je tady, v mém domě.“ Lavinia si uhladila šaty a přistoupila k zrcadlu, aby si zkontrolovala účes. „Myslíš, že se čaj k pohoštění hodí, Tobiasi?“

Třeba bych mu měla nabídnout sherry.“

Tobias líně vstal. „Mám dojem, že by dal přednost mojí nové francouzské brandy.“

Odvrátila se od zrcadla. „Skvělý nápad. Budeme potřebovat skleničky. Běž do salonu a já si promluvím s paní Chiltonovou.“

Tobias vypadal pobaveně. „Takhle rozrušená jsi nebyla ani odpoledne, když jsi utíkala z hřbitova s tím bídákem v patách.“

„Mluvíme o lordu Valeovi. Některé hostitelky v tomhle městě by vraždily, aby ho dostaly do svého tanečního sálu, a on sedí právě tady, v mém salonku.“ Mávla k němu oběma rukama. „Pospěš si. Opravdu nechci, aby měl pocit, že když přijde na návštěvu, musí dlouho čekat. Povím paní Chiltonové, aby donesla skleničky navíc.“

„Popros ji, ať přidá pár rozinkových koláčků, ano?“ Tobias zvedl lahev s brandy a beze spěchu vykročil ke dveřím.

„Myslím, že se zmínila, že jí jich pár zbylo.“

„Dobře. Už běž.“

Zamířil chodbou k salonku. Lavinia zabočila vlevo a pospíchala do kuchyně.

„Skleničky na brandy pro pány, paní Chiltonová,“ vyhrkla.

„A pan March prosí o rozinkové koláčky.“

Paní Chiltonová zvedla konvici. „Jistě, madam. Hned to přinesu. Běžte se věnovat hostům.“

„Ano, ovšem.“

Zhluboka se nadechla, zvolnila a vešla zpátky na chodbu.

Dveře salonu byly otevřené. Sebevědomě, jak aspoň doufala, vkročila dovnitř.

Vale s Tobiasem stáli u okna. Joan se usadila na pohovku.

Každý záhyb jejích elegantních, azurově modrých šatů byl dokonale upravený.

„Ach tadý jste, paní Lakeová.“ Vale kývl hlavou. „Musím říct, že vypadáte dobře na ženu, která si odpoledne hrála na hřbitově s nějakým lotrem na kočku a na myš.“

„Vidím, že už vám Tobias všechno vylíčil.“ Uklonila se.

„Neudělal vám nic?“ zajímala se Joan zneklidněně.

„Jsem v pořádku, díky.“ Posadila se na jednu z židlí v naději, že její sukně bude vypadat stejně elegantně jako Joanina. „Právě jsme s Tobiasem mluvili o motivu. Myslí si, že mě vrah považuje za komplikaci a chce mě vystrašit, abych přestala s pátráním.“

„Kvůli tomu jsme sem vlastně přišli.“ Joan vrhla po Valeovi rychlý postranní pohled. „Mám něco, co by vám mohlo pomoci. Vlastně se mi skoro podařilo přesvědčit jeho lordstvo, že k těm vraždám došlo kvůli zrušení svateb.“

Tobias se na Valea zamyšleně podíval. „Je to pravda?“

„Pořád mám s tou představou trochu potíže,“ přiznal Vale, „ale musím připustit, že Joan přišla s třemi jmény postarších dam, které opravdu mají nepopiratelný motiv.“

A není pochyb, že kdyby chtěly, mohly si vraha dovolit.“

Lavinie se zmocnila euforie. Mrkla na Joan. „Tři postarší dámy? Povězte mi o nich.“

„Ta první je lady Huxfordová. Podle mě by mohla mít dobrý důvod objednat si vraždu lorda Fullertona v Beaumontově zámku. Jistě si vzpomínáte, že se nedávno zasnoubil s dcerou Panfielda.“

„Ano, pokračujte,“ pobídla ji Lavinia.

„Lady Huxfordová je dívčina babička z matčiny strany.

Je jí asi šedesát, možná stejně jako Fullertonovi. Podle mého velmi spolehlivého zdroje ji před léty, když poprvé vstoupila do společnosti, svedl. Ale pak ten románěk ukončil kvůli mnohem výhodnějšímu sňatku. Její otec byl dost bohatý a našel jí jiného nápadníka, než jí to poškodilo pověst. Přesto jí to zlomilo srdce a nikdy Fullertonovi neodpustila.“

„A pak se po mnoha letech dozví, že muž, který ji využil, nabídl sňatek její vnučce.“ Lavinia byla zděšená.

„Lady Huxfordová musela být vzteky bez sebe.“

„Nemohla tu svatbu ale nijak překazít. Všichni ostatní v rodině ji považovali za skvělé spojení. Těžko jim mohla prozradit pravdu o vlastní minulosti, a i kdyby, nejspíš by to stejně k ničemu nevedlo.“

Paní Chiltonová vešla s podnosem čaje. Tobias nalil brandy do skleničky a podal ji Valeovi.

„Kdo je ta druhá podezřelá na vašem seznamu?“ zeptal se.

„Zámožná vdova lady Ferringová,“ odpověděla Joan.

„Myslím, že si mohla najmout vraha, aby se zbavila lady Rowlandové, té, která se údajně předávkovala léky na spaní.

Jistě si pamatujete, že díky tomu úmrtí se zrušilo zasnoubení její vnučky s vnukem lady Ferringové.“

Lavinia přikývla. „Říkala jste mi, že lady Rowlandová byla posedlá představou, že se její nejstarší vnučka přivádá do Ferringovy rodiny, protože kdysi vášnivě milovala dědečka toho mladíka.“

„Ano, ale zdá se, že manželka lorda Ferringa, lady Ferringová, o tom románku dobře věděla a šíleně na lady Rowlandovou, která byla v mládí velká krasavice, žárlila.

Slyšela jsem, že mezi oběma dámami došlo k několika velmi urážlivým scénám, které společnost šokovaly. Stalo se to před nějakými třiceti lety, ale šušká se, že to nepřátelství nikdy neskončilo.“

„A potom se vdova lady Ferringová dozví, že její stará sokyně, lady Rowlandová, kuje pikle, jak spojit obě rodiny sňatkem své vnučky a mladého Ferringa,“ zašeptala Lavinia. „Vsadím se, že zuřila.“

„Nechápu,“ zavrtěl Tobias hlavou. „Proč po smrti lady Rowlandové ze svatby sešlo?“

„Protože byla jediná, kdo chtěl to děvče provdat za Ferringa,“ vysvětlovala Joan. „Jakmile otci té dívky spadl do klína matčín majetek, naložil s penězi jinak. Vyšlo najevo, že nemá jen jednu, ale sedm dcer na vdávání. Hodlá mezi ně rozdělit dědictví rovným dílem. Ta nejstarší nedostane tak obrovskou sumu, jak měla lady Rowlandová v plánu, a tudíž ztratila na ceně. Mladý Ferring se poohlédne po nevěstě jinde.“

„Kdo podle vás zosnoval tu třetí vraždu?“ zeptal se Tobias, který teď projevoval živý zájem.

„Šlo o pana Newbolda,“ upřesnila Joan. „Byl to mimořádně bohatý muž, ale nechutný zvrhlík. Když nabídl sňatek mladé slečně Wilsonové, byli všichni z rodiny ochotní zamhouřit kvůli penězům oko. Ovšem kromě dívčiny babičky z matčiny strany, paní Stockardové. V mládí měla za manžela právě takového chlápka a nechtěla vystavit vnučku stejnému utrpení.“

„Skvělá práce, Joan.“ Lavinia cítila obrovské uspokojení.

Obrátila se k Tobiasovi. „Tak tady máš motivy i finanční prostředky k dosažení cílů.“

Tobias si vyměnil pohled s Valeem.

„Zní to dost logicky,“ poznamenal Vale.

Joan si odkašlala. „Existuje tu další významné spojení.

Zdá se, že všechny tři ženy se už dlouhá léta přátelí. Můžu se zaručit za to, že dvě z nich, lady Huxfordová a lady Ferringová, jsou téměř nerozlučné.“

„Zajímavé,“ podotkl Tobias tiše. „Blízké osobní vztahy můžou naznačovat, jak našly stejného vraha. Jedna ho objevila a řekla o něm svým společnícům.“

Lavinia poklepala prsty na područku pohovky a přemýšlela, co dál. „Moc ráda bych si s některou z nich promluvila.“

Všichni mlčeli. Uvědomila si, že ji velmi soustředěně pozorují.

„Nanejvýš takticky, samozřejmě,“ dodala.

„Samozřejmě,“ zavrčel Tobias do brandy. „Jsi v tom umění mimořádně zblhlá.“

„Tobias –“

„Pokud si vzpomínám, když ses o to pokusila naposledy, vyhodili nás z Beaumontova zámku. Bez snídaně.“

„Opravdu mi tu malichernou nehodu budeš předhazovat při každé příležitosti?“

„Přesně tak,“ přisvědčil Tobias.

Joan se usmála. „Myslím, že byste si s nimi mohla promluvit, Lavinie. S paní Stockardovou toho moc nezmůžu, protože nebydlí v Londýně. Ale mohla bych vás seznámit s lady Huxfordovou a lady Ferringovou.“

„To je báječné,“ zvolala Lavinia. „Jak?“

„Podle přítelkyně, která mi ty staré drby pověděla, obě dámy s velkou oblibou navštěvují letní koncerty ve Vauxhall, zvláště když je v programu ohňostroj. Prý si takovou zábavu nenechají ujít. Napadlo mě, že bychom tam spolu mohly zajet. Postarám se, abyste se jakoby náhodou setkaly. Co vy na to?“

„Skvělé.“ Lavinie se zmocnilo vzrušení. „To je báječná zpráva. Mám pocit, že konec tohoto případu je na dosah.“

Tobias vyhlédl z okna. „Tak proč se mi zdá, že nám chybí nějaké důležité vodítko?“

„Určitě proto, že je tvou přirozeností dívat se na všechno z toho nejpesimističtějšího úhlu,“ odsekla Lavinia.

„Měl by ses víc zajímat o pozitivní přístup k životu. Udělalo by to s tebou divy.“

K Tobiasovu překvapení se Vale při odchodu rozhodl, že ho doprovodí do klubu. Do muže jeho samotářské pověsti by člověk neřekl, že se rozhodne pohybovat po městě pěšky, napadlo Tobiasi. Na druhou stranu strávil spoustu času na venkově vykopáváním římských ruin, takže se nestavěl proti fyzické námaze ze zásady.

Slábnoucí sluneční paprsky koupaly ulice i parky v mírném jasu, který byl pro tuto roční dobu příznačný. Zář a teplo zvyšovaly kontrast mezi osvětlenými místy a zastíněnými uličkami a alejemi.

„Vypadá to, že intuice vaší partnerky ohledně motivů k vraždám může být pravdivá,“ prohodil Vale.

„Musím přiznat, že Lavinia s Joan přišly na něco, co si nemůžu dovolit přehlížet.“ Tobias potřásl hlavou. „I když představa tří postarších dam uchylujících se k vraždám kvůli zmaření něčích sňatků mě děsí.“

„Přiznám se, že když se mi o tom Joan poprvé zmínila, zmocnila se mě hrůza.“

Tobias se ušklíbl. „Až příliš často máme sklon podceňovat něžné pohlaví.“

„To je pravda.“ Vale se zadíval na hlouček chlapců, kteří pouštěli v parku draka. „Když už o tom mluvíme, měl jsem dnes s Joan velmi poučný rozhovor. Napadlo vás někdy, jak málo toho může manželství nabídnout inteligentní, zralé a nezávislé ženě?“

Tobias pozoroval, jak jeden z draků vzlétl nad koruny stromů. „Pokud mi chcete říct, že ta instituce pro ni nemá žádný přínos, můžete si šetřit dech. Poslední dobou jsem nad tím hodně uvažoval.“

„Hmn.“

Tobias na něj pohlédl. „Mám to brát tak, že jste o tom taky přemýšlel?“

Vale nepatrně kývl. „Po manželčině smrti jsem se už nechtěl znovu ženit. Donedávna jsem k tomu neviděl důvod.“

Mám dva syny, oba už založili vlastní rodiny, takže tituly a majetky jsou v bezpečí. Byl jsem spokojený s bádáním v římských ruinách. A pokud jde o potěšení, které může člověk získat jen od ženy, není těžké ho získat, jak oba dobře víme.“

Zvláště když je člověk bohatý šlechtic s titulem a může si, pokud se mu zlíbí, dovolit jakékoli množství milenek, pomyslel si Tobias. Nechal si to ale pro sebe. Nebylo by to úplně fér. I když měl Vale nepochybně za ta léta pár diskrétních milostných poměrů, nechlubil se drahými kurtizánami ani vztahy s nóbl ženami volných mravů.

„Dokud jsem se nezačal scházet s Joan, neuvědomil jsem si, jak jsem osamělý,“ pokračoval Vale. „Připadá mi, jako bych našel elixír, o němž jsem nevěděl, že ho potřebuju, dokud jsem ho neochutnal.“

„A když se ve vás ta žízeň probudila, máte strach, že ji možná nedokážete ukojit.“

Vale po něm vrhl pochmurný pohled. „Vidím, že i vy jste dostal chuť na jistý posilující lék.“

„Přesto si myslím, že je v našich nesnázích i jedna pozitivní stránka, Valee.“

„Opravdu? A jaká?“

„Můžeme si namlouvat, že muži jako my, kteří úspěšně přesvědčí své přítelkyně, aby se za ně provdaly, můžou čerpat uspokojení z vědomí, že k nim přišly s láskou a důvěrou.“

„Spíš než kvůli penězům nebo společenskému postavení?“

Valeův úsměv postrádal humor. „Co proboha uděláme, když nás odmítnou?“

„Mám dojem, že dokud je nepožádáme o ruku, nedozvíme se to.“

„Ano.“ Vale zhluboka vydechl. „No, nemá smysl o tom dál diskutovat. Jen nás to oba ubíjí. Povězte mi, myslel jste vážně, co jste před chvílí tvrdil v salonku paní Lakeové?

Opravdu máte dojem, že vám v tomhle případě chybí něco důležitého?“

„Jsem si tím jistý.“ Tobias sledoval, jak jeden z draků ztratil výšku a zřítíl se kolmo k zemi. „Moje partnerka není jediná, kdo se řídí intuicí. Naučil jsem se nepřehlížet v podobných záležitostech vlastní instinkty.“

Crackenburne sklopil noviny s větší ochotou než obvykle a zadíval se na Tobiasi. „Tady jste. Kde jste ksakru byl?“

„Hledal jsem stopy.“ Tobias se uvelebil na prázdné židli před klubovým krbem. „Jestli si vzpomínáte, vydělávám si tak na živobytí. Ne všichni máme takové štěstí, abychom trávili celý život v klubu jako vy.“

Crackenburne sklapl noviny a hodil je na stolec vedle své židle. „Dneska večer máte zvlášť mizernou náladu.“

Asi jste s tím hledáním stop moc nepokročil.“

„Naopak, mám jich víc, než bych rád, a žádná z nich nedává užitečnou odpověď.“ Tobias se opřel lokty o područky a natáhl si levou nohu. „Řekněte mi, napadlo vás někdy, že by si zralá žena z vyšších kruhů objednala vraha, aby zajistila, že se její vnučka dobře vdá?“

Crackenburne několikrát zamrkal. Pak se zamračil.

„Vlastně jsem nad tím nikdy nepřemýšlel, ale není pochyb, že svatba mezi smetánkou je velmi důležitá. Když jde o jmění a tituly, kdoví, čeho je někdo cílevědomý schopen?“

Znám rodiče, kteří se snaží zkompromitovat vlastní dcery s mladými gentlemany, aby je donutili požádat je o ruku. Každou sezonu prakticky prodávají svoje potomky do velmi nešťastných svazků, aby pojistili dědictví. Proč nespáchat vraždu, pokud tím dosáhnou cíle?“

„Máte pravdu. Vypadá to, že si náš nový Fantom prstenů možná všiml poptávky a chopil se příležitosti. Paní Lakeová a paní Doveová jsou přesvědčené, že lady Huxfordová, vdova Ferringová a jistá paní Stockardová možná patří mezi jeho klienty.“

Vylíčil Laviniinu teorii.

„Zvláštní.“ Crackenburne se zachmuřil. „Když se ale na to dívám z tohoto úhlu, není to nemožné. Vzpomínám si na několik scén mezi lady Ferringovou a lady Rowlandovou.“

Dost zábavné. K tomu ty staré historky o lady Huxfordové a Fullertonovi. Paní Stockardovou nijak zvlášť neznám, ale není těžké pochopit, proč měla inteligentní osoba proti Newboldovi výhrady.“

„Zítřa večer si paní Lakeová a paní Doveová chtějí diskrétně promluvit s lady Huxfordovou a lady Ferringovou ve Vauxhall. Já budu zatím pokračovat v dost neúspěšných snahách najít člověka, který najal toho lumpa, aby vyděsil mou partnerku.“

„Máte nějaké podezření?“

„Několik. Aby se dostal k někomu jako je Sladký Ned, musel se poptávat v podsvětí. Podle mých zkušeností je tahle oblast zrcadlovým obrazem smetánky, takže v ní vládnu stejně neměnné zákony.“

„Jinými slovy, klepy se šíří stejně rychle.“

„Přesně.“

„Určitě nebude dlouho trvat, než řeči o zakázce Sladkého Neda dorazí k vašemu příteli Jackovi.“

„Jack má uši nastražené. S trochou štěstí zaslechne něco užitečného.“

„Dozvěděl se něco o Ellandovi?“

„Zatím ne.“

Crackenburne spojil obočí nad obroučkami brýlí. „Víte, váš postřeh, že se Elland schválně vyhýbal putykám a nuzným čtvrtím, mě dost zaujal. Hodně jsem nad tím přemýšlel. Máte pravdu. Považoval se za elegantního vraha. Byl hrdý na to, že se pohybuje mezi smetánkou a ne v tom převráceném světě, který jste popsal.“

„Vzpomínám si, že jsem ho párkrát požádal, aby mi pro tajnou službu pomohl získat informace v nějaké krčmě nebo bordelu v docích, ale vždycky odmítl. Tvrdil, že se v tom prostředí nevyzná a nebyl by mi k ničemu.“

Když se ale ohlídnu zpátky, myslím, že v tom bylo víc než pohrdání k podřadné společnosti. Myslím, že měl strach.“

Crackenburne vypadal zamyšleně. „Určitě by nebyl první, kdo by to maskoval opovržením.“

„Podle mě měl dobrý důvod k opatrnosti.“ Crackenburne se zamračil. „Proč?“

„Pokud odtamtud pocházel, dávalo by smysl, že nechtěl riskovat a vracet se tam.“

„Ze strachu, že by ho někdo poznal?“

„Nebo někomu osvěžil paměť. Kdo ví? Ať už je ale odpověď jakákoli, náš nový Fantom prstenů očividně nemá stejné zábrany. Je ochotný jít do nechvalně proslulé čtvrti, aby našel Sladkého Neda.“

„Možná je prostě zoufalý.“

„I tak doufám, že při tom nechal nějaké stopy.“

„Přeju hodně štěstí.“ Crackenburne si odkašlal. „Mimochodem, ještě pro vás něco mám.“

Tobias strnul. „O Dominiku Hoodovi?“

Crackenburne se opřel. „Nevím, jestli vám to nějak pomůže, ale můžu vám aspoň poradit, odkud začít.“

Tobias zastrčil paklíč zpátky do koženého pouzdra a prohlížel si ztemnělou laboratoř. Některé z přístrojů a vybavení poznal. Na polici se leskly řady skleněných zkumavek a v rohu se rýsoval velký přístroj na výrobu elektřiny.

Na pracovním stole ležel pěkný dalekohled a vedle mikroskop.

Bylo tu pár dalších věcí, které nedokázal zařadit, ale všechny vypadaly drahé a vypovídaly o vášni pro vědu.

Ložnici a salonek už prohledal. Laboratoř byla zamčená, proto si ji nechal naposled. Teď, zatímco stál uprostřed pokladů Dominika Hooda, jichž si mladík očividně cenil nejvíc, věděl, že pokud je tu ukryté nějaké tajemství, bude to zde.

Bylo něco po deváté. Dominic před chvílí odešel, oblečený na večer v klubo nebo k hazardnímu hram. Nevrátí se dalších pár hodin. Jeho sluha opustil byt krátce po něm.

Vypadal, že míří do blízké kavárny.

Tobias rychle ale systematicky prohledával místnost.

Pomáhal mu v tom úzkostlivý pořádek v laboratoři. To, co hledal, našel v malé zamčené přihrádce ve stole kousek od okna.

Deník byl vázaný v kůži a písmo ženské. Data zápisků začínala před dvaadvaceti lety.

Když mě hladí po ruce, srdce mi buší tak rychle, že je div, že neomdlím. Neumím popsat hloubku emocí, které ve mně jeho přítomnost vyvolává. Pouhé vědomí, že je mi nablízku, mě plní radostí. Varoval mě, že o tom nesmím říct mamá, papá ani žádné přítelkyni, ale copak si to úžasné tajemství můžu nechat pro sebe?

Tobias prolístoval několik stránek a zastavil se na dalších zápiscích.

... Nemůžu uvěřit, že mě opustil. Přísahal, že mě miluje stejně vášnivě jako já jeho. Určitě za mnou přijede, jak slíbil. Utečeme spolu...

xxx

... Máti říká, že jsem zničená. Celý den proplakala ve své ložnici. Papá se ráno zamkl v pracovně a od té doby nevyšel. Phillips říká, že se prý opíjí červeným vínem a brandy. Mám hrozný strach. Poslala jsem svému milému vzkaz, ale neodpověděl. Drahý bože, co udělám, když se pro mě nevrátí? Nedokážu si život bez něj představit...

xxx

... Papá mi řekl, že můj milovaný je ženatý. Máti tvrdí, že má nejen manželku, ale i malou dcerku a další dítě přibude v létě. To není možné. Určitě by mi nelhal...

xxx

... Ráno odjedeme na venkov. Papá říká, že nemá jinou možnost, než přijmout žádost pana Hooda o mou ruku.

Musím se okamžitě vdát nebo jsem odsouzená k záhubě.

Odpoledne zanesl Phillips mému milému další vzkaz, ale opět žádná odpověď. Drahý bože, moje srdce je zlomené.

Nezajímá mě, jestli zítra budu žít. Pan Hood je starý muž...

Anthony prudce vstal. „On je můj bratr?“

„Nevlastní, abych to upřesnil.“ Tobias se posadil na hranu svého stolu. „V tom deníku je všechno. Helen Cliftonová jmenovala tvého otce jako muže, který ji svedl, když přijela do Londýna na svou první sezonu.“

„To není možné.“ Anthony rozrušeně přešel k oknu a zamračil se do noci. „Kdybych měl bratra, určitě bych to věděl.“

„Ne nezbytně. Pokud jde o Cliftonovy, drželi to v tajnosti, a Hood rád přijal Dominika za svého syna. Podle Crackenburnea byl o dvacet let starší než Helen, dvakrát vdovec a neměl žádné děti. Zoufale toužil po dědici.“

„Takže když mu jeho mladá manželka sdělila, že čeká dítě, ochotně uvěřil, že je jeho?“

„Určitě mu řekli, že se narodilo předčasně. Je to dost běžná historka. V každém případě, poslední zápisek deníku je datován zhruba tři měsíce po Dominikově narození.“

Jeho matka v něm tvrdí, že dítě miluje a uchová to tajemství, dokud nebude chlapec dost starý, aby pochopil a odpustil jí. Podle mě mu svěřila pravdu až na smrtelném loži.

Nebo mu ji neřekla vůbec.“

„Myslíš, že Dominic našel ten deník po její smrti?“

„Nevím. Každopádně to musela být obrovská rána.“

Anthony pevně sevřel okenní parapet. „Hrozný způsob, jak odhalit tajemství vlastního života.“

„Crackenburne mi sdělil, že Hood zemřel před pěti lety.

Dominikova matka zesnula loni.“

„Na horečku?“

„Ne. Očividně trpěla depresemi. Podle Crackenburneova zdroje ti, co ji znali, věřili, že se předávkovala opiovou tinkturou. Našli ji už mrtvou. Dominik zdědil značný majetek a příjemnou rentu z obou větví rodiny.“

„To vysvětluje jeho pěkné boty a vynikající střih kabátů,“ zamumlal Anthony. „I všechno to laboratorní vybavení.“

„Možná je dobře situovaný, ale jinak je na světě sám.“

Tobias se odmlčel. „Kromě tebe.“

„Je těžké vyrovnat se s představou, že bych mohl mít bratra.“ Anthony se obrátil. V očích se mu mísily zmatek a nejistota. „Jestli je to ale pravda a Dominic má úctyhodné jméno a velkou rentu, proč mě tolik nenávidí?“

„Měl by ses ho zeptat,“ navrhl Tobias.

Následující večer seděla Lavinia s Joan na kolonádě a s neskrývaným potěšením si prohlížela prodejní stánky, jídelní kóje i pavilony, které je obklopovaly.

Vauxhall dnes večer zářil světlý. Nesčetné lampy a lucerny ukryté v korunách stromů osvětlovaly pozemky a scénu podmalovávala úchvatná Handlova hudba. Tajemné umělé jeskyně, historické panorama a galerie s obrazy přitahovaly obrovské zástupy. Nedaleko odsud lákaly tmavé a odlehlé cestičky mezi zahradami zamilované páry k mírně pohoršujícím flirtům.

Kdybychom tu nebyly ve velmi vážné věci, pomyslela si Lavinia, ohromně bych se bavila.

„Léta jsem tu nebyla,“ poznamenala Joan a s úšklebkem pozorovala uzenu na svém talíři, „ale přísahám, že se nic nezměnilo. Ta šunka je pořád tak tence nakrájená, že by přes ni mohl člověk číst noviny.“

„Jako malá jsem tu byla párkrát s rodiči,“ zavzpomínala Lavinia. „Koupili mi tu zmrzlinu. Pamatuju si na odlet balonu, akrobaty a samozřejmě ohňostroj.“

Dávné vzpomínky ožily a přinesly s sebou obrázky minulosti.

Tehdy byl svět úplně jiný, napadlo ji. Nebo, a to spíš, jsem byla já docela jiná. Nevinná a naivní.

Člověk ale jednou musí dospět. Udělala to už před deseti lety – provdala se, ovdověla a ztratila milované rodiče v moři. V téměř jediném, zdrcujícím okamžiku se ocitla sama na světě, nucená přežít díky vlastnímu rozumu a hypnotickým schopnostem.

Joanin život se ubíral stejně obtížnými zákrutami a zvraty, uvědomila si. Možná právě to tvoří základ přátelství, které se mezi námi rozvíjí.

„Vypadáte zamyšleně.“ Joan delikátně nabrala vidličkou sousto tenké šunky. „Uvažujete, na co se zeptáte lady Huxfordové a lady Ferringové?“

„Ne.“ Lavinia se pousmála. „Možná vám to bude připadat divné, ale napadlo mě, jak to, že tu spolu dnes večer sedíme, jíme tohle přílišně předražené jídlo a máme na sobě šaty, ušité jednou z nejelegantnějších švadlen v Londýně.“

Joan vypadala chvíli zaraženě. Pak se znenadání uchechtla.

Oči se jí roztančily smíchem a pochopením.

„Když bychom na tom, nebýt prstu osudu, mohly být nesrovnatelně hůř? To je docela pravda.“ Joan zvedla skleničku vína. „Připijme si na to, že ani jedna z nás neskončila jako ožebračená vychovatelka nebo odhozená milenka.“

„Ano.“ Lavinia si s ní přitukla. „Ale myslím, že bychom neměly osudu přisuzovat veškeré zásluhy za to, že jsme se těm nechutným profesím vyhnuly.“

„Souhlasím.“ Joan usrkla víno a odložila skleničku.

„Ani jedna z nás neměla strach chopit se příležitosti. A to jsme cestou potkávaly rizika, při nichž by se jiné ženy rozklepaly hrůzou.“

„Možná.“ Lavinia pokrčila rameny. „Ale přežily jsme.“

Joan se zamyslela. „Myslím, že ani jedna z nás by se s ničím jiným nespokojila, aspoň ne nadlouho. Máme už takovou povahu, že musíme řídit naše životy i štěstí. Fielding vždycky říkal, že jedna z věcí, které si na mně nejvíc cení, je ochota zabočit za roh a pokračovat dál k budoucnosti.“

Lavinia se usmála. „Můžu to brát jako rozhodnutí, že nový vztah s lordem Valeem nepošpiní vaši starou lásku k manželovi?“

„Můžete.“ Joan si energickým pohybem uřízla další kousek šunky. „Hodně jsem přemýšlela o tom, co jste mi řekla, a jsem si svým srdcem jistá. Řekla jsem to i Maryanne.“

Možná jí bude chvíli trvat, než se s tím smíří, ale doufám, že nakonec pochopí, že nemůžu žít pouze minulostí.

Ani Fielding by to tak nechtěl.“

„Časem na to přijde. Pořád je velmi mladá.“

„Ano, já vím.“ Joan taktně žvýkala a polkla. „Myslíte, že jsme taky někdy byly tak mladé a nevinné? Nevzpomínám si –“ Odmlčela se a mírně přimhouřila oči. „Ach, konečně přicházejí. Už jsem se bála, že změnily plány na dnešní večer.“

„Lady Huxfordová a lady Ferringová?“

„Ano. To je skvělé. Číšník je vede ke stolu přímo za vámi, přesně jak jsem ho požádala.“

Vyhověl té prosbě, protože ji Joan podpořila tučným spopitným, pomyslela si Lavinia a vši silou odolala pokušení otočit se.

„Lady Huxfordová si mě všimla,“ zamumlala Joan.

Chladně se usmála za Laviniino pravé rameno a mírně zvýšila hlas. „Lady Huxfordová, lady Ferringová. Moc ráda vás vidím.“

„Paní Doveová.“ První hlas byl ostrý a pronikavý.

„Paní Doveová.“ Druhý hlas zněl zastřeně a trochu chraplavě.

„Dovolte mi, abych vám představila svou velmi dobrou přítelkyni, paní Lakeovou,“ prohlásila Joan.

Lavinia se donutila dát si na čas. Pomalu se obrátila a podle Joanina příkladu nepatrně sklonila hlavu.

Její první myšlenkou bylo, že se musela splést. Ozvaly se v ní výčitky svědomí. Žádná z těch žen belhajících se o holi by si jistě nedokázala najmout chladnokrevného vraha.

Lady Huxfordová byla křehká a hubená skoro jako plátek šunky na Joanině talíři. Lady Ferringová vypadala statnější, ale bylo jasné, že v mládí byla nejspíš o několik palců vyšší. Teď měla sehnutá a zaoblená ramena.

Jakmile se však Lavinia střetla s dvěma páry očí, které se leskly jasným plamenem silných, mocných osobností, pocit viny se rozplynul. Chladná arogance, která z nich čísel, vypovídala o dlouhých životech strávených manipulováním událostí i lidí k dosažení vlastních cílů. Možná, že váha let poznamenala jejich těla, ale duševních schopností se nijak netkla, pomyslela si Lavinia.

Ani jejich náhledu na módu. Žlutavě červené šaty lady Huxfordové zdobily žluté stuhy. Lady Ferringová měla na sobě nákladně ušité šaty z růžového hedvábí.

Obě měly vysoké a naškrobené krajkové okruží, navržené bezpochyby tak, aby zakrylo vrásky a volnou kůži na hrdle.

Každá měla půvabný klobouček, který vesele trůnil na vršku obrovské masy stříbřitě šedých vlasů, zručně naskládaných a stočených. Paruky, prolétlo Lavinii hlavou.

Podle módy je doplňovalo množství kudrlinek, aby dodaly výšku. Ze svého úhlu neviděla jejich drdoly, ale měla tušení, že jsou stejně pečlivě propracované.

„Lady Huxfordová,“ poznamenala Lavinia velmi nenuceně, „dovolte mi, prosím, vyjádřit soustrast s vaší nedávnou ztrátou.“

Lady Huxfordová zvedla lorňon a přimhouřenýma očima se na Lavinii zadívala. „Jakou ztrátou? Nepřišla jsem o nikoho od chvíle, co před čtrnácti lety zemřelo jeho lordstvo.“

„Myslím tu předčasnou smrt snoubence vaší vnučky, lorda Fullertona,“ upřesnila Lavinia. „Jsem si jistá, že její rodiče byli zdrceni. Takový vynikající svazek.“

„Brzy domluví další, ještě výhodnější.“ Lady Huxfordová odložila skříčko.

Lavinia se obrátila k její společnosti. „Když mluvíme o zrušených zasnoubeních, slyšela jsem, že váš vnuk už nehodlá požádat o ruku nejstarší vnučku lady Rowlandové.

Taková škoda. Zdálo se, že je to skvělé spojení. Všichni si mysleli, že titul vašeho vnuka půjde s dívčíným dědictvím pěkně dohromady.“

Lady Ferringová se zachmuřila, jako když se zabouchnou těžké dveře.

„Když lady Rowlandová tak nečekaně zemřela, nejspíš se majetkové poměry změnily,“ pokračovala Lavinia plynule.

„To načasování její smrti bylo velmi nešťastné, vidíte?

Podlehla dřív, než měla šanci změnit závěť a nejstarší vnučku obdarovat. Teď peníze ovládá její otec a říká se, že je hodlá rozdělit mezi všech svých sedm dcer.“

„Osud má různé cesty,“ podotkla lady Ferringová.

„To máte pravdu,“ přisvědčila Lavinia. Obrátila se zpátky k lady Huxfordové. „Shodou okolností jsem byla na Beaumontově zámku v noci, kdy lord Fullerton zemřel.“

Přísahala by, že sebou lady Huxfordová trochu trhla, ale rychle se zase vzpamatovala.

„Podle toho, co jsem slyšela, tam byla spousta lidí,“ odpověděla chraplavě. „O Beaumontovy večírky je vždycky velký zájem.“

„Ano, to určitě,“ souhlasila Lavinia. „Ale evidentně jsem byla jednou z posledních, kdo viděl lorda Fullertona naživu. Věřila byste tomu? Krátce předtím, než spadl, prošel kolem mě na chodbě.“

Lady Huxfordová se na ni v mrazivém tichu dívala.

„Nepochybuji, že byl opilý,“ zaskřípala lady Ferringová.

„Ten chlap pil jako duha.“

„Opravdu vypadal trochu opojený.“ Lavinia vydala mlaskavý zvuk. „Musím s politováním říct, že když jsem ho viděla, byl ve společnosti mladého děvčete.“

„Ti muži.“ Oči lady Huxfordové se pohrdavě zaleskly.

„O tom se ve zdvořilé společnosti nemluví.“

„V tomhle případě je to ale dost důležité,“ odvětila Lavina stejně chladně. „Můj partner pan March a já jsme byli požádáni, abychom smrt lorda Fullertona prošetřili.

Došli jsme k závěru, že byl zavražděn a ta dívka byla ve skutečnosti vrah v přestrojení.“

Čelist lady Huxfordové viditelně poklesla. „Vražda.

O čem to mluvíte? Nic na vraždu neukazovalo.“

„Naopak,“ namítl Lavinia. „Pár věcí naznačovalo, že šlo o násilnou smrt. Vlastně můžu s jistotou říct, že tentokrát se ten ničema dopustil několika chyb.“

„Tentokrát?“ nasupila se lady Ferringová. „Chcete snad naznačit, že tu jsou i jiné vraždy?“

„Vlastně ano. Máme důvodné podezření na smrt lady Rowlandové.“

„Slyšela jsem, že se předávkovala prášky na spaní,“ procedila lady Ferringová mezi zuby. „Nikdo se o vraždě nezmínil.“

Obličej lady Huxfordové se napjal vztekem. „Nechápu, proč vás někdo požádal, abyste se o tu věc zajímali.“

„Že ne?“ vložila se Joan překvapeně do řeči. „Paní Lakeová a její partner pan March jsou soukromí vyšetřovatelé.

Najímají si je lidé, kteří si přejí zjistit pravdu o podezřelých událostech právě takových jako jsou ta nedávná úmrtí.“

„Soukromí vyšetřovatelé?“ Lady Ferringová zabodla do Lavinie podrážděný pohled. „To je absurdní představa.

To povolání se sotva hodí pro dámu.“

Oči lady Huxfordové se horečně leskly. „Kdo vám dal ten směšný úkol vyšetřovat Fullertonovu smrt? Neslyšela jsem, že by to někoho z rodiny trápilo.“

„Samozřejmě vám nemůžu prozradit jméno našeho klienta,“ ohradila se Lavinia. „Jistě to pochopíte. Pan March a já pracujeme jen pro nejvýlučnější klientelu, která vyžaduje velkou diskrétnost. Ale můžu vás ujistit, že děláme ve vyšetřování pokroky. Až odhalíme vraha, určitě se dozvíme i to, kdo ho najal.“

„Ta nestoudnost,“ zamumlala lady Huxfordová. „Naprostá urážka. Soukromí vyšetřovatelé. Nikdy jsem nic takového neslyšela.“

„Náhodou mi můžete v pátrání pomoci, madam,“ obrátila se k ní Lavinia. „Určitě jste Fullertona znala. Byl přibližně stejného věku jako vy. Musela jste ho znát od chvíle, co jste poprvé vstoupila do společnosti. Nenapadá vás někdo, kdo by měl důvod ho zavraždit?“

Lady Huxfordová na ni konsternovaně zírala.

„Jste šílená,“ zašeptala chraplavě.

Lavinia se obrátila k lady Ferringové. „Víte, madam, když nad tím člověk uvažuje, vidí v úmrtí Fullertona i lady Rowlandové nápadnou podobnost. Mám dojem, že motivy k vraždě mohly být v obou případech stejné. Snad měly něco společného se změnou svatebních plánů.“

Lady Ferringová vytřeštila oči. „Nemám tušení, o čem mluvíte. To je ten největší nesmysl, jaký jsem kdy slyšela.“

Paní Huxfordová má pravdu – opravdu patříte do blázince, paní Lakeová.“

„Už mám těch nesmyslů dost, Sally.“ Lady Huxfordová vstala a jednou rukou v rukavici zmačkala ubrousek.

Druhou popadla hůl. „Nehodlám jít v takové společnosti.“

Pojďme.“

„Zcela souhlasím.“ Lady Ferringová chytila oběma rukama ebenovou vycházkovou hůl a zvedla se. Zuřivě se rozhlédla. „Danielsi? Kde vězíš? Odcházíme.“

„Ano, madam.“ Objevil se vyčerpaně vyhlížející sluha a vzal ji za paži.

Další muž v jiném livreji ho rychle následoval. Uchopil lady Huxfordovou za loket. „Promiňte, madam. Netušil jsem, že budete chtít tak brzy odejít.“

„Tahle společnost není taková, jaká by měla,“ prohlásila lady Huxfordová. „Je zcela nesnesitelná.“

Oba sluhové vedli své zaměstnavatelky zpátky labyrintem kójí.

Joan pozorovala jejich pomalý, vznešený odchod se směsí pobavení a opovržení.

„Myslela jsem, že se jich chcete ptát nanejvýš taktně,“ zašeptala.

„Pch, hned jsem viděla, že s tím bych u nich nepochodila.“

Lavinia na ni pohlédla přes stůl. „Tak jsem se místo toho rozhodla trochu jim pocuchat nervy. Tobias tvrdí, že zneklidňování podezřelých vede někdy k jejich prozrazení.“

Joan sledovala odcházející dámy. „Nevím, jestli mají strach, ale vypadají docela rozrušeně.“

„Třeba budou neopatrné a udělají něco, co nás přivede na stopu.“

„Za předpokladu, že jsou vinny.“

„Teď, když jsem se s nimi setkala, jsem si jistá, že by byly schopné najmout si vraha, kdyby si myslely, že tím dosáhnou cíle.“

„Určitě by bylo nanejvýš nerozumné dostat se mezi ně a to, po čem touží,“ souhlasila Joan.

„O tom ani na chvíli nepochybuju.“ Lavinia se obrátila a znovu pohlédla na lady Huxfordovou a lady Ferringovou.

Jejich chůze byla dost pomalá, téměř majestátní. Nedostaly se daleko.

Lavinia se zadívala na jejich objemné stříbřitě šedé paruky.

„Ach bože,“ zašeptala.

„Co je?“ Joan zamračeně sledovala její pohled. „Děje se něco?“

„Jejich drdoly.“

Joan se upřeně zadívala na dva elegantně upravené příčesky.

„Dost složité. Co je s nimi?“

„Jsou navržené stejně. Vidíte ty malé řádky kudrlinek na vrchu a copánek, který se stáčí kolem té spodní části?“

„No a?“

V tu chvíli hudba zesílila, světla ve stromech jakoby kouzlem pohasla a několik výbuchů a praskání oznámilo začátek ohňostroje.

Na noční oblohu vylétly záplavy jisker. Dav užasle vzdychl. Zvedla se bouře potlesku.

„Ten kadeřník,“ promluvila Lavinia.

„Co?“ Joan zvýšila hlas, aby přehlušila hluk. „Neslyším vás.“

„Obě paruky dělal stejný kadeřník,“ křikla Lavinia zpátky.

„Není divu. Je zřejmé, že i jejich šaty šila stejná švadlena.“

Říkala jsem vám, že lady Huxfordová a lady Ferringová se léta blízce přátelí. Proč by nemohly mít stejnou švadlenu i kadeřníka?“

„Nerozumíte mi,“ zavolala Lavinia. „Kadeřník, který dělal ty dvě paruky, doprovázel paní Oakesovou do Beaumontova zámku. Upravil jí vlasy na maškarní bál úplně stejným způsobem. Říkal mi, že řada kudrlinek na drdolu a spletený pramen kolem dokola jsou jeho podpis.“

„Co tím naznačujete?“

„Nechápete? Ten kadeřník je Fantom prstenů.“

Tobias dvěma dlouhými kroky sešel po schodech svého domu. Ve volném kabátě s vysokým límcem, který si přehodil přes tmavou košili a kalhotami, vypadal hrozivě jako loupežník.

Jeden z Joaniných olivrejovaných sloužících chvatně otevřel dveře kaštanově hnědému kočáru. Navzdory bolavé noze Tobias nečekal, až zcela zastaví. Chytil se rámu dveří a naskočil do tlumeně osvětleného vnitřku kabiny. Posadil se vedle Lavinie a pohlédl nejdřív na ni a pak na Joan.

„O co tu jde?“ zamračil se. „Právě jsem se chystal za Jackem do krčmy. Myslí si, že našel někoho, kdo něco ví o Zachariáši Ellandovi.“

„Lavinia je přesvědčená, že právě identifikovala Fantoma prstenů,“ odpověděla Joan. Tobias se obrátil k Lavinii. „Chceš říct, že ses dnes večer opravdu dozvěděla něco užitečného?“

„Nemusíš se tolik divit.“ Zavrtěla se na sedadle. „Říkala jsem ti, že se vyplatí promluvit si s lady Huxfordovou a lady Ferringovou, a měla jsem pravdu. Myslím si, že ten kadeřník, který jel na Beaumontův zámek s lady Oakesovou, může být náš nájemný vrah.“

Ke své zásluze tu možnost okamžitě nezavrhl. Lavina si znovu připomněla, že zoufale prahne po každé stopě.

„Máš na mysli toho blázna, který ti říkal, že červené vlasy jsou nemoderní?“ vyzvídal opatrně.

„Je jen jeden z mnoha, kteří na to poslední dobou upozornili, ale ano, mluvím o panu Pierceovi. Jestli si vzpomínáš, opatřil paruku lady Oakesové mimořádně zručným drdolem.“ Lavinia se dotkla zátylku. „Spousta malých kudrlinek a smyčka z copánku.“ Opsala ve vzduchu tvar účesu.

„Byl to velmi neobvyklý styl.“

„Na účes lady Oakesové se vůbec nepamatuju.“

„Jde o to, Tobiasi, že jsem dnes večer viděla drdoly lady Huxfordové a lady Ferringové. Obě měly příčesky totožné s tím, jaký měla lady Oakesová na Beaumontově zámku.“

„No a?“

„Copak jsi vůbec neposlouchal pana Corka a pana Todda?“

Dali jasně najevo, že kadeřník si nesmírně zakládá na jedinečném stylu. Pan Todd dal jasně najevo, že považuje své drdoly za svůj podpis.“

Tobias pohlédl na Joan, jako by u ní hledal podporu.

Elegantně pokrčila ramenem. „Snažila jsem se jí vysvětlit, že to může být jen shoda náhod,“ bránila se. „Ale čím víc nad tím uvažuju, tím miň tomu věřím. Opravdu dost bije do očí, že kadeřník, který vytvořil účesy pro dvě ženy, které si podle nás najaly vraha, byl v době Fullertonovy smrti na Beaumontově zámku.“

Lavinia pozorně sledovala Tobiasův obličej. Viděla, že si tou možností není zcela jistý, ale přemýšlí o ní.

„Spoustu věcí by to vysvětlovalo,“ přesvědčovala ho.

Zamračil se. „Třeba tu blondáta paruku?“

„Ano. Kadeřník by dobře věděl, že by si náhodný svědek ten odstín pamatoval. Navíc by to objasňovalo neobvyklou výšku toho děvčete. Pan Pierce není na muže nijak vysoký – spíš naopak – ale v ženském oděvu by vypadal o dost větší.“

Joan si upravila rukavici. „Taky bychom se nemuseli trápit tím, jak se tři vysoce postavené dámy ze společnosti seznámily s profesionálním vrahem. Kadeřníka si přece zvou přímo do domu. Často provádí své umění v dámských šatnách nebo ložnicích.“

Tobias přimhouřil oči. „Jestli máte pravdu, pak by to znamenalo, že se tři zámožné dámy svěřily s nejosobnějšími a nejdůvěrnějšími záležitostmi svému kadeřníkovi.“

„Máš pravdu,“ přisvědčila Lavinia. „Co na tom?“

„Vážně mám věřit, že nějaká dáma poví tajemství, které neprozradila nikomu jinému než blízké přítelkyni, nějakému kadeřníkovi?“

Lavinia si vyměnila pohled s Joan.

„Měla byste tomu ubohému muži říct pravdu,“ zamumlala Joan.

„Jakou pravdu?“ zamračil se Tobias.

„Vím, že to pro tebe bude nejspíš ořes,“ promluvila Lavinia jemně, „ale dámy běžně svěřují tajemství, která by nikomu neřekly, právě kadeřníkům. V úpravě vlasů je jistá důvěrnost. Jen si to představ. Žena je sama v ložnici s mužem, který se stará jen o učešání a natočení jejích vlasů. Je to opravdu velmi příjemné.“

„Příjemné?“

„Sama s mužem, který velmi rád diskutuje o módě,“ dodala Joan, „přináší nejnovější klepy, naslouchá každému jejímu slovu. Ano, považuju za možné, že osnuje vraždu právě s někým takovým.“

„Krucinál,“ ulevil si Tobias. „To je příšerná představa.“

Lavinia se znovu mlčky a s pochopením střetla s Joaniným pohledem. Copak je možné vysvětlit muži důvěrný vztah mezi kadeřníkem a zákaznicí?

„Kdo normální by uvěřil, že kadeřník ví, jak spáchat vraždu a nenechat se přitom chytit?“ nechápal Tobias. „Co když ji zradí a obviní ji, že ho pro ten zločin najala?“

„Silně pochybuju, že by nějaký úředník uvěřil slovu kadeřníka proti někomu z příslušníků smetánky,“ ušklíbla se Lavinia. „Navíc, jak už jsi uvedl, kdo by věřil, že postarší dáma, která tráví celý život v nejdražších salonech, ví, jak najít a najmout profesionálního vraha?“

„Klienti pravděpodobně neví, že najímají kadeřníka,“ zamyslela se Joan. „Spíš věří, že je jen prostředník. Pan Pierce jim možná napovídal, že zná někoho, kdo zná někoho, kdo to dokáže provést. Moc pochybuju, že by se označil za nájemného vraha.“

„Co honoráře?“ zajímal se Tobias.

Joan mírně mávla rukou. „Anonymní platby jsou dost snadné.“

Lavinia pohlédla na Tobiase a věděla, že myslí na to samé co ona. Jako vdova po muži, který řídil rozsáhlou zločineckou organizaci, věděla Joan nepochybně hodně o tom, jak se podobné záležitosti řeší.

„Dobře,“ kývl nakonec. „Nemůžu popřít, že je tu jistá souvislost, a víte, co si o shodách okolností myslím. Jen mi prosím vás povězte, jak přesvědčil lady Oakesovou, aby ho vzala na Beaumontův zámek. Myslíte, že věděla, co se tu noc chystá?“

„Osobně věřím, že s tím nemá nic společného,“ prohlásila Joan rozhodně. „Je od přírody velmi milá, ale abych to řekla taktně, neoplývá pronikavým intelektem. Myslím, že by nebylo těžké přesvědčit ji, že na ten maškarní bál potřebuje svého kadeřníka.“

V kočáru se rozhostilo ticho.

Tobias se opřel a zíral na vchodové dveře svého domu.

Nepřítomně si masíroval levou nohu. „I když je to zvláštní, nemůžu popřít, že ten kadeřník tvoří spojení mezi podezřelými a smrtí přinejmenším jedné z obětí. Zítra se podívám, jestli najdu něco společného i s těmi dalšími dvěma vraždami.“

Lavinia cítila úlevu a zadostiučinění. „Věděla jsem, že se nakonec necháš přesvědčit. Byla to jen otázka času.“

„Tvoje víra v moji logiku mě nesmírně těší,“ utrousil ponuře.

„Co bude dál?“ zeptala se Joan se zájmem.

Tobias pohlédl na Lavinii. „Máš ještě tu Pierceovu navštívenku?

Tu, co ti tehdy dal na zámku?“

„Ano. Bydlí na Piper Street.“

„Nejsem úplně přesvědčený, že je opravdu Fantom prstenů, ale dokud se nám nepodaří tenhle případ uzavřít, bude rozumnější dát si na něj pozor.“

Hernu klubu prosycovalo neviditelné ovzduší horečného vzrušení. Napětí, které doprovázelo každý vrh kostkou nebo novou sázku u karetního stolu, ukrývali hráči většinou za nezbytnou masku nudy a otupělého pobavení.

Dobré způsoby vyžadovaly, aby se každý z elegantně oblečených gentlemanů snažil přetrumfnout své spolence ve vyjádření vrcholného nedostatku zájmu o výsledek hry.

Nic ale nedokáže zakrýt úzkost mísící se s pachem potu a kouře, pomyslel si Anthony. Šíří se celou místností. Tak tohle ohavné ovzduší vzrušení a zoufalství se můj otec rozhodl dýchat. Nakonec to Edwarda Sinclaira zahubilo.

Chvilí postával mezi dveřmi a naslouchal ťukání kostek a cinkání skleniček a lahví. Nejspíš nezáleží na tom, kolik toho člověk při hazardních hrách vypije, napadlo ho. Výsledek hodu je v rukou osudu, dokud vedení herny tajně nezatíží kostky. A už vůbec nemá smysl opít se ve snaze najít logiku v partičce whistu, i když to většina hráčů dělá.

S výjimkou Dominika Hooda.

Dominic hrál whist stejným stylem jako ostatní – s lahví červeného vína v ruce. Anthony si ale všiml, že ze zpoza plné skleničky neupíjí. Na stole ležela hromádka papírů.

Žetony těch, kteří o ně přišli.

Anthony ho pozorně sledoval a pátral po důkazu jejich společné krve. Opravdu jsme si dost podobní, pomyslel si.

Náš otec se podepsal na tvaru našich nosů i postavení ramen.

A barvě očí. Jak to, že si až do teď nevšiml, že Dominikovy oči mají stejný zlatohnědý odstín jako ty, které vídal každé ráno v zrcadle?

Dominic byl na tahu. Navzdory opatrnosti s vínem byl tentokrát jediný, kdo nedokázal přiložit správnou kartu a musel na malý útržek papíru poopravit sázku. Střízlivost možná zvyšuje šance na vítězství, přemítal Anthony, ale rozhodně nezaručuje výsledek. Žádné množství rafinované a logické hry nemůže vyvážit špatné karty.

Dominic se s nenuceným úsměvem a znučeným kývnutím ke svým společníkům odlepil od stolu a obrátil se ke dveřím. Při pohledu na Anthonyho mírně zaváhal. Pak napjal čelist a pokračoval v chůzi.

„Překvapuje mě, že tě tu dneska vidím,“ utrousil, zatímco procházel kolem Anthonyho. „Měl jsem dojem, že se hazardním hrám vyhýbáš.“ Vlažně se pousmál. „Určitě to má co dělat se strachem z prohry.“

Byla to jasná urážka, ale Anthony se jen chladně usmál.

„Spíš se silnou touhou vyhnout se smrti kvůli hloupé hádce.“

Schválně se odmlčel. „Jako náš otec.“

Dominikovýmá očima prolétl stín, ale rychle zase zmizel.

„Takže ses to konečně dozvěděl, co? Trvalo ti to dost dlouho. Možná bys měl svůj výběr profese znovu zvážit.“

Člověk by čekal, že soukromý vyšetřovatel bude trochu mazanější, co říkáš?“

„Myslím, že u své práce zůstanu. Narozdíl od tebe se nemůžu bavit celý den vědeckými experimenty a po nocích hrát karty. Taková příjemná zahálka je jen pro ty, kteří mají to štěstí, že zdědili majetek a rentu.“

Dominic přikývl. „Beru zpět, co jsem řekl o tvé nevšímavosti, Sinclair. Máš celkem pravdu. Otce jsem sice nepoznal, ale mám dědictví. Což znamená, že lady Emeline můžu nabídnout mnohem víc než ty.“

Obrátil se na podpatku a odešel, aniž by čekal na odpověď.

V Anthonym se zvedl vztek. „Krucinál,“ zavrčel tiše.

Pronásledoval Dominika přes kavárnu do haly, kde jim rozpačitý portýr podal klobouky a spěšně otevřel dveře.

„Drž se od Emeline zpátky,“ zahřímal Anthony ze schodů.

Dominic se zastavil a prudce se obrátil. V ostrém světle plynových lamp vypadal jeho obličej jako maska stěží potlačovaného vzteku. „Proč bych se měl připravit o potěšení z její společnosti, bratře?“

„Nemiluješ ji.“ Anthony pomalu sešel ze schodů, klobouk svírající v pěsti. „Chceš ji jen využít, aby ses mi pomstil.“

Priznej to, Hoode.“

„Nehodlám s tebou o mém zájmu o slečnu Emeline diskutovat.“

„Krucinál, s Emeline to nemá nic společného. Ty mě chceš zničit. Budeš se schovávat za ženské sukně, aby ses mi pomstil?“

„Za tu urážku tě můžu vyzvat na souboj.“

„Posluž si,“ odsekl Anthony. „Ale aspoň měj odvahu přiznat, proč to děláš. Ptám se tě znovu – proč mě nenávidíš?“

Kvůli tomu, že se tvoje matka nechala svést naším otcem?

Nemůžeš mě z toho vinit. Ani ji ne. Jediný, kdo za to může, je Edward Sinclair, a ten je čtrnáct let mrtvý.“

„K čertu s tebou, Sinclair.“ Dominic odhodil klobouk a vrhl se dopředu. „Neodvažuj se mluvit o mojí matce.“

Tvůj otec ji zničil.“

Anthony použil manévr, který ho Tobias naučil, a podařilo se mu uhnout před bratrovou divoce napřaženou pěstí.

Přestože Dominikův úder nezasáhl cíl, účinek nárazu je oba smetl na chodník. Váleli se spolu po tvrdé dlažbě. Anthony se bránil řadě nevyzpytatelných ran a snažil se je oplácet.

V zápalu první skutečné rvačky, které se kdy účastnil, přestal jeho mozek logicky uvažovat. Tobias ho varoval, že to tak bude. Nedokázal jasně myslet, ani si vzpomenout na jemné nuance bojových technik, které spolu nacvičovali.

Rídil se pouze instinktem, aniž vnímal bolest Dominikových ran.

Ale Tobiasovy lekce zřejmě zapustily kořeny hluboko, protože přitom zasadil spoustu důkladných ran pěstí do Dominikových žeber a jednu do brady. Pokaždé, když se protivníkovo tělo zachvělo, prohnalo se mu žilami divoké uspokojení.

Neslyšel hrkot kol kočáru ani dusot koňských kopyt.

Uvědomil si, že nejsou na ulici sami, až když ho někdo chytil za límec a energicky od bratra odtáhl. Pak ho dost nevybíravě pustil na chodník vedle Dominika.

Anthony zamrkal, aby se zbavil krve, která mu tekla do očí, a spatřil Tobiasův obličej.

Kousek za ním stál známý kaštanově zbarvený kočár.

Z oken zvědavě vykukovaly paní Lakeová a Joan Doveová.

Jeho první myšlenkou bylo, že má štěstí. Emeline s nimi není.

Opatrně se posadil a rukávem si otřel krev, která mu stékala po tváři.

„Tobiasí? Co tu proboha děláš?“ zamumlal.

Dominic vedle něj se zatím s rukou na žebrech vydrápal na kolena. Ostražitě Tobiasa pozoroval.

„Omlouvám se, že jsem vám přerušil večerní zábavu, pánové.“

Tobias je chladně pozoroval. „Náhodou ale nutně potřebuju tělesně zdatné pomocníky. Možná na tom závisí lidský život. Považoval

bych za velkou čest, kdybyste oba souhlasili, že v tomhle blahodárném cvičení budete pokračovat někdy jindy.“

„Co se děje?“ Anthony se chytil železného zábradlí vedle schodů a vrávoravě se postavil. Konečně mu svítilo, co přítomnost paní Lakeové a Doveové před pánským klubem v tuhle noční hodinu znamená. Zaplavilo ho vzrušení, které přechodně převážilo nad vztekem. „Našli jste vraha?“

„Paní Lakeová si myslí, že ho identifikovala,“ odpověděl Tobias, „ale já si nejsem tak jistý. Nicméně si to nemůžeme dovolit přehlížet.“ Tobias se obrátil k Dominikovi.

„Navrhuju začít našeho podezřelého sledovat. Podle mě bude lepší použít dva muže, pro případ, že bude nutné zasáhnout.

Máte zájem?“

„Zasáhnout?“ Dominic se s potížemi narovnal. „Nechápu.“

„Jestli má moje partnerka pravdu, jde o chladnokrevného vraha. Máme důvod věřit, že se chystá zabít znovu. Jestli bude mít pocit, že jsme ho zahnali do kouta, bude nejspíš zoufalý a dost nebezpečný. Je lepší mít po ruce dva muže.“

„Proč potřebujete mě?“ zamračil se Dominic a velmi opatrně se dotkl brady. „Máte Sinclaira a sebe, pane.“

„Nemůžu věnovat čas sledování jednoho podezřelého.

Co myslíte, Hoode? Byl byste ochotný mi v tom pomoci?“

Jak už jsem řekl, možná je v sázce život.“

Dominic vrhl po Anthonym rychlý, nečitelný pohled a pak pomalu spustil ruku ze své čelisti. „Myslíte, že ten člověk znovu zabije?“

„Je to jen otázka času. Budu vám vděčný, když mi na něj pomůžete dohlédnout.“

„Myslím, že tomu můžu věnovat trochu času,“ odvětil Dominic opatrně.

„Díky,“ kývl Tobias. „Zatím došlo ke všem vraždám v noci, takže můžeme předpokládat, že náš vrah radši jedná pod rouškou tmy. Chci, abyste do rána sledovali jeho byt. Nesmí vás zahlédnout. Pokud vyjde ven, sledujte ho, ale nezasahujte, dokud to nebude vypadat, že se chystá spáchat další násilný čin. Je to jasné?“

„Kdo je ten člověk?“ zeptal se Anthony, jemuž se opět začala rozechřívát krev, tentokrát ne vztekem, ale vzrušením z lovu.

„Bál jsem se, že se na to zeptáš,“ vzdychl Tobias.

„Máme sledovat pitomýho kadeřníka?“ Dominic postával ve stínu úzké uličky a nevrle zíral na dveře domu pana Piercee.

„Tomu nevěřím. Jak myslíš, že svoje oběti vraždí?

Udusí je parukami?“

„Sám ses rozhodl, že Tobiasovi pomůžeš,“ zavrčel Anthony.

„Nikdo tě k tomu nenutil.“

„March tvrdil, že jde o lidský život. Ale musím ti říct, že je dost těžké představit si kadeřníka jako nájemného chladnokrevného vraha.“

„Možná proto je tak úspěšný,“ utrousil Anthony suše.

„Nikdo ho nepodezírá.“

„Hmm.“ Vypadalo to, že ta možnost Dominika zaujala.

„To mě nenapadlo.“

„Myslím, že i Tobias o téhle teorii pochybuje, ale naučil se věřit intuici paní Lakeové.“

Konverzace utichla. Mlčky se vrátili k pozorování vchodových dveří Pierceova domu. Měsíční paprsky a kalné světlo plynových lamp ozařovaly úzkou, temnou uličku.

Sem tam kolem projela drožka nebo vůz, ale jinak bylo ticho.

Anthony cítil, že mu otéká oko a žebra ho na mnoha místech bolela. Předpokládal, že bude mít ráno nějaké modřiny, ale utěšoval se vědomím, že i Dominikovi zbude na jejich šarvátku podobná vzpomínka.

„Paní Lakeová je neobyčejně cílevědomá dáma,“ prohodil Dominic po chvíli.

Anthony se skoro rozesmál, ale jakmile se mu rána na rtu otevřela a nasákla krví, sykl bolestí. „Tobias to často říká. Ale obvykle nepoužívá tak zdrženlivé výrazy.“

Zvedl kapesník nasáklý čistým alkoholem, který mu dala paní Lakeová, a přitiskl si ho ke koutku úst. Dominic byl vybavený stejně. Paní Lakeová trvala na tom, že o ně požádá vrátného klubu, a teprve pak dovolila, aby je zavezli na jejich stanoviště.

Po chvíli Dominic rozbil sáček s masovým pečivem, které paní Lakeová také koupila u portýra.

„Možná je trochu energická,“ připustil, „ale jsem rád, že myslela na ty pirohy.“ Zarazil se. „Chceš jeden?“

Anthony si uvědomil, že má hlad. „Jo.“

Dominic mu podal piroh a také si jeden vzal. Několik minut mlčky jedli.

Pak ze sebe Dominic smetl drobečky. „Jaký byl?“

Anthony okamžitě věděl, koho myslí. „Moc si na něj nevzpomínám. Nechal se zabít krátce potom, co mi bylo osm. Matka zemřela později ve stejném roce. Ann a já jsme pár měsíců bydleli u příbuzných.“

„Na něco si přece musíš pamatovat.“ Dominic znovu vypadal podrážděně. „Byls s ním sedm let.“

„Otec se doma moc nezdržoval.“ Anthony pokrčil rameny.

„Bydleli jsme na venkově, ale většinu času trávil v Londýně. Radši si vyhazoval z kopýtka, než žil rodinným životem.“ Odmlčel se. „Ann mi nechala jeho obrázek.“

„Popiš mi ho.“

„Zítřa ti ten portrét ukážu. Vypadá hodně jako –“

„Kdo?“

„Jako my. Stejně oči, stejná stavba obličeje, stejný nos.“

„Byl nevrlý? Hodně se smál? Byl chytrý?“

„Jak je vidět, tak ne natolik, aby se vyhnul stupidní hádce kvůli karbanu,“ utrousil Anthony. „Pokud jde o zbytek, myslím, že ženám připadal okouzlující.“

Dominic si povzdychl. „Jo, nejspíš jo.“

„Vzpomínám si hlavně na to, že matka kvůli němu často plakala a že v té poslední karetní hře prohrál všechno včetně našeho domu.“

„Nic víc?“

Anthony cítil, že jeho nálada znovu klesá. „Chceš vědět, na koho si pamatuju nejvíc? Na muže, který mě vychoval.“

Tobias mě naučil, jak hrát šachy. Najal mi soukromého učitele, abych po Annině smrti nemusel chodit do školy. To on mi dal první holicí strojek a ukázal mi, jak ho používat. Naučil mě, co se od muže očekává, a co znamená čest. Tobias –“

„Dost.“ Dominic zvedl ruku. „Chápu.“

Anthony si vzal další masový piroh a ukousl z něj. „Jaký byl muž, který tě vychovával jako syna?“

Dominic vyhlédl do tmavé ulice. „Občas mi připadal spíš jako dědeček. Trápila ho dna. Vzpomínám si, že většinu času sedával s nohou na stoličce.“

„To je všechno?“

Dominic zaváhal. „Ne. Dal mi můj první dalekohled a ukázal mi, jak se dívat na měsíc. Učil mě matematiku.“

Vzal mě na první vědeckou přednášku a později mi koupil nějaké přístroje, takže jsem mohl provádět jednoduché chemické pokusy.“

„Jednal s tebou jako se synem.“

„Ano. A já ho miloval a ctil. Když mi bylo sedmnáct, zemřel. Pravdu jsem zjistil, až když jsem po matčině smrti našel ten deník. Jestli Bartholoměj Hood věděl, že nejsem jeho skutečný syn, nikdy mi to nedal znát.“

„Když se nad tím zamyslíš,“ poznamenal Anthony, „měli jsme velké štěstí na muže, kteří nás vychovali. Mohli jsme dopadnout mnohem hůř.“

Dominic vydal zvláštní zvuk, napůl povzdech, napůl ironický smích. „Jako kdyby se o nás staral náš skutečný otec? V tomhle světle jsem o tom nepřemýšlel. Možná máš pravdu.“

Lavinia si nalila skleničku sherry a posadila se do křesla vedle Tobiasa. Opřela si chodidla o malou podnožku a zadívala se do ohně v krbu.

Byly skoro dvě hodiny ráno a dům byl tichý. Paní Chiltonová a Emeline si šly lehnout ještě dřív, než se Lavinia s Tobiasem vrátili. Joan jim nabízela kočár, ale Tobias odmítl s tím, že jakmile s Laviníí prodiskutuje další kroky týkající se případu, vrátí se domů.

Teď ji mrzelo, že se s ním kvůli kočáru nepřela. I když to dobře skrýval, cítila jeho vyčerpání. Bylo to zřejmé z vláčného pohybu, jakým se sesul do pohodlného křesla a nepřítomně si masíroval levou nohu. Četla to z vrásek v koutcích jeho očí a úst.

Dobře věděla, že od chvíle, co se vrátili z Beaumontova zámku, toho moc nenaspal. Tenhle případ si na něm vyžádal své oběti. Nelíbilo se jí, že by měl jít pozdě v noci sám do vlastního domu. Zároveň ho ale znala natolik, že věděla, že by její obavy nepřivítal.

„Myslíš, že bylo rozumné nechat Anthonyho a Dominika spolu, aby sledovali Piercee?“ zeptala se. „Co když se rozhodnou pustit se do dalšího kola v boxu?“

„To si nemyslím. Mají před sebou úkol.“ Tobias si lokl brandy. „S trochou štěstí jim nuda dlouhého nočního sledování pomůže vyřešit neshody.“

„Aha, už chápu tvůj plán.“ Opřela si hlavu o opěradlo a pousmála se. „Přinutit je, aby spolu strávili několik hodin, a doufat, že spolu začnou mluvit. Velmi chytré.“

Zíral do plamenů. „Uvidíme.“

„Jak ji věděl, že ti Dominic pomůže?“

„Mladí muži jeho věku touží po nebezpečném a smysluplném pátrání. Byl jsem si skoro jistý, že pokud není naprostý darebák, šance zachránit život a dopadnout vraha převáží nad touhou pomstít matku. Aspoň na chvíli.“

Prohlížela si sherry ve světle plamenů. „Myslíš, že proto Anthonyho nenávidíš? Má pocit, že kvůli tomu, co se před lety stalo, dluží něco matčině památce?“

„Myslím, že je to trochu složitější. Nejspíš se ještě nevyrovnal s tím, že mu o jeho minulosti neřekli pravdu.“

Má vztek a Anthony je jediný, na kom si může vybít bolest a pocit křivdy.“

„V tomhle případě je ale pomsta nesmyslná. Anthonyho otec je dávno mrtvý. Neexistuje možnost, jak dosáhnout spravedlnosti.“

Tobias usrl brandy a odložil skleničku. „Mladí muži jen málokdy berou život z praktické stránky. Mnohem spíš dovolí smyšleným ideálům, přemrštěnému smyslu pro čest a zaníceným představám o dobru a zlu, aby se postavily logice a selskému rozumu.“

„Možná.“

„Tady není žádné možné.“ Tobias opřel hlavu o opěradlo křesla a zavřel oči. „Na Anthonyem jsem viděl podobné tendence dost často, abych je rozeznal na první pohled.“

Budu muset najít způsob, jak jeho i Dominika naučit, že na svých bedrech neunesou břímě starých hříchů.“

Usmála se, položila sklenku a vstala. Tobias pootevřel oči a díval se, jak se k němu blíží.

Pomalu si klekla na koberec před jeho křeslem a položila mu ruku na pravé stehno. Levandulově modré šaty se jí zmuchlaly kolem nohou.

„Mám dojem, že Anthony a Dominic nejsou jediní, komu někdy chybí praktický pohled na svět.“ Přes látku kalhot vnímala jeho teplo. „Jsi skvělý muž, Tobiasi, idealistický a čestný, s hluboce zakořeněným smyslem pro dobro a zlo. Nestěžuj si na tyhle vlastnosti. Patří mezi mnoho důvodů, proč tě celým srdcem miluju.“

V přimhouřených očích se mu mihlo překvapení, které vystřídala touha.

„Lavinie.“

S tichým zasténáním se po ní natáhl a zvedl ji do náruče, takže spočívala na jeho hrudi. Hladově se zmocnil jejích úst. Položila mu prsty na rameno a vrátila mu polibek s láskou, která jí plnila srdce.

Myslela si o něm, že je na pokraji vyčerpání, ale když ji sevřel pažemi a dlaněmi potěžkal její ňadra, došla k závěru, že se mýlila. Zdálo se, jako by místo brandy vypil posilující lék. Během několika vteřin byl plně vzrušený.

Cítila na zádech jeho prsty a o chvíli později jí stáhl živůtek k pasu. Palcem lehce přejížděl přes obnaženou bradavku.

Zatajila dech. Samozřejmě to nebylo poprvé, co se jí takhle dotýkal, ale pokaždé dosáhl stejného účinku.

Obnošenému oblečení, které si na večer oblékl, chyběla vázanka. Vsunula mu ruku pod košili a vychutnávala hru svalů. Konečky prstů sklouzla níž k zapínání kalhot. Přidušeně vydechl. Jakmile našla, co hledala, jemně ho hladila, dokud jí nezakryl prsty dlaní a nepřinutil ji přestat.

Snažil se ji odstrčit z klína. Věděla, že ji hodlá položit na podlahu před krbem a milovat se s ní.

„Ne,“ zašeptala. „Dnes to nech na mně.“

„Lavinie –“

Umlčela ho dalším drobným polibkem. Pak si znovu klekla na koberec mezi jeho stehna a vzala jeho mužství do úst.

Tiše, dlouze zasténal a vklouzl jí prsty do vlasů.

za chvíli cítila, jak se mu svaly na stehnech napínají.

Ještě jednou ji v jejím laskání zastavil.

„Už to nevydržím,“ zamumlal.

Krátce ho uvolnila. „Nechci, abys čekal.“

Znovu ho vzala mezi rty. Spustil ruce z jejích vlasů a sevřel područky křesla. Tělo se mu napjalo. Zaklonil hlavu.

Cítila, jak jeho vyvrcholení pulzuje v řadě vzdouvajících se vln. Nevydal téměř žádný zvuk. Vypadalo to, jako by se uvolnil natolik, že už mu nezbyla žádná energie, aby zašeptal nebo zasténal.

Po chvíli ochabl a znehybněl. Vzhledla a viděla, že má zavřené oči a hlavu opřenou o bok křesla.

Zvolna vstala a sklonila se k jeho pravé noze. Když mu ji položila vedle té druhé opřené o podnožku, ani se nepohnul.

Otevřela skříň, vytáhla z ní přikrývku a přehodila ji přes něj. Pak zkontrolovala oheň, zvedla svíčku a přešla ke dveřím.

Vkročila na chodbu, tiše za sebou zavřela a vyšla po schodech.

Za pár minut už ležela na lůžku a zírala nahoru na tmavý strop. Dlouho myslela na Tobiase, spícího v její pracovně, než se konečně otočila na bok a zavřela oči.

Druhý den ráno probudilo Tobiasa tlumené rachocení hrnců a pánví. Jeho první myšlenkou bylo, že Whitby dělá dole v kuchyni mnohem větší rámus než obvykle.

Pak si uvědomil, že se cítí odpočínutý a plný sil. Tohle byl první pořádný noční spánek od Beaumontova zámku a potřeboval ho. Nejsem už v Anthonyho věku, abych dokázal bdít noc po noci až do úsvitu, napadlo ho.

Zpropadený zub času.

Otevřel oči a spatřil na policích vedle krbu knihy s poezií.

Laviniiina pracovna.

Zabloudil pohledem k oknu, kudy do útulné místnůstky proudilo světlo letního rozbřesku. Řinčení a rachocení vycházelo z kuchyně paní Chiltonové, ne z Whitbyho domény.

Obrázky posledních okamžiků před usnutím se vrátily ve vroucí, příjemné vlně. Při vzpomínce na Lavinii klečící mezi jeho nohama se ho znovu zmocnilo vzrušení.

Zvedl oči ke stropu a představil si, jak jeho partnerka leží nahoře v posteli. Choulí se pod přikrývkou, vyhřátou od spánku, s rusými vlasy zastrčenými pod půvabným krajkovým čepečkem.

Ze zasnění ho vyrušilo další výmluvné zarachocení železa a kovu. Paní Chiltonová se mu očividně snažila něco sdělit. Nad hlavou zaslechl tiché kroky.

Konečně mu došlo, že Lavinia a její hospodyně nejsou v domě samy. Slečna Emeline je inteligentní mladá dáma, ale určitě by jí otrásko, kdyby zjistila, že strávil noc v Laviniiině pracovně. Poslední dobou měl pocit, že se mladí řídí velice přísnými zákony slušnosti. Mohl jen doufat, že z toho nakonec vyrostou.

Odstrčil přikrývku, vstal a protáhl se. Mírně zakroužil rameny, aby se zbavil napětí, způsobeného nocí strávenou v křesle.

Napadlo ho, že použije toaletu za schodištěm, ale pak tu myšlenku zdráhavě opustil. Existovala reálná možnost, že se tu Emeline objeví, právě když se z ní vynoří.

Bude muset počkat, dokud cestou domů nenarazí v parku na nějaké vhodné odlehlé místo.

Několika rychlými pohyby se upravil, zastrčil spodní okraj košile do kalhot a prohrábl si vlasy.

Pak přešel ke dveřím pracovny a opatrně je otevřel.

Paní Chiltonová stála na chodbě s kouřícím šálkem čaje v ruce. Z jejího výrazu nedokázal nic vyčíst.

„Napadlo mě, že se možná na cestu domů rád napijete,“ utrousila stroze. „K tomu tu máte teplý rozinkový vdoleček.“

Šálek můžete vrátit, až se vrátíte ke snídani.“

„Vy jste anděl, paní Chiltonová.“ Uchopil hrneček i vdolek a zamířil k hlavnímu vchodu. „Za pár hodin se uvidíme.“

„O tom nepochybuju.“ Následovala ho po chodbě a protáhla se kolem něj, aby otevřela dveře. Přes rameno vrhla významný pohled ke schodišti, vedoucímu do patra, a přimhouřila oči.

„Takhle to nemůže pokračovat, pane,“ zašeptala. „V domě bydlí mladá, neprovdaná dívka. To prostě nejde.“

„Já vím, paní Chiltonová.“ Vykročil na schody. „Krásný den, vidíte?“

„Nebude dlouho,“ odsekla. „Blíží se letní bouřka. Cítím ji.“

Velmi tiše mu zavřela dveře přímo před nosem.

Od foukl páru z čaje, zakousl se do teplého vdolku a sešel ze schodů.

Z náhlého popudu se ohlédl zpátky do oken horního podlaží.

Lavinia ho pozorovala ze své ložnice. Měla na sobě župan s květinovým vzorem. Poznal i bílý krajkový čepeček, který jí zakrýval rozcuchané rusé vlasy.

Zvedla ruku, usmála se a poslala mu vzdušný polibek.

Paní Chiltonová se s tou bouřkou spletla, pomyslel si.

Ptáci zpívali a slunce stoupalo nad obzor. Na letní obloze plulo jen několik načechráných obláčků. Bude pěkný den.

Slunce zářilo i za dvě hodiny, když paní Chiltonová odnášela poslední nádobí od snídane.

„Pořád tvrdím, že se schyluje k bouřce,“ zamumlala, zatímco mýjela Tobiasovu židli.

Lavinia vzhledla od novin a spatřila v jejích očích neobvykle přísný výraz.

„Jestli ano, nenadělá to mnoho škody. Drobný deštěk opláchne ulice.“ Tobias si nabral hroznový džem. „Dochází džem, paní Chiltonová.“

„Vůbec ne, pane.“ Paní Chiltonová se chystala projít zpátky do kuchyně s naloženým tácem v rukou. „Ještě mám tři další sklenice. Předpokládám, že nám několik dní vydrží.“

„O tom pochybuju.“ Tobias si namazal krajíc chleba. „Tři sklenice dokážu spotřebovat jako nic, paní Chiltonová.“

„Na vašem místě, pane, bych trochu šetřila,“ sykla paní Chiltonová jedovatě. „Netroufám si odhadnout, kdy budu mít čas uvařit další dávku.“

Vyběhla ze dveří a zmizela v kuchyni.

Tobias žvýkal chleba.

Lavinia zašustila novinami a zabodla do něj planoucí pohled. „Čím jsi paní Chiltonovou rozzlobil? Je dnes ráno nějaká nabroušená.“

„Taky jsem si všimla.“ Emeline si nalila kávu. „Trochu nedůtklivá, co?“

„Nedovolím, aby sis dobíral mou hospodyni, Tobiasi,“ varovala ho Lavinia.

Věnoval jí ukřivděný pohled. „Nemám tušení, o čem mluvíte. Ujišťuju vás, že jsem paní Chiltonové nic neřekl.“

Něco takového bych neudělal. Opravdu ji mám velmi rád.

Víte to.“

„Hmm.“ Lavinia se nespokojeně vrátila k novinám.

Nevěděla, co si počít se zvláštním vztahem, který se mezi Tobiasem a hospodyní rozvíjel. Měla dojem, že se ta dvojice v posledních týdnech celkem spřátelila. Opravdu se zdálo, že se paní Chiltonová staví k Tobiasovi velmi shovívavě, a on jí oplácel střídavým popichováním a chválou jejího kulinářského umění, zvlášť lahůdek z rozinek.

Po návratu z Beaumontova zámku se však situace změnila.

Paní Chiltonová už nebyla k Tobiasovi tak srdečná a ochotná. Jako by žila v očekávání, že něco řekne nebo udělá, a on ji zklamal.

Znovu znepokojeně odložila noviny. „Tobiasi, doufám, že se nám nesnažíš paní Chiltonovou odloudit.“

Vypadal, že ho to obvinění překvapilo. „To pusť z hlavy,“ zamumlal s plnou pusou. „Whitby by mi nikdy neodpustil, kdybych mu do jeho domény přivedl hospodyni.“

Emeline se uchichtla. „Neboj se, Lavinie. Jsem si jistá, že paní Chiltonová by se od tebe nedala odlákat za nic na světě.“

„Hmm.“ Lavinia znovu sklopila oči k novinám. Teď cítila ještě víc pochybností než jindy. Něco nebylo v pořádku.

Paní Chiltonová je sice dnes ráno v politováníhodném rozpoložení, myslela si, ale Tobias má mimořádně dobrou náladu na muže, který má před sebou nevyřešený případ vraždy. Když se před hodinou opět objevil na jejím prahu, byl vykoupaný a hladce oholený. V očích se mu leskla obnovená síla. Očividně se potřeboval pořádně vyspat.

„Víš, že mě ani moc nepřekvapuje, že pan Hood je Anthonyho nevlastní bratr?“ navázala Emeline na rozhovor, jemuž se věnovali před malou potyčkou mezi Tobiášem a paní Chiltonovou. „Vysvětluje to několik podobností, kterých jsem si na obou všimla.“

„To ano,“ přisvědčil Tobias.

„Budete mě dnes potřebovat, pane?“ zeptala se nadějně.

„Myslím, že ne, díky.“ Při jejím zklamaném výrazu nadzvedl obočí. „Proč?“

„Jen tak. Priscilla mi ráno poslala vzkaz, jestli bych za ní mohla odpoledne přijít. Podle mě to znamená, že jí matka domluvila nějakou příšerně nudnou schůzku se švadlenou, a ona nechce trpět sama.“

Lavinia mlaskla jazykem o patro. „Další růžové šaty, předpokládám?“

„Určitě. Priscilla tvrdí, že jediný dobrý důvod ke vdavkám, který dokáže vymyslet je, že už ji máti nebude nutit nosit růžovou.“

Lavinia pohlédla na Tobiase. „Co tvoje plány?“

„Musím najít důkaz, že Pierce má v tom případě prsty. Až odejde odpoledne za klienty, prohledám mu byt.“ Tobiášovy rysy se napjaly. „Za předpokladu, že opravdu dělá kadeřníka.“

„Tím jsem si jistá,“ ubezpečila ho Lavinia. „Jak už jsem ti říkala, je v tom velmi zručný. Určitě má spoustu pravidelných zákazníků.“

Přerušilo ji tlumené zabouchání klepadla na domovních dveřích. Na chodbě se ozvaly zvukné kroky paní Chiltonové. Emeline položila ubrousek. „Kdo to může být tak brzy?“

Možná nějaký nový klient, Lavinie.“

„Spíš starý klient,“ zamručela Lavinia. „Jde se zeptat, jak pátrání pokračuje.“

Tobias vypadal pobaveně. „Zákazníci mívají rádi čerstvé informace.“

Chodbou se nesly tiché hlasy. O chvíli později se dveře místnosti otevřely.

„Přišla za vámi paní Grayová, madam,“ oznámila paní Chiltonová.

„Věděla jsem to,“ utrousila Lavinia. „Aspoň že jí konečně můžeme říct pár novinek.“

„Jo.“ Tobias si naposled lokl kávy a vstal. „Teď už potřebujeme jen nějaký důkaz.“

Ve dvě hodiny odpoledne stála Lavinia s Tobiasem v obývacím pokoji Pierceova bytu. Předpověď paní Chiltonové na déšť se naštěstí nevyplnila, takže se nemuseli zatěžovat odkapávajícími šaty a mokkými botami. V útulné místnůstce byl stín, neboť ji zatažené závěsy chránily před odpoledním sluncem.

Před chvílí za nimi přiběhl do parčíku klučina, kterému Tobias zaplatil, aby Piercee přes den sledoval. Oznámil jim, že právě viděl kadeřníka odcházet s velkou brašnou v ruce. Nějaké děvče z domu přes ulici mu prý prozradilo, že odchází každé odpoledne v tuto dobu. Neměl by se vrátit dřív jak v pět.

„Jak to, že toho tolik ví o jeho příchodech a odchodech?“ zajímal se Tobias a sáhl do kapsy pro pár mincí, aby malému zvědovi zaplatil.

„Myslím, že se jí líbí, pane.“ Chlapec zastrčil peníze do kapsy. „Nebojte se, budu hlídat na rohu. Kdybych viděl, že se vrací dřív, hodím do okna pár kamínků.“

Lavinia si uvědomovala pronikavé vzrušení kolem žaludku a zběsilý tep. Napadlo ji, jestli si profesionální detektivové časem zvyknou na rozechvění, které provází vědomí, že se blíží rozuzlení případu.

Cítila z Tobiasa potlačované očekávání a věděla, že je na tom podobně. Možná je opojné vzrušení pro lidi jejich oboru návykovým elixírem.

„Můžu si vzít na starost ložnici?“ zeptala se.

„Ano. Nezapomeň na skříň.“ Tobias otevřel kredenc.

„A pospěš si. Nerad dělám tyhle věci během dne.“

„Vím, čemu dáváš přednost.“ Přešla do malé místnosti a začala otvírat zásuvky nočního stolku. „Asi by bylo neskromné doufat, že narazíme na blondatou paruku a ženské oblečení.“

„Kdo ví? Musí ty zatracené věci někde schovávat. Určitě je jen otázkou času, kdy budeme mít štěstí.“

„Máš pravdu.“ Zavřela poslední zásuvku a klekla si, aby nakoukla pod postel. „Aspasia ráno vypadala, že ji naše závěry ohromily, vid’? Měla jsem dojem, že kdybys tam nebyl, propustila by mě na místě.“

Aspasia reagovala skepticky, když jí řekli, že pan Pierce je možná vrah. Nakonec se dala přesvědčit jen proto, že ji Tobias ujistil, že je o jeho vině přesvědčen.

„Má právo být překvapená,“ odpověděl Tobias z druhého pokoje. „Sám se tomu nepřestávám divit. Setkal jsem se už s mnoha ničemy, ale tohle je první kadeřník, kterého podezírám z vraždy.“

Lavinia vstala a přešla k šatníku. Otevřela dveře a zadívala se na řadu košil a nažehlených vázanek. „Pro profesionálního vraha, který se chce pohybovat ve společnosti, je to dokonalé maskování. Kadeřníka zvou do nejelegantnějších domů a nikdo se dvakrát nerozmýšlí pustit ho do ložnice nebo dámské šatny.“

„Napadá mě, že takový kadeřník se dokáže dostat do tvójí ložnice mnohem snadněji než já,“ zavrčel Tobias.

„Musím kout pikle, plánovat a čekat, dokud se Emeline nerozhodne jít za Priscillou a paní Chiltonová neodejde na nákup.“

„To není totéž, Tobiasi.“

„Je to zatraceně nefér, a to nemluvím o tom, jak je to nepraktické. Musíme to spolu prodiskutovat. Strnula s prsty na dveřích skříně. Vyčkávala, aniž by si uvědomila, že se má nadechnout.

V druhém pokoji bylo ticho.

„Hmm, co to tu máme?“ zamumlal Tobias.

Zhluboka se nadechla. Její prsty povolily. Nedokázala říct, co v minulých několika vteřinách prožívala. Úlevu?

Zklamání?

Co jsem čekala? přemítala. Je vysoce nepravděpodobné, že Tobias začne mluvit o manželství uprostřed pátrání ve vrahově bytě.

Přešla ke dveřím a viděla, že si klekl a nadzvedl kousek koberce. Velmi pozorně si prohlížel prkna.

„Našels něco?“ zeptala se tiše.

„Možná.“

Vytáhl z koženého pouzdra paklíč a zasunul ho do dlouhé škvíry mezi dvěma prkny.

„Mohl by tu být nějaký úkryt.“ Jemně zapáčil. „Nepřekvapilo by mě to. I Elland schovával sejf pod kobercem pracovny. Tam jsem našel jeho deník. Třeba se ho náš nový Fantom prstenů snaží napodobit v každém detailu.“

„Tobiasi, jak toho může o Ellandovi tolik vědět? Prsteny, způsob vražd, dokonce i stejná skryš? To je záhada.

Musel ho opravdu dobře znát.“

„Na téhle teorii pracuju.“ Zbral trochu silněji. „Jack mi na dnešní večer domluvil schůzku s někým, kdo mi možná poví něco o Ellandově minulosti.“

Zaslechla tiché zaskřípění a pak se část podlahy zvedla.

„Proboha.“ Chvatně přistoupila dopředu a přikrčila se.

Společně zírali do malého prostoru.

„Prázdné.“ Tobias se nezatěžoval zakrýt znechucení.

Sklopil čtverec podlahy zpátky na místo, vstal a kopnutím přehodil koberec zpátky přes prkna. Pomalu se otočil a prohlížel si pokoj jako jestřáb pátrající po kořisti. „Někde to být musí.“

„Co?“

„Jeho finanční záznamy. Elland měl ve věcech pořádek.

Vedl si mimořádně podrobný účetní deník.“

„Tobiasi,“ namítla tiše, „nezapomeň, že i když se ti dva znali, nemáme co do činění se Zachariášem Ellandem.

Není důvod předpokládat, že svou živnost řídí úplně stejně jako bývalý Fantom prstenů.“

„Nesouhlasím. Čím víc se snažím rozmotat tenhle gordický uzel, tím víc jsem přesvědčený, že nejdůležitější stopa je obrovská podobnost v metodách, které Elland a ten nový vrah používali. Jako by se svému řemeslu učili spolu.“

„Nebo jeden školil druhého?“ navrhla nejistě.

„Přesně.“

Tobias nakoukl do mezery mezi stolem a zdí. Jeho podrážděný výraz napovídal, že tam nic není. Přešel ke stolku v rohu a otevřel malou zásuvku.

„Věděl jsem to,“ zašeptal se silným uspokojením. Sáhl dovnitř a vytáhl knihu vázanou v kůži.

„Cos našel?“ Postavila se vedle něj a pozorovala, jak otvírá deník. Jména, dny i hodiny tam byly uvedeny v systematickém pořádku.

„Vypadá to jako kniha schůzek, ne peněžní deník.“

„Máš pravdu.“ Prolistoval stránky. „Jsou to jen záznamy jeho denních činností a klientů. Ale možná tu najdeme i ty, kteří si ho na ty vraždy najali.“

„Nemyslím si, že by byl Pierce tak neopatrný. Je to přece profesionál.“

„To mi nemusíš připomínat.“ Tobias vytáhl z kapsy pero a arch papíru a začal si poznamenávat jména posledních klientů. „Nicméně

je to lepší než nic. Aspoň budeme mít představu o jeho rozvrhu na několik příštích dní. To se může hodit.“

Lavinia si prohlížela jedno jméno po druhém. „Lady Huxfordová. Podívej, třetího s ním měla schůzku. To bylo čtrnáct dní před Beaumontovou slavností.“

„To dokazuje spojení mezi lady Huxfordovou a Pierceem, ale o tom už víme díky tvému postřehu ve Vauxhall.“

Zajímalo by mě, jestli –“ Tobias obrátil stránku a ztuhl.

Oči upíral na jediný řádek. „Zatraceně.“

„Co se děje?“

Ukázal prstem na jméno. „Jeho dnešní klientka.“

Přejela úhledné písmo pohledem a po zádech jí přeběhl mráz. „Proboha. Šel do domu lady Worthamové. Češe Priscille vlasy. To je ta nudná schůzka, na které Priscilla nechtěla být sama.“

„Myslím, že bychom radši měli počítat s nejhorším.“

Tohle není náhoda. Pierce evidentně ví o Priscillině spojení s Emeline a tudíž Emilinině spojení s tebou. Tohle sezení určitě domluvil proto, aby nejlepší přítelkyni tvój neteře vyslechl. Doufá, že zjistí, jak jsme s případem pokročili.“

„Moje drahá slečno Priscillo, proti rozmarům přírody jsme bezmocní.“ Pan Pierce pročesával dlouhé, zlaté prameny Priscilliných vlasů. Setkal se v zrcadle s jejíma očima. „Jste nefalšovaná blondýna.“

Priscille se rozhořely tváře. „Vím, že to není zrovna moderní barva.“

Emeline neklidně seděla na židli kousek od toaletního stolku a cítila se jako ve zlém snu. K její obrovské úlevě a nekonečnému obdivu se Priscilla chopila vůdčí role bez naprosto žádných známek nervozity.

Měla na přípravu míň jak deset minut.

Emeline byla v šoku, když přišla do Worthamova sídla a dozvěděla se, že lady Worthamová pozvala na odpoledne kadeřníka. Zpočátku doufala, že jde jen o obrovskou shodu náhod, ale práce asistentky firmy Lakeová a March ji naučila nevěřit podobným věcem. Spěšně informovala Priscillu, která usoudila, že matce nic neprozradí. Bála se, že kdyby se dozvěděla, že na úpravu dceřiných vlasů najala vraha, propadla by panice.

Když pan Pierce dorazil s koženou brašnou plnou kartáčů, natáček, nůžek a přičesků, Priscilla se chovala velmi sebejistě.

Posadila se před zrcadlo, přes ramena si nechala přehodit staré bílé prostěradlo, a poddala se péči vrahounského kadeřníka, jako by to byla ta nejběžnější situace na světě.

Skutečně se chovala tak přirozeně a nadšeně, že ji Emeline začínala podezřívát, že se opravdu baví. Možná jí to usnadňovala skutečnost, že pan Pierce – s černou stuhou kolem krku a nedbale rozčuchanými vlasy – byl velmi pohledný a temperamentní.

Emeline musela připustit, že je těžké představit si ho jako nájemného vraha.

Paní Worthamová se uvelebila na židli naproti toaletnímu stolku v blažené nevědomosti, že muž, který mává obrovskými nůžkami kousek od hrdla její dcery, nejspíš zabil za posledních několik měsíců tři lidi.

„Myslíte, že bychom měli přemýšlet o tom, že dáme Priscille přebarvit vlasy na tmavší odstín, pane Piercei?“ zeptala se lady Worthamová stísněně.

„Přebarvit vlasy? Na to zapomeňte.“ Pierce uchopil dlouhou Priscillinu hřívu a zvedl ji do vzduchu rozmáchlým gestem kouzelníka. „Tohle je ryzí zlato. Byl by zločin proti přírodě změnit ho bezinkovou nebo řeckou vodičkou.“

Poklepal kartáčem na kraj toaletního stolku a zadíval se na Priscillin odraz v zrcadle. „A už vůbec nedovolím, abyste uvažovala nad červeným barvivem. Je to zcela jasné?“

„Ano, pane Piercei,“ zamumlala lady Worthamová pokorně.

Nervózně se ovíjela. „Jestli ale tvrdíte, že jí nesmíme obarvit vlasy, tak co navrhuje? Snad paruku?“

„To pro tak mladou dívku vůbec nepřichází v úvahu. Byla by hanba dávat umělé vlasy na tak čistou, zdravou pokožku a klasický profil.“ Pan Pierce se lady Worthamové hluboce uklonil. „Obojí, jak vidím, zdědila po vás, madam.“

Lady Worthamová na něj několik vteřin zírala s pusou otevřenou. Emeline si překvapeně všimla, že jí zčervenaly tváře.

„No, děkuji vám, pane Piercei.“ Ovívala se s ještě větší vervou. „Za mého mládí jsem opravdu nikdy neměla nouzi o tanečnický. Priscilla je po mně.“ Odkáslala si. „Až na její vlasy. To je dědictví po otci, že to tak musím říct.“

„Jak už jsem se zmínil, nepokouším se dávat mladým dámám paruky, pokud není vyhnutí.“ Pan Pierce se významně odmlčel. „A v tomto případě existuje jiná možnost.“

Přímo famózní.“

Sneslo se ticho. Emeline si uvědomila, že navzdory téměř nesnesitelnému napětí, pod nímž se s Priscillou ocitly, jsou obě zvědavé, co pan Pierce lady Worthamové nabídne.

„Ano, pane Piercei?“ pobídla ho lady Worthamová. „Jaká?“

Pierce přimhouřil oči, jako by mířil hlavní pistole. „Protože nemůžeme dosáhnout, aby se vaše dcera řídila módou, nemáme jinou možnost než z ní udělat ideál elegance, který módu udává.“

„Ach.“ Lady Worthamová vypadala, že co nevidět omdlí. „Proboha.“

„Nechte to na mně, madam. Svě umění jsem studoval v Paříži. Víím, o čem mluvím.“ Pan Pierce sáhl do brašny a vytáhl vlásenky a

natáčky. „Než se ale pustím do práce, musíte mi slíbit, že moje dílo se nikdy neobjeví v kombinaci s růžovou.“

Lady Worthamová strnula s ústy dokořán a vytřeštěnýma očima. Nevypravila ze sebe ani slovo.

Pierce zvedl nůžky a upřel na ni přísný pohled. „Předpokládám, že má slečna Priscilla v šatníku i šaty jiných barev? Jistě pořád nechodí v tomhle směšném odstínu?“

Priscilla se zakuckala a zvedla šálek s čajem, který ležel na toaletním stolku. Emeline se v zrcadle střetla s jejíma očima. Ani jedna z nich neměla odvahu promluvit.

Lady Worthamová si odkašlala. „Myslela jsem, že k jejímu věku i vzhledu se růžová velmi dobře hodí.“

Pierce vzdychl a pustil se do práce s nůžkami. „Dovolte, abych vám řekl, madam, že když se růžová přidá ke světle zlatým vlasům, vytváří dojem šlehačkového dortu zdobeného obrovským množstvím přelázané polevy. Gentleman se na takový dort podívá a pomyslí si: To je pohoštění k nakousnutí. Jestli je k mání, vezmu si kousek nebo dva a zbytek zahodím.“

Lady Worthamová zrudla otřesem a pobouřením. „Růžovo bílý šlehačkový dort? Moje dcera? Kde berete tu odvahu, pane?“

„Není rozumné chtít vypadat jako šlehačkový dort. Nezanedbává trvalou chuť na jazyku.“ Pierce pokračoval v práci, aniž by si všiml pohoršeného výrazu lady Worthamové.

„Když ale dám s vlasy a dokonalým profilem slečny Priscilly obléknete do tmavších šatů odstínu drahokamů – snad smaragdově zelených nebo temně safírově modrých – nikdo už šlehačkový dort nevidí.“

„Co vidí?“ zeptala se lady Worthamová opatrně.

„Bohyni.“

Lady Worthamová zamrkala. „Bohyni? Moji Priscillu?“

Pierce se zadíval na dívčin odraz v zrcadle. „Máte nějaké takové šaty, slečno? Pokud ne, musíte si okamžitě sjednat schůzku se švadlenou.“

„Jsou tu ty nové vycházkové šaty, které mi dala teta Beatrice k narozeninám,“ zamumlala Priscilla.

„Velmi pochybuju, že jí budou slušet,“ ozvala se lady Worthamová nejistě. „Beatrice je koupila, aniž by se se mnou poradila.“

„Dovolte mi, ať se podívám,“ zavelel Pierce.

„Přinesu je.“ Emeline vyskočila ze židle. „Podle mě jsou moc krásné.“

Přešla ke skříni a vytáhla tyrkysové šaty.

Všichni se na ně zadívali a se zatajeným dechem čekali na Pierceovo mínění.

„Dokonalé.“ Pierce se Priscille hluboce uklonil. „Zcela dokonalé.“ Obrátil se k lady Worthamové. „Bez okolků, madam. Ctitelé jí padnou k nohám a budou ji uctívat jako u oltáře.“

O krátkou dobu později zírala lady Worthamová ohromeně na Priscillu. „Neuvěřitelné. Je nádherná. V životě bych nevěřila, že jednoduchý styl může vypadat tak elegantně.“

Pierce urovnal Priscilliny hladce upravené vlasy s profesionální hrдостí. „Jednoduchost je srdcem skutečné elegance, madam.“

Emeline žasla skoro stejně jako lady Worthamová. Pierce se postavil proti současnému trendu, libujícímu si v složitých copáncích a záplavě kudrlinek na čele a spáncích.

Místo toho sčesal Priscille vlasy z obličeje a za pomoci pouze několika sponek jí je půvabně stočil vysoko vzadu.

Zdůraznil tak elegantní křivku její šíje i pěkný profil. Před ušima se jí pohupovalo jen několik jemných prstýnků.

Priscilla byla vždycky půvabná, pomyslela si Emeline, ale teď vypadá mnohem sebevědoměji. Šíří kolem sebe náznak ženského tajemství, který tam dřív nebyl.

„Jsi krásná, Priscillo,“ zašeptala.

Její přítelkyně zrudla, ale neodtrhla od zrcadla oči.

„Opravdu se ti to líbí?“

„Je to úžasné. Nemůžu se dočkat, až tě uvidím v těch nových šatech.“

„Jsem rád, že jste spokojené.“ Pan Pierce se usmál na Emeline. „Náhodou mám ještě hodinku volno. Nechcete se také nechat učesat, slečno Emeline? Jsem přesvědčený, že můžu váš současný účes vylepšit. Ne že by nebyl přitažlivý – zcela naopak. Ale je trochu moc podle současné módy, jestli mi rozumíte. Zasloužíte si něco mnohem originálnějšího.“

„Nemůžu zneužívat váš čas ani pohostinství lady Worthamové,“ namítla Emeline se stopou lítosti. Pierce je možná vrah, ale pokud jde o vlasy, je to umělec. Bylo by zábavné zjistit, jak by ji změnil.

„Samozřejmě, že se musíš nechat učesat, Emeline.“

Priscilla vstala. „Máti to nebude vadit.“

„Vůbec ne,“ ujistila ji lady Worthamová velkoryse. „Je velmi vzrušující pozorovat pana Piercee při práci. Člověk cítí, že se ocitl v blízkosti obrovského talentu.“

Emeline se zdráhavě posadila k toaletnímu stolku. „Děkuju.“

Pierce jí přehodil bílé prostěradlo přes ramena. Zvedl hřeben a setkal se v zrcadle s jejíma očima.

„Ano, vím přesně, co udělám,“ prohlásil. „Je to požitek pracovat s mladými dámami, které se zajímají o nejnovější módu. Většina mých klientek jsou starší ženy. Trvají na složitých účesech minulosti, napodobujících ty nebetyčné napudrované paruky, jež se nosily v jejich mládí.“

„Musím přiznat, že si na ně velmi dobře vzpomínám,“ poznamenala lady Worthamová. „Vypadaly na tanečním parketu velice elegantně, ale byly těžké a bylo v nich horko.“

Pan Pierce několika rychlými pohyby odstranil sponky z Emelininých vlasů. „Jak už jsem říkal, většinou pracuji pro starší klientelu. Ale na hlavách mladých dam je to mnohem zábavnější. Povězte mi, slečno Emeline, zmínila se vaše teta, že jsme se potkali na Beaumontově zámku?“

Emeline zamrazilo v kostech. Koutkem oka zahlédla Priscillino napětí. Lady Worthamová, stále si neuvědomující žádnou hrozbu, nalévala čaj.

Emeline se donutila ke klidu. „Vyprávěla mi, že poznala kadeřníka, který tvrdil, že červené vlasy nejsou moderní.“

Ale neřekla jeho jméno.“

Pierce byl zjevně uražený. „Dal jsem jí svou navštívenku.“

„Musela ji ztratit,“ odvětila Emeline bez váhání.

„Hmm. To se dá pochopit. Ona i její přítel pan March měli v tu dobu plné ruce práce. Byli přesvědčení, že smrt lorda Fullertona nebyla nehoda. Myslím, že se to snažili dokázat.“

„Opravdu?“ Lady Worthamová vypadala překvapeně.

„Neslyšela jsem, že by se Fullertonova smrt spojovala se zločinem.“

„To proto, že pan March a moje teta nenašli žádný důkaz vraždy,“ vysvětlovala Emeline. „Kromě toho dal lord Beaumont jasně najevo, že si nepřeje, aby se pod jeho střechou cokoli vyšetřovalo.“

„Takže jejich pátrání nebylo k ničemu?“ zeptala se Priscilla nevinně.

„Obávám se, že ne,“ přitakala Emeline. „Je těžké vyšetřovat případ vraždy, když nikdo nevěří, že k ní došlo.“

„Fascinující.“ Pierce jí přestal rozčesávat vlasy a s velkým zájmem se na ni zadíval. „Udělalí nějaký pokrok tady v Londýně?“

„Žádný. Pan March je velmi zklamaný a teta má dojem, že jen ztrácejí čas. Snaží se ho přesvědčit, aby od pátrání upustil.“

Na tu poslední větu můžu být hrdá, pomyslela si.

„Hmm.“ Pierceův výraz se nezměnil. „Myslíte, že uspěje?“

„Řekla bych, že ano.“ Emeline snížila tón k důvěrnému zašeptání a připravila se k naprosté lži. „Fullertonova rodina, ani nikdo jiný, žádné vyšetřování nechce. Teta se bojí o honorář a má pocit, že když tu není žádný klient, měli by s panem Marchem obrátit pozornost k dalším případům.“

„Bez urážky, drahá,“ podotkla lady Worthamová nesouhlasným tónem, „ale musím vám říct, že koníček paní Lakeové mi připadá dost zvláštní.“

Emeline napadlo, jak by se asi Lavinia tvářila, kdyby jí řekla, že lady Worthamová považuje její povolání za pouhé hobby.

„Mám dojem, že pro inteligentní ženu jako je paní Lakeová znamená ta práce zajímavou výzvu,“ poznamenal Pierce.

Emeline cítila, jak se jí na zátylku zvedá jemné chmýří.

Modlila se, aby si toho Pierce nevšiml.

Emeline a Priscilla došly k bráně parku, kde se měly sejít s Anthonym a Dominikem. Proti podvečernímu slunci se chránily rozevřenými slunečníky. Po krátké diskusi se dohodly, že si nevezmou klobouky, aby nové účesy vynikly v celé své kráse.

„Pořád mám zrychlený tep,“ svěřila se Emeline. „Jsem zvědavá, jestli se mi srdce někdy zpomalí na normální pulz.“

„Celá se třesu.“ Priscilla udělala obličej. „Vždycky, když jsem se podívala do zrcadla, viděla jsem jen nůžky v jeho ruce. Snažila jsem se nemyslet na všechny ty lidi, které podle všeho zavraždil.“

„Už nikdy nebudu žádného kadeřníka tak bedlivě pozorovat.“

„Ani já ne. Přesto je velká škoda, že je pan Pierce vrah,“ posteskla si Priscilla. „Budu mu na věky vděčná, že máti přesvědčil, že v růžové nevypadám nejlíp. Díky dnešnímu odpoledni se mi změnil celý život.“

Emeline se zadívala na její nové tyrkysové vycházkové šaty. „Měl pravdu. V sytější barvě vypadáš skvěle.“

„Díky.“ Priscilla otáčela slunečníkem. „Nakonec to byl docela vzrušující den, vid’? Podle mě jsme jednaly s panem Pierceem velmi chytře. Myslíš, že jsme se narodily pro divadlo?“

„Ať tě ani nenapadne navrhnout takovou pohoršující kariéru svojí máti. Zabilo by ji to. Ale ano, myslím, že jsme tu situaci zvládly dobře. Zvlášť tys byla vynikající.“

„Taky jsi byla skvělá. Pierce sice možná nevěří, že pan March a paní Lakeová s případem skončí, ale určitě si odnesl dojem, že s pátráním skoro nepokročili.“

Emeline se zachvěla. „Doufám. Počkej, až jim povíme, co se dnes u vás doma stalo. Neuvěří, že jsme stály tváří v tvář jejich podezřelému.“

„Je jasné, že tu schůzku sjednal, aby ze mě něco vytáhl.“

Muselo ho potěšit, když přišel a našel tě u nás.“ Rozzářila se. „Tamhle jdou Anthony a Dominic. Musím přiznat, že mě ta novinka, že jsou to nevlastní bratři, překvapila stejně, jako když jsem viděla pana Piercee stát na chodbě.“

„Domnívám se, že to trochu vysvětluje jejich neshody.“

Dávala se, jak k nim Anthony a Dominic míří přes park.

„Doufám, že teď, když je pravda venku, na svoje spory zapomenou.“

Priscilla pevně sevřela slunečník. „Emeline,“ pronesla s předstíranou lehkomyšlností, „myslíš, že se panu Hoodovi budou líbit moje nové šaty a účes?“

„Priscillo, vypadáš skvěle. Pan Hood bezpochyby padne k zemi a bude tě uctívat přesně tak, jak Pierce předpovídal.“

Priscilla se ušklíbla. „Radši bych, aby mi ukázal, jak používat svůj mikroskop.“

Anthony a Dominic už byli téměř u nich. Emeline si všimla, že se oba blíží dlouhými, odhodlanými kroky, ne ležérním loudáním, které bylo známkou gentlemanů. Ještě víc ji překvapil jejich oděv. Rozhodně nebyli oblečení na odpolední promenádu v parku. Neměli naleštěné boty a pohodlně ušité kabáty silně připomínaly styl pana Marche.

Dokonce i jejich vázanky vypovídaly o tom, že je vážali ve spěchu. Žádný z nich se nezatěžoval složitým nebo módním uzlem.

„Něco se děje,“ šeptla Emeline.

Anthony a Dominic se zastavili před nimi.

„Co tu proboha děláte?“ houkl Anthony, aniž by aspoň zdvořile kývl hlavou. Klobouk, naražený hluboko přes oči, mu dodával zlověstný výraz. „Zešilely jste?“

„Cože?“ Emeline hrubé přivítání popudilo. „Jestli si vzpomínáte, dohodli jsme se, že se tu dnes sejdem.“

„To bylo ještě předtím, než jste strávily odpoledne s vrahem,“ zavrčel Dominic. I jeho klobouk se mu nakláněl přes obočí v hrozivém úhlu.

„Jak víte, že jsme se setkaly s panem Pierceem?“ podivila se Priscilla.

„Tobias a paní Lakeová to zjistili při prohlídce jeho bytu.“ Anthony sklouzl pohledem od Priscilly k Emeline a zpátky. „Jste obě v pořádku?“

„Samozřejmě,“ odsekla Emeline. „Navíc doufám, že jsme uchlácholily všechna jeho podezření tím, že vyšetřování moc dobře nepokračuje.“

Priscilla se zamařila. „Proč jste oba tak divně oblečení?“

„Pan March nám nedal moc času, abychom se připravili na společenskou vycházku,“ utrousil Dominic suše.

„Trval na tom, že vás máme okamžitě najít a v bezpečí dopravit do čísla sedm na Claremont Lane. Paní Lakeová chce s vámi mluvit. Pak vás doprovodíme přímo domů, slečno Priscillo.“

„Tobias nechce, abyste vycházely samy, když se o vás Pierce zajímá,“ dodal Anthony.

„Proboha,“ vydechla Emeline. „Ujišťuju vás, že jsme naprosto v bezpečí. Teď, když Pierce zjistil, co chtěl, nás už nebude potřebovat.“

„Jo, přesně o to tu jde,“ zavrčel Anthony.

Mluví dost ostře, pomyslela si Emeline. Než ale stačila vymyslet britkou odpověď, vzal ji pevně za ruku a táhl ji k bráně.

„Pochybuju, že nám něco hrozí,“ vyhrkla Priscilla.

„Ten chlap je vrah.“ Dominic ji uchopil za loket. „A kromě toho Tony a já dnes stejně nemůžeme mrhat časem korzováním v parku. Čeká nás práce.“

„Jaká?“ vyzvídala Emeline, která musela trochu popoběhnout, aby stačila Anthonyho dlouhému kroku.

„Musíme hlídat Piercee od západu do východu slunce,“ odpověděl Anthony. „Až vás odvedeme domů, musíme se ještě připravit.“

Tak dost, naježila si Emeline. „Laskavě s námi nejednej, jako bychom byly dvě hloupé holky, které nemůžete pustit samotné ven. Připomenu ti, že jsme dnes mluvily s vrahem.“

„Zcela správně,“ připojila se Priscilla stejně energicky. Anthony natočil hlavu a zamračil se na Emeline. Paprsky podvečerního slunce mu vnikly pod krempu klobouku, čímž jí poprvé poskytl pohled na jeho obličej.

„Tvoje oko.“ Zastavila se, čímž ho donutila udělat totéž.

„A tvůj ret. Jsi zraněný. Co se ti proboha stalo, Tony?“

Priscilla se zarazila stejně prudce, otočila se a velmi pozorně se zadívala na Dominikovy mírně odvrácené rysy.

„Máte modřinu na bradě. Proboha, snad vás ten vrah včera v noci nenapadl? Jak se to stalo? Proč jste nám to neřekli?“

Dominic se ušklíbl, trhl sebou a pak se dotkl čelisti.

„Ujišťuju vás, že za tohle Pierce nemůže.“

„To teda ne.“ Anthony zčervenál. „Vždyť je to kadeřík.“

„A taky profesionální vrah, jestli se pan March a teta Lavinia nepletou,“ připomněla mu Emeline. „Pokud to tedy nebyl pan Pierce, tak kdo?“

Anthony si vyměnil s Domnikem nečitelný pohled. Pak pokrčil rameny.

„Na ulici před Pierceovým domem byla včera v noci úplná tma,“ řekl. „Náhodou jsem narazil na kamennou zídku přede dveřmi.“

„Hmm,“ zabručela Emeline. „Místa před dveřmi jsou mimořádně nebezpečná.“

Priscilla vrhla po Dominikovi jedovatým pohledem.

„A vy, pane? Měl jste podobnou smůlu?“

„Zakopl jsem na schodech,“ zamumlal Dominic, „a praštil se o zábradlí.“

Krátce před půlnocí otevřel Anthony sáček s pečivem, který koupil v pekařství těsně před setměním, a vytáhl jeden ze dvou zbývajících masových pirohů. Podal sáček Dominikovi, který se opíral o protější zeď úzké uličky.

Dominic si vzal poslední kousek.

„Zítra večer jich koupím mnohem víc,“ slíbil Anthony s plnou pusou.

„Můžeme si za to sami, že nám tak brzy došly,“ připomněl mu Dominic. „Když nad tím teď přemýšlím, neměli jsme jich dát polovinu těm dvěma uličníkům, co se rozhodli přespat ve dveřích krámků s knoflíky a stuhami.“

Anthony si vybavil chlapce, na které tu v podvečer narazili.

Nebylo jim víc jak osm nebo devět, ale jejich drzost a znalost místních poměrů by se hodila spíš k dvacetiletým mladíkům. Vypadali hladově. On ani Dominic neodolali a dali jim pár pirohů. Hoši byli radostí bez sebe a odběhli i se svým pokladem do dveří na druhém konci ulice.

„Možná přesvědčím Whitbyho, aby nám jich pár upekl,“ prohodil Anthony. „Taky ho požádám o dalšího studeného lososa a kuře, kterými nás zásobil dnes odpoledne.“

„Skvělý nápad. A pověz mu, aby zdvojnásobil dávku pro případ, že tu ti kluci budou i zítra večer.“ Dominic žvýkal piroh. „Možná už to ale nebude třeba. Do té doby tenhle případ nejspíš skončí. March si je jistý, že Pierce brzy něco podnikne. Tvrdí, že je nejen arogantní, ale i posedlý touhou dokázat, že je stejně dobrý jako poslední Fantom prstenů.“

Čas plynul. Po obloze líně plul měsíc. Kromě drožky nebo vozu se na ulici nic nepohnulo. Světlo v Pierceově okně zhaslo před půl hodinou. Vypadalo to, že se uložil ke spánku.

„Všiml sis, že Emeline s Priscillou byly dnes odpoledne nějaké jiné?“ Anthony si protáhl paže, aby uvolnil ztuhlé svaly.

„Jiné?“ Dominic nad tím chvíli hloubal. „Neřekl bych.“

Proč se ptáš?“

„Nevím. Jen mi připadalo, že jim to obzvlášť slušelo.“

„Vždycky jim to sluší.“

„To je pravda.“

Nastalo další dlouhé ticho.

„Mám dojem, že se Priscille líbíš,“ nadhodil Anthony po chvíli.

„Líbí se jí moje laboratoř, ne já,“ utrousil Dominic nevrlé.

„Tím si nebuď tak jistý. Vy dva máte hodně společného.“

„Hmm.“

„Přitahuje tě. Emeline tě nikdy nezajímala, přiznej to.“

Flirtovals s ní jen proto, aby ses dostal ke mně.“

Dominic pokrčil rameny. Ten pohyb byl v přítomnosti sotva viditelný.
„Miluješ ji, vid’?“

„Ano. Její teta chce, abychom s oznámením zasnoubení počkali, ale my máme jiné plány. Nejdříve však musím přesvědčit Tobiasa, aby si vzal paní Lakeovou a přestěhoval se k ní.“

„Abys mohl s Emeline bydlet v jeho domě?“ Zdálo se, že to Dominika zaujalo. „Velmi chytrý nápad. Myslíš, že bude souhlasit?“

„Trochu mi dělá potíže přesvědčit ho, ale naděje na úspěch zůstává.“ Na druhé straně ulice se něco mihlo. „Viděls to?“

„Co?“

„Myslím, že někdo stojí v uličce za Pierceovým bytem.“

Postava se pohnula a opatrně vyklouzla z hlubokého jezírka tmy do měsíčního světla.

Dominic se prudce narovnal. „Jo, vidím ho. Nebo spíš ji. Je to nějaká žena v plášti.“

„Vsadím se, že je to Pierce v ženském přestrojení,“ zašeptal Anthony.

„Máš pravdu.“ Dominic mluvil stejně tlumeně. „Nehýbej se. Nesmí si nás všimnout.“

Osoba v plášti rychle procházela ulicí. Nenesla lucernu, očividně se spoléhala na jasný měsíc. Pohybovala se přízračně tiše.

„Jako duch,“ zašeptal Dominic.

Stará kuplířka si znovu dlouze přihnula ginu a otřela si ústa hřbetem ruky. Přes prkenný stůl se přimhouřenýma očima zadívala na Tobiasa a opilecky se zachichotala.

„Kdysi mi říkali Matka Maud. Prodávala jsem nemluvnata a děti a vedlo se mi dobře. Byl byste překvapenější, jaká je po zdravém klukovi nebo holce poptávka. Moje zboží kupovaly všichni lidé, bohatý i chudý.“

Po zádech mu přeběhl mráz, ale nedovolil, aby se mu jeho odpor zračil v obličeji. Krčma, zastrčená v srdci jedné z nejhorších čtvrtí města, byla tmavá a zakouřená.

Vedle ní vypadala krčma U ptáka Noha jako exkluzivní pánský klub.

Matka Maud zmlkla a netrpělivě čekala.

Vysázel na stůl několik dalších mincí. Vedle nich položil prsten s lebkou, který našel ve Fullertonově ložnici na Beaumontově zámku. V světle svíčky se zaleskla malá zlatá rakev.

„Usměvavý Jack tvrdil, že prý jste před několika lety prodala dva malé chlapce muži, který nosil podobný prsten.“ Otevřel rakev.

Matka Maud se dlouho dívala na drobnou umrlčí hlavu.

Pak obrátila pozornost k hromádce mincí. V jejím výrazu se objevil neklid.

Přidal další kovový peníz.

„Jo.“ Matka Maud si znovu lokla ginu, jako by jí to uklidňovalo nervy. „Uzavřela jsem vobchod s chlapem, kterej nosil prsten s lebkou.“

„Povězte mi o tom.“

„Byl jinej než vobvyklí zákazníci,“ promluvila Maud konečně.

„Jakým způsobem?“

„Většina z těch, co kupovali děti, je posílala pracovat.

Učili kluky vybírat kapsy, krást, žebrat nebo lízt komínem.

Holky se dostaly do bordelů nebo je vyhodili na ulici, aby si vydělaly na živobytí.“ Pokrčila kostnatým ramenem.

„Byli i takoví, co kupovali děcka z důvodů, který nechci vědět.“

Jestli někdo zneužíval děti způsobem, jaký vyvolával pochybnosti i v Matce Maud, pomyslel si Tobias, taky bych o nich radši nevěděl. Ale musím dnes večer zjistit pravdu.

„Ten muž s prstenem,“ nadhodil, „proč myslíte, že chtěl ty dva malé chlapce?“

Maud se znovu napila ginu a odložila lahev. Její slzíci oči se nenávistně zablýskly. „Tvrdil, že je vobchodník, ale nemá syny, aby převzali jeho firmu. Chtěl najmout učně a naučit je živnosti.“ Zašilhala na Tobiase. „Jestli to ale byla pravda, moh dostat, co chtěl rovnou ze sirotčince, ne?“

„Místo toho přišel za vámi.“

„Jo, to přišel. Slušně mi zaplatil. A já mu dala za jeho peníze pořádný zboží. Dva zdravý kluky, chytrý jako lasičky.

Byli to bratři. Jednomu bylo asi vosm, tomu druhému čtyři nebo pět.“

„Co se stalo s jejich rodiči?“

„Matka umřela v bordelu. Našla jsem ty kluky na ulici.

Ten starší se staral vo toho mladšího. Vybírali kapsy a okrádali vopilý pány, co si užívali v naší čtvrti.“

„Co otec?“

„Kdoví?“

Tobias se zadíval na prsten. „Co myslíte, že se s těmi dvěma chlapci stalo?“

„Na to jsem se nikdy neptala.“ Maud si odfrkla. „Proto ke mně mí klienti chodili, že jo. Věděli, že se nebudu na nic vyptávat.“

„Slyšela jste někdy nějaké fámy ohledně řemesla, jemuž ten muž hodlal oba chlapce naučit?“

„Jo.“ Maud nepřítomně civěla na prsten. „Vobčas se vo tom chlápkuvi se zlatou umrlčí hlavou povídalo. Šušovalo se, že když mu dobře zaplatíte, zbaví vás koho chcete, i bohatýho gentlemana nebo urozený dámy. Ale jen když bude souhlasit, že si to zasloužej.“

„Víte, co se s ním stalo?“

Maud zvedla láhev s ginem. „Prej toho nechal. Předal živnost svejím učedníkům.“

Anthony s Dominikem stáli v tmavém parku naproti číslu 20 na Treadhall Square. Pozorovali dvoupatrový elegantní dům, jeden z několika v řadě. Ke každému patřila předzahrádka obklopená železným polovysokým plotem a brankou.

Sledovali Piercee podle Tobiasových instrukcí, aniž by se ho pokusili zastavit, a udržovali za ním značnou vzdálenost.

Jejich kroky přehlušila doprava v rušných ulicích.

Před pár vteřinami však dorazili na náměstí právě včas, aby viděli, že se jejich kořist lehce přehoupala přes zábradlí před jedním z domů. Pierce zmizel po schodech ke kuchyni, umístěné pod úrovní ulice.

„Jestli se mě chceš zeptat, napadá mě jen jediný důvod, proč tam šel,“ poznamenal Dominic. „A není to ten, že by ho v jednu hodinu ráno zavolali, aby učesal vlasy nějaké lady.“

„Já vím.“ Z toho, co se odehrávalo před jejich očima, Anthonyho zamrazilo.

„Co máme proboha dělat?“ zašeptal Dominic.

„Můžeme jen zabušit na dveře a pokusit se zburcovat domácnost.“

„Pomyslí si, že jsme se zbláznili, když budeme jako šílenci vykřikovat o vrahovi v jejich domě.“

„Máš lepší plán?“

„Ne.“

„V tom případě bychom si měli pospíšet.“ Anthony se pohnul. „Pochybuj, že to bude Pierceovi trvat dlouho. Je profesionál, jestli si vzpomínáš.“

Přeběhli ulici a chvatně vyšli po schodech ztichlého domu.

Anthony uchopil těžké mosazné klepadlo a šestkrát nebo sedmkrát hlasitě zabušil.

„To by mělo vzbudit služebnou nebo komorníka,“ zamumlal Dominic.

Ale k Anthonyho překvapení nikdo nepřišel, aby žádal vysvětlení, proč ho ruší tak pozdě v noci.

„Zkus to znovu,“ vybídl ho Dominic. „Silněji, proboha.“

Anthony znovu několikrát zabouchal. Stále žádná odpověď.

Couvl a vzhlédl k tmavým oknům horního podlaží.

„Možná ten, kdo tu bydlí, dal sloužícím na noc volno.“

„Tohle je velký dům. Nevěřím, že by všichni z personálu dostali volno na stejnou noc. Někdo tam určitě je.“

„Musíme něco rychle udělat,“ vyhrkl Anthony. „Třeba bychom mohli rozbít okno.“

„A nechat se chytit při pokusu o vloupání? To není moc dobrý plán. Počkej, mám nápad.“

Dominic shodil z ramene batůžek a položil ho na zem.

Rozvázal ho, sáhl dovnitř a vytáhl něco, co vypadalo jako dvě hůlky.

„Co to máš?“ vyzvídá Anthony.

„Dvě trubičky s třaskavinou.“

„S třaskavinou?“ Anthony o dva kroky ustoupil. „Počkej.“

Co to proboha děláš?“

„Přiznávám, že ta směs pořád potřebuje zdokonalit, ale v malých dávkách jako tahle vytváří velmi působivý ohňostroj.“

Vzal jsem je dnes s sebou, protože mě napadlo, že by se hodily, kdybychom potřebovali odvést pozornost.

Taky bychom je mohli použít jako zbraň pro případ, že by si nás ten kadeřník všiml a pokusil se o násilí.“

„Velmi prozíravé.“ Anthony pozoroval, jak Dominic zapaluje motouzy. „Jen s tím, prosím tě, dávej pozor.“

„Použiju všechno, protože potřebujeme probudit celou ulici, včetně každého v tomhle domě. Tohle by mělo stačit.“

Hodil trubičky daleko na chodník. Nastal krátký, napjatý okamžik, během něhož zápalné šňůry prskaly a syčely.

Pak s třesnutím a otrásajícím lomozem vybuchly.

Na ulici se roztančilo světlo.

Oheň vzplál v jasných a jiskřících pruzích. Zvuky připomínaly tucet pistolí, které střelí současně znovu a znovu.

Hluk se odrážel mezi domy a nesl ozvěnou po kamenném dláždění.

„Působivé,“ křikl Anthony, aby přehlušil rámus.

„Snažím se o větší pestrost barev,“ houkl Dominic zpátky.

„V tuhle chvíli mám jenom červenou, bílou a zelenou.“

Okno v patře sousedního domu se s bouchnutím otevřelo.

Vyklonil se z něj nějaký muž v noční čepičce.

„Hoří!“ vykřikl. „Na ulici je oheň. Zavolejte strážníka.“

Několik dalších oken se hlasitě rozlétlo. Objevíly se další hlavy. Volání hoří se neslo přes náměstí. Někáká žena začala ječet. Dveře se doširoka otvíraly. Jedny z nich patřily i číslu 20.

„Co se děje?“ Ve vchodu stála žena s prořídlymi šedými vlasy a čapkou a tiskla si vybledlý župan k hubenému tělu. Rozespale zírala na Dominika a Anthonyho.

„Co chcete?“ zeptala se.

„V domě je vrah,“ vykřikl Anthony.

„Co to říkáte?“ Přiložila si ruku k uchu. „Mluvte nahlas, mladíku.“

„Vrah.“ Anthony se kolem ní protáhl do chodby. „Přišel někoho zabít.“

„Zůstaňte venku,“ přikázal jí Dominic a následoval Anthonyho do chodby. „Musíme ho zastavit.“

„Co si myslíte, že děláte?“ Žena vyplašeně couvla. „Pomoc!

Pomoc! Jsou tu lupiči.“

Anthony se rozhodl změnit taktiku. „Oheň,“ křikl jí přímo do ucha. „Musíme všechny dostat z domu.“

Vyděšeně vytřeštila oči. „Oheň, říkáte?“

„Je tam někdo?“ zavolal Dominic.

„Pán. Nahoře v posteli.“ Žena nejistě pohlédla ke stropu.

„Nemůže chodit. Bude jako v pasti.“

„Sneseme ho dolů,“ slíbil Anthony.

Vyběhl po schodišti s Dominikem v patách. Brali schody po dvou a vynořili se na tmavé podestě.

Anthony si všiml, že z ložnice na konci dlouhé chodby vychází světlo. Ve dveřích se objevila postava v plášti.

Plamen za jejími zády ozařoval její siluetu.

„Tamhle je,“ křikl na Dominika.

Vrhli se dopředu. Vetřelec opustil dveře a prchal opačným směrem. Na konci chodby se prudce obrátil obličejem k nim, cípy pláště doširoka rozevláté.

„Pozor,“ varoval Anthonyho Dominic. „Může mít revolver.“

Zpomalili. Ale vetřelec nevytáhl zbraň. Místo toho otevřel další dveře a zmizel na zadním schodišti.

„Zatraceně.“ Anthony se znovu vrhl kupředu. „Utíká.“

„Tony, ta ložnice,“ vykřikl Dominic. „Je v plamenech.“

Anthony mu došlo, že světlo z ložnice je příliš silné na plamínek svíčky. Prudce se zastavil, obrátil se a zíral do pokoje. Dominic už byl uvnitř a pokrývkou se pokoušel uhasit plameny, šlehaající v nohách masivní postele s nebesy.

Vyhublý muž v noční čepičce podložený polštáři kolem sebe bezmocně bušil rukama. „Zachraňte mě, zachraňte mě! Snažila se mě udusit. Chtěla mě zavraždit ve vlastní posteli.“

Anthony chytil těžkou příkrývku. Dominic popadl druhý konec. Hodili ji přes lůžkoviny ve snaze uhasit plameny.

Vrah utíkal ulicemi a jen stěží dokázal myslet natolik jasně, aby si představil mapu města. Když už nemohl utíkat, ztratil se v úzké uličce, aby popadl dech. Strhl si blondatou paruku a plášť a obojí zahodil na kamenné dláždění.

Se zvedající se hruď chvíli stál a snažil se rozumně uvažovat.

Zatraceně, bylo to těsné. Tentokrát až příliš. Srdce mu bušilo a on věděl, že to není jen kvůli šílené honičce.

Nedokázal už zapřít strach. Valil se přes něj, zahaloval jeho mozek. Chtělo se mu vrhnout. Taky ses takhle cítil, Zachariáš?

Poznals tu bodavou, svírající bolest v útrokách?

Stále mu nedocházelo, že chybělo tak málo a chytili ho při činu. Odkud se vzali ti dva, kteří zapálili na ulici oheň, pronásledovali ho domem a zaplašili dřív, než stačil dokončit svou práci?

Odpověď už ale znal. Slečna Emeline a slečna Priscilla lhaly skrz pěkné zoubky. March a jeho partnerka nejenže udělali ve vyšetřování značný pokrok, ale dokonce ho označili za podezřelého.

To March nařídil, aby ho ti dva dnes večer sledovali. Šli za ním v naději, že ho chytí při činu.

Hra skončila. March vyhrál.

Ohlédl se zpátky k blondáté paruce a hromádce ošacení.

To je jediný důkaz, který ho s touhle noční zpackanou záležitostí spojuje. Nechá je tu. I když je někdo najde, nebude je spojovat s ním.

Teď už se ale neodváží riskovat. March má přátele na velmi vysokých místech.

Opatrně vyšel z uličky. Když si byl jistý, že ho nikdo nesleduje, dal se opět do běhu. Má náskok. Těm dvěma bude nějakou dobu trvat, než se vypořádají s ohněm a dají zprávu Marchovi. Potřebuju jen pár minut, připomněl si. V tomhle mám dobrý trénink. Jsem připravený na každou možnost, dokonce i na prohru.

Na nějakou dobu zmizím, slíbil si. Na rok na dva odjede do Paříže. Nebo do Itálie. Až se vrátím příště, přijdu jako urozený gentleman. Nikdo mě nepozná, natož aby si mě spojil s vraždami, které jsem tohle léto spáchal.

Ta myšlenka ho uklidnila. S novou vzpruhou prchal měsícem ozářenou nocí.

Zanedlouho poté stál Anthony vedle Dominika a zachmuřeně zíral do tmy zadního schodiště. Bouchl dlaní do zdi.

„Krucinál. Skoro jsme ho měli.“

„Když zjistil, že jsme probudili domácnost, rozdělal oheň, aby nás zdržel.“ Dominic si prohrábl vlasy. „Získal tím spoustu času, aby utekl.“

„Jedna věc je teď jistá. Ví, že jsme ho odhalili. Určitě se schová do nějaké krčmy nebo na jiné místo, které bude považovat za bezpečné.“

„Myslím, že nemá smysl vracet se k němu do bytu,“ zamumlal Anthony. „Není blázen, aby se tam teď potloukal.“

„Netěším se, až sdělíme Marchovi, že jsme naši kořist vyplašili a pak o ni přišli.“

„Ani já ne.“ Anthony sevřel v pěsti prsten, který našel na nočním stolku. „Ale nemáme moc na vybranou. Ten mizernej kadeřník chtěl vypálit celý dům a všechny uvnitř umlčet.“

„Pojď.“ Dominic se odvrátil od schodiště. „Musíme najít Marche. Doufám, že už se vrátil z té krčmy.“

Anthony se otočil a chvatně ho následoval.

Vrah vešel do svého bytu zadními dveřmi, stejnou cestou, jakou před krátkou chvílí odešel. Zastavil se v hlubokém stínu a sípavě dýchal. Stále ho ovládal vztek i strach. Toužil něco zničit.

„K čertu s ním,“ soptil do tmy.

Nesmím ztrácet čas, připomněl si. Musím si pospíšet. Později bude dost času, abych se Marchovi pomstil. Dost času dokázat, že ho umím porazit.

Vešel do ložnice a odsunul obraz na zdi. Položil dlaň na místo ve dřevě a jemně zatlačil. Panel se na dobře naolejovaných pantech nehlučně otevřel.

Ze sejfu vytáhl revolver, dopis, zbývající prsteny, klenoty a peníze, které mu klienti poskytli za jeho služby.

Další zastávkou byla skříň. Může si s sebou vzít jen jedno náhradní ošacení. Přičila se mu představa, že tu musí nechat zbytek elegantních obleků, ale nemohl si dovolit vláčet s sebou zavazadla. V tomhle bodu byly zásady jeho výuky nesmlouvavé. Když je útěk nevyhnutelný, musí uprchnout s co nejmenším počtem věcí.

Otevřel dveře a zjistil, že se dívá do obličeje svého vraha.

Než stačil zareagovat, vrah mu přiložil revolver ke spánku a zmáčkl spoušť.

Tobias zvedl lucernu, aby světlo dopadlo na zadní vchod kadeřníkova bytu. Anthony s Dominikem stáli kousek za ním a napjatě pozorovali, jak bere za kliku.

„Zamčeno.“ Tobias podal lucernu Dominikovi a vytáhl revolver. „Pochybuju, že je pořád tam, ale nechci, abyste riskovali. Držte se za mnou.“

„Ted' už bude na míle daleko,“ zavrčel Anthony. „Skoro jsme ho měli, Tobiasi.“

„Kdyby ho nenapadlo rozdělat ten oheň, chytili bychom ho,“ souhlasil Dominic.

„Udělali jste správně,“ poznamenal Tobias. „Museli jste uhasit plameny. Neobviňujte se, že Pierce utekl. Kdybyste ho nevyrušili, byl by teď sir Rupert mrtvý. A ta stará kuchařka taky, předpokládám.“

Otevřel dveře tak prudce, že narazily do zdi. Světlo lucerny se rozlilo po prázdné kuchyni.

Obezřetně procházel malou místností. Anthony a Dominic ho následovali.

„Podejte mi lucernu,“ zašeptal Tobias.

Anthony ho poslechl. Tobias ji postavil na podlahu a špičkou nohy ji strčil do úzké chodbičky. Na zdech se nepohnul žádný stín.

Tobias se předklonil a zadíval se do prázdného prostoru.

Spokojeně zvedl lucernu a s rukou na zdi rychle zamířil ke dveřím tmavé ložnice.

Pach čerstvé smrti ho udeřil dřív, než spatřil tělo na podlaze.

„Ten kadeřník je pořád tady,“ řekl monotónně.

Dominic a Anthony se zastavili vedle něj. Zírali na hrůznou scénu.

„Jeho hlava.“ Dominikův hlas zněl zvláštně. „Je tam tolik krve a... spousta dalšího.“

„Pro slitování boží,“ zašeptal Anthony.

Tobiase napadlo, že je to poprvé, co se oba mladíci setkali s násilnou smrtí.

„Zůstaňte tu. Oba,“ přikázal.

Opatrně vstoupil do místnosti, aby nepoškodil žádné užitečné stopy. Ale neobjevil krvavé šlépěje ani cár látky utržený ve rvačce. Nic nenasvědčovalo, že by tu dnes večer byl kromě Piercee ještě někdo další.

Kadeřník ležel natažený tváří k zemi v tmavé kaluži tuhnoucí tekutiny a ochablé prsty měl volně položené kolem revolveru.

„Musel pochopit, že je po všem.“ Anthony slyšitelně polkl. „Uvědomil si, že jsme mu v patách a je jen otázkou času, než ho uvidíme viset. Tak radši šibenici ošidil.“

„Vzal si vlastní život,“ Dominic si otřel čelo hřbetem ruky. „Gentlemanský způsob jak odejít.“

Tobias pohlédl na mrtvého muže. „Stejně jako jeho bratr.“

Ještě před úsvitem šli Lavinia s Tobiasem za Aspasií, aby jí předali nové zprávy. Jakmile ji rozespalá hospodyně informovala, že má návštěvu, okamžitě sešla dolů. Zjevně ji vytáhli z postele, ale Lavinia si všimla, že i tak se jí podařilo vypadat v tmavém saténovém županu, měkkých kožených pantoflích a krajkovém čepěčku velmi elegantně.

„Pierce se zastřelil?“ Aspasia klesla na pohovku. „Proboha.

Stejně jako Zachariáš.“

„Po tom, co ho dnes v noci Anthony a Dominic skoro chytli při vraždě, nejspíš pochopil, že skončil,“ podotkl Tobias.

Lavinia pozorovala, jak přešel ke studenému krbu a zastavil se před ním. Cítila z něho napětí. Když mu před krátkou dobou otevřela dveře, byl neklidný a nespokojený. Nabídla mu velkou sklenku brandy, kterou přijal, ale jeho stísněný pocit to nezmírnilo. Vyprávěl jí, co se stalo.

Jakmile se zmínil, že s tou novinkou zajde za Aspasií, rozhodla se ho doprovodit.

„Nechápu,“ zavrtěla Aspasia hlavou, svírajíc u hrdla lemy županu. Vypadala zmateně. „Z toho, co jste mi řekli, měl náskok. Proč prostě neuprchl ze země?“

„Nepředstírám, že jeho pohnutky chápu,“ odpověděl Tobias, „ale od začátku napodoboval bratra. Když si uvědomil, že jsme ho odhalili, možná se rozhodl odejít ze světa stejným způsobem jako Zachariáš.“

„Vlastní rukou.“ Aspasia krátce zavřela oči. „Je to tak hrozné.“

„Večer mluvil Tobias s nějakou stařenou, která kdysi prodávala děti,“ ozvala se Lavinia jemně. „Před několika lety obstarala dva malé chlapce muže, který jí řekl, že nemá vlastní syny a chce někomu předat živnost.“

„Myslím, že její zákazník byl původní Fantom prstenů,“ doplnil Tobias, aniž by odtrhl oči od vychladlého krbu.

„Zdá se, že jeho učedníci opravdu pokračovali v jeho šlépějích.“

„A teď jsou oba mrtví,“ zakončila Lavinia tiše.

Odřená drožka, která je dopravila na Aspasiinu adresu, na ně stále čekala na ulici. Tobias pomohl Lavinii do kabiny, pak nastoupil a sedl si naproti ní. V matném světle byl jeho obličej ponurý a neústupný.

„Vím, jak tě ten případ trápil.“ Jakmile se letité vozidlo dalo do pohybu, chytila se za škvíru vedle dveří, aby udržela rovnováhu. „Ale už je to za námi.“

„Ano.“ Vyhlédl z okna do noci.

Cítila jeho tíseň a věděla, že mu hrozí, že podlehne melancholii.

„Ráno ti bude určitě líp,“ chlácholila ho.

„Určitě.“

Snažila se vymyslet další možnosti, jak prolomit led, jímž se obklopil. Když ji nic užitečného nenapadlo, rozhodla se pro přímý přístup.

„No tak. Máš dost divnou náladu na muže, který právě úspěšně vyřešil vraždu. Co je s tebou?“

Na okamžik si myslela, že jí neodpoví. Nakonec ale otočil hlavu a pohlédl na ni.

„Pierce nebyl o moc starší než Anthony a Dominic,“ poznamenal bezvýrazně.

Najednou pochopila.

„Nebo Sladký Ned.“ Natáhla se přes úzký prostor a vzala ho za ruce. „Tobias, nemůžeš je všechny zachránit. Děláš, co můžeš, ale víc nesvedeš. To stačí. Musí to stačit.“

Jestli se s tím nesmíříš, podlehneš zoufalství, které ti znemožní zachránit kohokoli.“

Pevně sevřel její prsty. Nemluvil, ale po chvíli si ji přitáhl do náruče.

Zůstali ve vzájemném objetí, dokud drožka nezastavila před dveřmi jejího domu.

Tobias vystoupil, pomohl jí dolů a vyšel s ní po schodech.

Otevřela kabelku a vytáhla klíč.

„Jde ještě o něco jiného,“ prohodil, když vklouzla klíčem do zámku.

Rychle vzhlédla. „O co?“

„Tahle věc ještě neskončila.“

„Ale Pierce je mrtvý. Vlastní rukou. Co jiného chceš zjistit?“

„Totožnost původního Fantoma prstenů.“

„Ale Tobiasi, sám jsi tvrdil, že už nejspíš není naživu a pokud ano, bude dost starý. Proč máš pocit, že ho musíš najít?“

„Chci vědět, kdo má na svědomí, že se dva malí chlapci změnili v profesionální vrahy.“

Nazítří odpoledne zahlédla Lavinia ve výloze lampičku.

Byl to překrásný kousek, napodobující starý římský sloh. Působný reliéf zobrazoval příběh Alexandra přetínajícího gordický uzel.

Bylo to dokonalé.

Bez váhání vešla do obchodu.

„Wedgwoodův porcelán,“ informoval ji obchodník.

„Nádhera, vidíte? Věcička přesně do pánské pracovny.“

Chvilí držela lampičku v ruce, vychutnávala její dotek a představovala si, jak by se vyjímala na Tobiasově stole.

„Ano, je krásná,“ souhlasila.

O několik minut později vykročila zpátky na ulici, s lampičkou bezpečně zabalenou v několika vrstvách papíru a převázanou provázkem. Položila balíček do košíku mezi zralé broskve, které koupila u prodáváče na rohu.

Pokud nic jiného, bude to po rozinkách příjemná změna.

Před dveřmi se zastavila, aby rozevřela slunečník.

Na konci ulice právě vystupovala z kočáru Aspasia Grayová v půvabných vycházkových šatech a kotníčkových botách z kozinkové kůže. Zamířila do obchodu dámského krejčího.

Lavinia se za ní dívala, dokud jí nezmizela ve dveřích.

Pak se zčistajasna otočila a zamířila opačným směrem než na Claremont Lane.

Nejspíš to není nejlepší nápad během její krátké kariéry soukromého detektiva, pomyslela si o chvíli později, když stála v parku a dívala se přes ulici na Aspasiin dům. Ale teď, když se jí ta představa uhnízdila v hlavě, nedokázala ji ignorovat. Její intuice pracovala na plné obrátky a plnila ji pocitem naléhavosti.

Není to jen proto, že je Tobias posedlý představou, že tenhle případ ještě neskončil, uvědomila si. I já jsem se dnes ráno probudila s podobnou jistotou.

V parčíku byla už jen jediná další osoba. Na železné kované lavičce podřimoval starší muž. Zkřížené dlaně mu spočívaly na vycházkové holi opřené mezi kolena.

Když prošla kolem, otevřel oči a zadíval se na ni se zdvořile potlačeným mužským obdivem. Předpokládala, že v mládí musel být velmi šarmantní.

„Není nic krásnějšího než rudovlasá žena v parku v letním odpoledni,“ poznamenal hlubokým, zastřeným hlasem.

„Přeji vám pěkný den, madam.“

S úsměvem se zastavila. „Dobrý den. Nechtěla jsem vás probudit.“

Mávl rukou v překvapivě elegantním gestu. „Nevadí mi to. Zdají se mi sny starého muže a tudíž nejsou nijak důležité.“

„Nesmysl. Všechny sny jsou důležité.“ Impulzivně sáhla do košíku, vytáhla broskev a podala mu ji. „Nemáte chuť? Nedokázala jsem jim odolat. Vypadaly tak zralé a šťavnaté.“

„To je od vás moc milé.“ Uchopil broskev a s mírným pousmáním se na ni zadíval. „Pochutnám si na ní, díky.“

„Rádo se stalo. A už si nikdy nenalhávejte, že vaše sny nejsou důležité.“

„I kdyby to byly sny mého mládí a přišly nazmar?“

Chvilí nad tím přemýšlela. „Určitě je báječné, když se něčí sny uskuteční. Ale po pravdě, nestává se to moc často, že?“

„Ne, to nestává.“

„Možná je to tak lepší. Ne všechny sny jsou dobré. Některé je lepší nechat nesplněné a jiné snad ani nejsou určené, aby se někdy splnily.“

„Nehádám se s vámi,“ zamumlal. „Ale dovolte mi říct, že z pohledu mého stáří stojí pár snů za riziko, které ke svému splnění vyžadují.“

„Věřím vám.“ Zaváhala. „Možná záleží hlavně na tom, že se snažíme změnit naše nejlepší sny ve skutečnost.“

I když neuspějeme, můžeme být spokojení, že to nebylo kvůli nedostatku silné vůle a odhodlání.“

„Zastávám stejnou filozofii.“ Usmál se. „A nemůžu s vámi než souhlasit. Bylo by skutečně smutné ohlédnout se na konci života a vědět, že vám chyběla odvaha podstoupit pár rizik, vidíte?“

Přistihla se, že ji jeho jasně modré oči fascinují. „Něco mi říká, pane, že pokud vaše sny neuspěly, nebylo to kvůli nedostatku odvahy.“

„A mně něco říká, že jsme si v tom podobní.“ Vytáhl z kapsy nožík a začal loupat broskev. „Jsem rád, že před sebou stále máte

spoustu let, v nichž můžete svým snům dát konečnou podobu. Můj lékař mi sdělil, že mi zbývá už jen šest měsíců. Špatné srdce, říkal.“

Svraстила čelo. „Ale, doktory neposlouchejte. Když jde o podobné předpovědi, velmi často se mýlí. Nikdo z nás neví, kolik času nám osud přidělil.“

„Naprostá pravda.“ Ochutnal kousek broskve a přimhouřil oči potěšením, které bylo téměř smyslné.

„Na Wren Street bydlí bylinkář pan Morgan,“ poznamenala.

„Matka vždycky tvrdila, že je mnohem větší odborník než všichni doktoři dohromady. Co kdybyste za ním zašel a popsal mu svoje příznaky? Možná vám předepíše lék, který vám pomůže.“

„Děkuju za radu. Udělám to.“ Ukousl si další sousto.

„Přišla jste sem za sluníčkem?“

„Ne tak docela.“ Mrkla ke dveřím Aspasiina domu.

„Jdu navštívit někoho, kdo tady na náměstí bydlí.“

Sledoval její pohled a trochu přimhouřil oči. „Díváte se na číslo sedmnáct?“

„Ano.“

Sklopil oči zpátky k broskvi. „Dáma, která tam bydlí, odpoledne odešla. Není to dlouho, co jsem ji viděl odjet v kočáru.“

„Opravdu? Jaká škoda. Nejspíš jsme se musely minout.“

Pak tedy nechám jen navštívenku u její hospodyně.“

„Ani hospodyně není doma.“ Znovu se s chutí zakousl do broskve. „Viděl jsem, že ke dveřím přiběhl nějaký uličník. Určitě jí předal vzkaz, protože krátce nato ve velkém spěchu odešla.“

„Hmm.“

Lavinia měla v úmyslu jít dovnitř, přesvědčit hospodyně, že nese Aspasií důležité zprávy a počkat na její návrat.

Nemusíte mě vodit do přijímacího salonu. Knihovna v pracovně paní Grayové docela postačí. Doufala, že bude mít šanci trochu se rozhlédnout, zatímco se hospodyně stáhne do kuchyně, aby uvarila čaj.

Ten plán byl nesporně poněkud mlhavý a Lavinia neměla ani tušení, co vlastně doufá, že objeví. Ale měla pocit, že musí o Aspasií Grayové zjistit víc.

„Nikdo není doma.“ Starý muž nadzvedl husté obočí.

„Vypadá to, že se budete muset vrátit jindy.“

„Zřejmě ano.“ Couvla. „Už musím jít. Nezapomeňte na toho bylinkáře na Wren Street.“

„Nezapomenu.“ Uložil nůž do kapsy. „Ani na náš rozhovor.“

„Já také ne. Přeji pěkný den, pane.“ Na odchodu mu věnovala další úsměv.

Přešla ulici. Na rohu se zastavila a ohlédla se přes rameno.

Starý muž dojezdil broskev a znovu se vrátil k podřimování.

Brada se mu dotýkala hrudi.

Vběhla do úzké uličky, která vedla kolem zadní strany domů, a počítala zahrady, dokud nedorazila k číslu sedmnáct.

Zeď se tyčila několik palců nad její hlavu a branka byla na závoru. Pokud se přes ni chce dostat, potřebuje něco, na co si může stoupnout.

Rozhlédla se a spatřila starý žebřík, který tam nejspíš nechal nějaký zahradník. Opřít ho o kamennou zeď bylo dílem okamžiku. Rychle vylezla nahoru. Na druhé straně spatřila vhodně umístěnou lavičku.

Vykasala si sukně a přehoupla přes zeď nejdřív jednu a pak i druhou nohu. Špičkami nahmatala lavičku.

Za domem bylo ticho a klid. Vykročila ke dveřím do kuchyně a vytáhla z kabelky nové paklíče.

Rozladilo ji, že jí otvírání zámku zabralo mnohem delší dobu než by to trvalo Tobiasovi. Nakonec ale zaslechla uspokojivé cvaknutí, které jí napovědělo, že uspěla.

Na pár vteřin zatajila dech, otevřela dveře a vkradla se do zadní chodby. Úzké schodiště pro služebnictvo vedlo vlevo. Bylo to neodolatelné pokušení.

Intuice jí napovídala, že pokud má Aspasia Grayová nějaké tajemství, bude ho ukrývat nahoře v nejsoukromějších komnatách.

Tobias se posadil za stůl a pomalu otevřel účetní deník, který patřil zavražděnému parukáři. Při prvním prohlížení Swaineových obchodních záznamů na nic podezřelého nepřišel. Nevěděl, co v nich doufá objevit teď, ale byl si jistý, že něco důležitého přehlédl.

Včera v noci řekl Lavinii, že chce zjistit, kdo naučil Zachariáše Ellanda a Piercee vraždit. Když ale později ležel v posteli, zdálo se mu o parukách, účetním deníku a Pierceovi, podávajícím Lavinii navštívenku.

Jakmile se krátce před svítáním probudil, bylo mu jasné, že tenhle případ ještě neskončil. Někde se skrývá další vrah, který brzy znovu zabije.

Emeline s Priscillou stály ve vestibulu školy a pozorovaly, jak k nim Anthony a Dominik stoupají po schodech.

Oba byli opět oblečení podle módy a nezdálo se, že by mezi nimi jiskřilo nějaké nepřátelství. Přesto na první pohled viděly, že je něco v nepořádku. Oba se pohybovali zasmušile a vážně.

„Vypadají, jako by šli někomu kopat hrob,“ poznamenala Priscilla.

Emeline si znovu vzpomněla na Laviniino vyprávění, podle něhož Anthony a Dominic s panem Marchem objevili kadeřníkovu tělo. „Ta včerejší scéna v Pierceově ložnici musela být příšerná.“

Priscilla polkla. „Naprosto chápu, že ani jeden z nich nemá dnes náladu na vědeckou přednášku. Ani mně se tam moc nechce. Je to dost znepokojující představit si pana Piercee, jak tam leží na podlaze v kaluži krve. Byl tak mladý, pohledný a nadaný.“

„Máš pravdu. A pokud to má na nás takový vliv, jen těžko můžeme tušit, jaké to musí být pro Anthonyho a Dominika.“

Vím, že v minulosti oba ztratili lidi, které milovali, ale Tobias říkal tetě Lavinii, že ani jeden z nich se ještě nesetkal s tak násilnou a krvavou smrtí.“

„Co kdybychom přednášku vynechali a šli si sednout někam na limonádu?“ navrhla Priscilla.

„Skvělý nápad.“

Poznámka v parukářově deníku byla tak stručná, že doháněla k šílenství.

Jedna paruka středně dlouhých žlutých vlasů.

Cena a datum prodeje byly úhledně poznamenány, ale nic nenaznačovalo na totožnost osoby, která ji koupila.

Tobias si dlouho prohlížel datum. To, že byla prodána dva dny po Beaumontově večírku, nedávalo smysl.

Musí tu být dřívější prodej blondatých paruky. Jiný důvod pro Swaineovu vraždu neexistuje. Možná, že zapomněl poznamenat barvu. Spíš než pátrat po záznamech blondatých nebo žlutých paruk, by měl Tobias prověřit každou položku zvlášť a podívat se, jestli nepřehlédl něco důležitého.

Elegantní dámy popisují barvy svých šatů pestrým výběrem podivných jmen, připomněl si. Slyšel, že když se Lavinia s Emeline bavily o nejnovějších barvách a odstínech, používaly slovíčka a fráze

jako ruský plamen nebo polární záře. Třeba ten parukář zaznamenal světlavou paruku pod jiným výrazem než žlutá nebo blondatá.

Emeline se setkala nad malým stolem s Priscillinými očima a mírně přikývla. Priscilla odpověděla chápavým pohledem. Ozelet přednášku bylo správné rozhodnutí.

Anthony a Dominic ochotně souhlasili se změnou plánů a doprovodili je do malé kavárničky, kde si všichni koupili limonádu a koláčky. Dokud se ale Emeline nenarovala a nepožádala, aby jí popsali, co se předchozí noc stalo, byli oba muži zaražení a konverzace strojená.

„Myslím, že máme právo to vědět,“ naléhala. „Koneckonců jsme se taky zúčastnily vyšetřování.“

Jako by se protrhla přehrada, Anthony a Dominic začali mluvit a střídavě vykládali celou historku od začátku do konce. Konečně se dostali k závěru.

„Bylo tam tolik krve.“ Anthony pevně sevřel skleničku.

„Nemohl jsem uvěřit, kolik jí tam je.“

Dominic zíral do své limonády. „Pan March ho obrátil, aby prohlédl zranění. Přísahám, že něco takového bych neudělal.“

„Pan March se setkal s násilnou smrtí několikrát,“ připomněla mu Emeline. „Předpokládám, že se naučil, jak se proti tomu obrnit.“

„A ten zápach,“ zamumlal Anthony.

Priscilla propletla prsty v klíně. „Neumím si představit, že si někdo přiloží revolver k hlavě a zmáčkne spoušť.“

Dominic mlčel. Dumal nad vlastní sklenkou limonády.

„Když jsme ho našli, pořád držel revolver v ruce,“ poznamenal Anthony. Zadíval se na vlastní prsty, svírající sklenku s limonádou.

Všichni sledovali jeho pohled. Pár vteřin mlčeli, jen stísněně zírali na jeho pravou ruku.

Emeline pocítila závan strachu. Neodtrhla oči od Anthonyho prstů.

„V které ruce?“ zašeptala.

Anthony zmateně vzhledl. „Cože?“

„Držíš tu skleničku pravou rukou.“ Polkla. „Takhle jste včera našli pana Piercee? S revolverem v pravé ruce?“

„Ano,“ přisvědčil Anthony.

Priscilla strnula. „Jste si naprosto jistí, že to byla jeho pravá ruka?“

„Ležela vedle jeho hlavy.“ Dominic to názorně předvedl zvednutím vlastní pravé ruky. „Takhle.“

Emeline pohlédla na Priscillu a spatřila stejný otřes, jaký se zmocnil jí.

„Proboha,“ vydechla Priscilla. „Něco tu není v pořádku.“

Tobias znovu přejel prstem po seznamu transakcí, které Swaine udělal v den Beaumontova večírku. Opět se zastavil uprostřed stránky.

Upíral zrak na krátkou parukářovu poznámku, jako by byla napsaná tajnou šifrou. Pochopil, jak muselo být Alexandrovi, když se konečně vzdal snahy rozvázat gordický uzel a použil místo toho meč.

„To je ono.“ Zaklapl deník a vstal. Zmocnila se ho pronikavá předtucha blížícího se konce. „Samozřejmě.“

Právě když se natahoval po kabátu, zaslechl na chodbě dusot bot. Anthony po tomhle domě nepobíhal od chvíle, co byl kluk. Doprovázel ho ještě někdo. Bezpochyby Dominic.

Z těch dvou se rychle stala nerozlučná dvojice.

Dveře pracovny se rozlétly. Anthony a Dominic se vřítili dovnitř, připomínající dvě traskaviny připravené k explozi.

„Tobiasí, byl to levák,“ vykřikl Anthony.

„Emeline a Priscilla to vědí jistě.“ Dominic se zastavil.

„Strávily s ním celé odpoledne, zatímco jim natáčel vlasy, a jasně se pamatují, že Pierce byl levák.“

„Děkuju vám, pánové.“ Tobias otevřel stůl a vytáhl revolver. „Shoduje se to s mou vlastní vzpomínkou. Vybavil jsem si, že když paní Lakeové podal navštívenku, udělal to levou rukou. Ne, ten kadeřník nespáchal sebevraždu.“

Byl zavražděn, stejně jako před třemi lety Zachariáš Elland.“

„Kam jdeš?“

„Pokračovat ve vyšetřování.“ Obešel roh stolu a rázným krokem zamířil ke dveřím. „Tahle záležitost ještě zdaleka neskončila. Potřebuju vaši pomoc.“

„Samozřejmě,“ kývl Anthony.

„Co máme udělat?“ zeptal se Dominic.

Otřes ze včerejšího zážitku rychle vyprchal, pomyslel si Tobias. Možná se oba pro tuhle práci opravdu hodí.

„Kde jsou slečna Emeline a slečna Priscilla?“

„Nechali jsme je v kavárně.“

„Okamžitě se pro ně vraťte a doprovod'te je do domu paní Lakeové.“ Tobias chvatně prošel chodbou. „Zůstaňte tam s nimi a nespust'te žádnou z nich z očí, dokud vám nepřijdu říct, že jsou v bezpečí.“

Whitby s flegmatickým výrazem už držel otevřené dveře.

Tobias jimi proběhl a vyfítil se po schodech na ulici.

„Proč?“ Dominic mu byl v patách. „Myslíte, že jsou v nebezpečí?“

„Ano,“ křikl Tobias. „A nejvíc paní Lakeová.“

Starý muž vzhlédl k ženě, která se zastavila před jeho lavičkou.

„Není nic hezčího než pohled na krásnou ženu v parku v slunečném dni,“ zamumlal.

„Pochybuju, že jste za poslední desetiletí dokázal něco víc, než se na ženu dívat,“ odpověděla chladně.

Pokrčil rameny. „Přesto mi zůstalo několik snů.“

„Nejspíš jsou stejně unavené a vybledlé jako vy.“

„Možná máte pravdu. Doktor tvrdí, že už mi zbývá jen šest měsíců. Špatné srdce, víte.“

Aspasia Grayová sáhla do kabelky a vytáhla revolver.

„V tom případě vám určitě nebude vadit, když prokážete dámě poslední laskavost.“

Lavinia otevřela zbývající přihrádku velké šatní skříně a spatřila blondátou paruku. Zaplavila ji vlna uspokojení.

„Věděla jsem, že tu někde musí být.“

Samotná paruka ale ještě nedokazuje vraždu, připomněla si. Potřebuju další stopy, nejlíp něco, co by Aspasií spojilo s minulými událostmi. I tak je to ale dobrý začátek.

Nemohla se dočkat, až to poví Tobiasovi.

V tu chvíli zaslechl, jak se dole tiše otvírají dveře.

Zpotily se jí dlaně. Pár vteřin se nedokázala pohnout ani nadechnout.

Vší silou překonala ochromující strach. Rychle se odvrátila od skříně a otočila ke dveřím. Ať už vchází do domu kdokoli, jde po hlavní chodbě. Pokud se bude pohybovat tiše, podaří se jí zmizet stejnou cestou, jakou přišla, a to zadním schodištěm.

Prošla po koberci, zastavila se ve dveřích a naslouchala.

„Dobře vím, že tam jste, Lavinie,“ zavolala Aspasia z chodby pod schody. „Okamžitě vylezte, nebo tomu starci prostřelím hlavu. To by zmařilo jeho vybledlé sny jednou provždy, co myslíte?“

Lavinii se udělalo špatně od žaludku. Aspasia si vzala toho staříka jako rukojmí.

„Od začátku jsem věděla, že budete dělat potíže,“ pokračovala Aspasia. „Nikdy jste o mě neměla starost, co?“

To proto jsem najala ty dva kluky z ulice, aby vás sledovali, i když případ údajně skončil. Když vás viděli odcházet z obchodu a mířit k mému domu, přišli mi to říct.“

Její hlas teď přicházel z menší vzdálenosti. Lavinia slyšela těžké, tlumené kroky a pochopila, že Aspasia nutí starce vyjít nahoru po schodech.

Sundala si stříbrný přívěsek, uchopila jeho konec jednou rukou a vykročila do chodby. Zastavila se u zábradlí a nakoukla dolů.

Její obavy se potvrdily. Aspasia a starý muž byli v polovině schodiště. U spánku mu držela revolver.

Stařík těžce dýchal. Vzduch mu skřípal v plicích. Jednou rukou se držel zábradlí a druhou vycházkové hole.

Zastavil se a pohlédl na Lavinii. „Odpusťte mi, drahá,“ vypravil ze sebe mezi sípavými nádechy.

„Pusťte ho, Aspasia.“ Lavinia mírně pohnula rukou, aby stříbrný přívěsek zachytil světlo proudící vysokými okny do schodišťové šachty. „Neublíží vám.“

Aspasia vypadala pobaveně. „Ovšemže ne. V tuhle chvíli je ale docela užitečný. V posledních dnech jsem se o vás hodně naučila. Máte s Tobiasem mnoho společného.“

Ani jeden z vás by neuprchl, když by měl kvůli němu umřít někdo jiný.“

„Já neutíkám, Aspasia.“ Lavinia nechala přívěsek volně viset, jako by si ani neuvědomovala, co drží v ruce. Přitom se ale ujistila, aby se leskl a třpytil ve slunci. „Vidíte? Stojím přímo tady. Můžete ho pustit.“

„Ještě ne.“ Aspasia se zamračila na přívěsek a potřásla hlavou, jako by ji pohled na jemně se pohupující stříbro zmátl. Dloubla do starého muže revolverem. „Ne, dokud nebudeme blíž. Revolvery jsou na tuhle vzdálenost velmi nespolehlivé.“

„To vy víte, že?“ opáčila Lavinia. „Jste přece odbornice.“

Kolik lidí jste už zabila, Aspasia?“

„Včetně těch, kterých jsme se se Zachariášem zbavili společně?“ Aspasia se tiše zasmála. „Celkem třináct.“

„Nešťastné číslo,“ zasupěl starý muž.

„Zmlkni, hlupáku.“ Aspasia mu přitlačila ústí revolveru k hlavě.
„Nebo zmáčknu spoušť hned teď.“

„Ne.“ Lavinia se vyklonila přes zábradlí a mírně pohupovala
přívěskem. „Podívejte se na mě, Aspasia. Poslouchejte mě. On s tím
nemá nic společného. Můžete ho nechat odejít.“

„Radím vám, utečte.“ Stařec, který se opíral o zábradlí, se znovu
zastavil. Skřípavě se nadechl. „Má jen jeden revolver.“

Až mě zastřelí, bude jí chvíli trvat, než znovu nabije.

Budete moct uprchnout.“

„Varovala jsem tě, abys mlčel, starouši.“ Aspasia zvedla revolver a
přinutila ho k dalšímu kroku.

„Včera v noci jste toho kadevníka zastřelila vy, že?“ zeptala se
Lavinia rychle v naději, že odvede její pozornost.

„Ano.“ Aspasia sklonila ruku s revolverem a soustředěně se
zadívala na lesknoucí se přívěsek. Svraštila čelo. „Nic jiného mi
nezbývalo. Vydíral mě. Musela jsem mu nechat peníze v malé uličce
za Bond Street. Určitě to považoval za první platbu z mnoha dalších.
Jako bych byla jeho klientkou.“

Umíte si to vůbec představit?“

Lavinia viděla, jak se v chodbě pod schodištěm mihl stín. Její
první myšlenkou bylo, že je to pouze hra světél.

Přesto jí nálada trochu stoupla.

Najednou bylo životně důležité přimět Aspasiu, aby mluvila.

„Proč vás pan Pierce vydíral?“ Přívěsek se nepřestával houpat v
mírných obloucích. „Co na vás věděl?“

Aspasia jí věnovala zářivý úsměv. „Chcete říct, že to ještě nevíte?
Zklamala jste mě, paní Lakeová. Nebyla jsem jen Zachariášovou
milenkou, stala jsem se jeho partnerkou.“

To Lavinii ohromilo. „Partnerkou?“

„Proč se tomu tak divíte? Vy a pan March jste taky partneři, ne?
Bohužel, Zachariáš si uchoval některá tajemství až do konce.
Evidentně se pojistil dopisem, ve kterém vyličil mou pomoc při
několika případech. Nechápu jak, ale ten dopis se na nějakou dobu
ztratil. Nedávno si však našel cestu do něčích rukou.“

„Proč z vás Elland udělal partnerku?“

Aspasia se chladně usmála. „Protože mě miloval a cítil ve mně
spřízněnou duši.“

„Takže v tom měl Tobias pravdu.“

„Zachariáš si radši hrál na odvážného špeha. Myslím, že se považoval za hrdinu. Tahle práce ale bohužel málokdy dobře vynáší. Ve skutečnosti nevynášela vůbec. Takže zatímco pracoval pro korunu a vlast, provozoval současně i svou živnost.“

„Pomáhala jste mu?“

„Rád mě svému umění učil a já zjistila, že to vzrušení miluju. S intenzitou prožitku, který zabíjení provází, se nedá srovnat žádná droga ani elixír. Cítíte obrovskou moc.“

Dokud to nezažijete sama, neumíte si to vůbec představit.“

„Pokud jste ho ale milovala a byli jste partneři, proč jste ho proboha zabila?“ nechápala Lavinia.

„Zachariáš se nechal až příliš pohlit partií, kterou s Marchem hrál. Podle něj byli dokonalí protihráči. Já jsem ale viděla, že ho March rychle dotahuje. Trvala jsem na tom, aby se ho zbavil. Hodně jsme se kvůli tomu hádali.“

Neposlouchal mě. Byl přesvědčený, že ho dokáže obelstít.

Choval se jako posedlý. Myslím, že si chtěl dokázat, že je ten lepší.“

„Přitom jste věděla, že je jen otázkou času, kdy ho Tobias obviní, správně?“

„Ano. A bylo mi jasné, že až se to stane, vyjde pravda o mém spojení s těmi vraždami najevo. Uvažovala jsem, že Tobiasa zabiju sama, ale nakonec jsem se rozhodla, že bude mnohem snazší a bezpečnější zbavit se Zachariáše.“

„Potom jste se přestěhovala do Paříže.“

„Připadalo mi lepší Anglii na nějakou dobu opustit.“

Aspasia se usmála. „Chtěla jsem, aby Tobias zapomněl na pár nevyjasněných otázek, které by ho ke mně mohly dovést.“

Teprve před dvěma měsíci jsem se vrátila do Londýna, abych pokračovala ve svém životě.“

„A kariéře vražedkyně?“

„Pro mě je to zábava, ne profese,“ opravila ji Aspasia.

„V Paříži se mi naskytlo pár příležitostí k štvanci a hodlala jsem v té zábavě pokračovat i tady v Londýně.“

Zjistila jsem, že moje malá dobrodružství jsou velmi účinným lékem na nudu. Ale ráno před Beaumontovým večírkem jsem dostala první vyděračský dopis a ten ztracený prsten.“

Teprve teď to Lavinii došlo. „Nevěděla jste, kdo je ten vyděrač, že? Tak jste najala Tobiasa, aby vám ho našel.“

„Každý máme talent na něco jiného. Já jsem odbornice na vraždy, ale přiznávám, že k vyšetřování nemám zvláštní sklony.“

„Co se včera v noci stalo?“

„Když jste identifikovala Piercee jako vraha, poslala jsem dva kluky z ulice, aby hlídali jeho byt. Mimochodem, ti stejní vás sledovali i dnes. Když Pierce odešel za svými povinnostmi, přišli mi to říct. Šla jsem dovnitř a hledala Zachariášův dopis.“

„Ale nenašla jste ho.“

„Ne. Objevila jsem sejf v podlaze, ale byl prázdný. Rozhodla jsem se, že na Piercee počkám. Chtěla jsem ho donutit, aby mi prozradil, kde ten dopis schovává. Ukryla jsem se ve skříni. Když přišel, slyšela jsem, jak těžce dýchá, a okamžitě pochopila, že se něco stalo. Pozorovala jsem ho škvírou ve dveřích a viděla, jak odemýká druhý sejf. Víc jsem nepotřebovala. Jakmile otevřel dveře od skříně, zastřelila jsem ho, vzala dopis a odešla.“

Starý muž se těžce opřel o zábradlí. Stále bojoval o dech.

Stín v chodbě se znovu pohnul. Lavinia viděla, jak Tobias přeběhl k úpatí schodiště. V ruce držel revolver.

„Udělalas spoustu chyb, Aspasiie,“ promluvil.

„Tobiasí.“ Aspasia se s vytřeštěným očima obrátila.

„Jak jsi –“

Další události se udály během vteřiny. Stařec se narovnal s neobyčejnou mrštností útočící zmije. Rozpřáhl se vycházkovou holí, opsal jí krátký, nemilosrdný oblouk a s ohavným zaduněním udeřil Aspasiu do zátylku.

Podivně zpomaleným pohybem se zhroutila. Revolver v její ruce neškodně vystřelil a naplnil chodbu hřmotem, kouřem a pachem střelného prachu.

Skácela se po hlavě ze schodiště a hlasitě narážela na každý schod. Tobias se musel přitisknout zády ke zdi, aby ho nestrhla s sebou.

Lavinia byla tak přimrazená pohledem na Aspasiinu bezvládné tělo, že si ani nevšimla, že starý muž svižně vyběhl po schodech na podestu a zastavil se vedle ní.

„Vy, paní Lakeová, jste kouzelné stvoření.“ Usmál se.

„Kdybych byl o nějakých třicet let mladší, ujišťuju vás, že by tahle záležitost skončila úplně jinak.“

Oněměle na něj zírala.

Starý muž se zadíval na Tobiase, který stoupal po schodech s revolverem v ruce.

„Nebo možná ne,“ dodal suše. „Pan March si vás zaslouží.

Je škoda, že jsem neměl možnost zaměstnat ho před lety jako učně. Byl by skvělým dědicem pro mou živnost.“

Sklonil klobouk. „Přeji hezký den, madam. Doufám, že si čas od času vzpomenete na náš rozhovor.“

Rychle se kolem ní protáhl, otevřel dveře k zadnímu schodišti a zmizel.

K Laviniině překvapení a obrovské úlevě ho Tobias nepronásledoval.

Když dorazil nad schody, zastavil se vedle ní a zvolna sklonil revolver.

Společně zírali na místo, kde se jim stařec ztratil z očí.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se tiše.

„Ano.“ Vzpamatovala se. „Co Aspasia?“

„Mrtvá. Myslím, že měla zlomený vaz ještě dřív, než spadla z těch schodů.“

Při vzpomínce na rychlost a sílu úderu Lavinia těžce polkla.

„Tobiasi, že to nebyl ten, koho myslím?“ zašeptala.

Tobias natáhl ruku a zvedl drobný předmět, ležící vedle ní na zábradlí. Mezi palcem a ukazováčkem držel prsten.

Rozesmátá zlatá umrlčí hlava se zaleskla na světle.

„Myslím, že si můžeme gratulovat, lásko,“ poznamenal tiše. „Jsem přesvědčený, že jsme se právě setkali s legendárním Fantomem prstenů a přežili, abychom ten příběh vyprávěli dalším.“

Sešli se v Joanině elegantním žlutozeleném salonu. Tobias a Vale se opírali o stěny vedle oken a Lavinia seděla na pohovce proti hostitelce.

„Upřímnou soustrast nad ztrátou klientky,“ řekl Vale Tobiasovi. „Mám dojem, že za těchto okolností nedostanete svůj honorář.“

Tobias stáhl obličej do pochmurného výrazu. „To je bohužel pravda. Ale i když nám peníze budou chybět, aspoň jsem nepřišel o partnerku.“

Lavinia předstírala, že tu poznámku neslyší. Od včerejšího odpoledne nevynechal jedinou příležitost, aby jí připomněl, že nechybělo moc a mohla být po smrti.

„Přesto pár věcí úplně nechápu.“ Joan podala Lavinii šálek čaje. „Povězte mi víc o těch parukách.“

„Už se nikdy nedozvíme, kde Pierce sehnal blondatou paruku, kterou použil při vraždě na Beaumontově zámku,“ odpověděla Lavinia. „Od začátku jsem Tobiasa varovala, že bude těžké ten zdroj najít. Osobně si myslím, že si ji opatřil v Paříži. Zmínil se Emeline a Priscille, že tam studoval kadeřnické umění. Víme jen to, že ji použil. A Aspasia to věděla taky, protože jsme jí to řekli. Po návratu do Londýna okamžitě usoudila, že pro ni znamenám mrzutost, bez níž se ráda obejde. Koupila si vlastní blondatou paruku a šla do té krčmy, aby si najala někoho, kdo mě od případu odradí.“

„Postarala se, aby si Sladký Ned všiml jejích vlasů. Doufala, že když ho chytíme, dojdeme k závěru, že ho najal Fantom prstenů,“ doplnil Tobias.

„Co ta vražda v Swaineově obchodě?“ zeptal se Vale.

„Došlo mi to včera, když jsem si podruhé prohlížel ten deník,“ odvětil Tobias. „Hledal jsem dřívější prodej žlutovlasé paruky, protože jsem vycházel z předpokladu, že ji vrah musel koupit před odjezdem na Beaumontův zámek.“

Ale narazil jsem na dvě další transakce, které byly velmi zajímavé. Jedna z nich se týkala blondaté paruky zakoupené dva dny po vraždě.“

„A druhá?“ pobídla ho Joan.

„Černovlasé paruky prodané v den toho večírku. Ten parukář ji ve svých záznamech uvedl jako černou paruku v egyptském stylu.“

„Tobias pochopil, že ji koupila Aspasia,“ dodala Lavinia.

Vale nadzvedl obočí. „To stačilo k podezření, že je vražedkyně?“

„To, že koupila Kleopatřinu paruku od parukáře, který během vyšetřování za záhadných okolností zemřel, mi nepřišlo jako pouhá shoda náhod,“ přikývl Tobias.

Vale se usmál. „Když to podáte takhle, tak to chápu.“

„Prodej blondaté paruky o dva dny později najednou získal úplně jiný rozměr,“ vysvětloval Tobias. „Stejně jako vzkaz, který vylákal Lavinii na hřbitov. Taky jsem si se zpožděním vzpomněl, že Pierce byl levák, což mi Anthony a Dominic potvrdili. Vzhledem k tomu, že jsme revolver, jímž se Pierce údajně zastřelil, našli v jeho pravé ruce, bylo zřejmé, že je tu další vrah.“

„Tobias si logicky zdůvodnil, že Aspasia je jediná osoba, která má silné pouto k událostem před třemi lety a navíc ví, že jsme toho kadeřníka identifikovali jako nového Fantoma prstenů.“

„Když jsem to přidal k další podivné skutečnosti, kousky mozaiky zapadly na místo,“ prohlásil Tobias.

Vale vypadal zaujatě. „K jaké skutečnosti?“

„Od začátku jsem nevěděl, proč vrah poslal svůj první prsten Aspii. Chápal jsem docela dobře, proč chtěl vyzvat mě. Byl posledý napodobováním Ellanda a já považoval za možné, že mě viní ze Zachariášovy sebevraždy. Ale proč by se zatěžoval s Aspií? Tvrdila, že proto, že byla Ellandova milenka. Jistě, od vraha nemůže člověk čekat racionální uvažování, ale přesto mi to nedávalo smysl.“

„Máte pravdu.“ Vale ho pozoroval. „Zaměřil se na vás jako na protivníka. Proč by se staral o bratrovu milenkou, pokud by mu z toho nekynul nějaký zisk?“

„Měl důvod, aby jí ten prsten poslal,“ připojila se Lavinia.

„Když se ji rozhodl vydírat, chtěl ji ujistit, že ví o jejím tajemství.“

„Chápu,“ přikývla Joan. „Už je mi jasné, proč jste včera odpoledne tolik spěchal na Aspiinu adresu, Tobiasi.“

Zadívala se na Lavinii. „Ale proč jste se rozhodla prohledat její dům i vy?“

„Skvělá otázka,“ Tobias vrhl po Lavinii ponurý pohled.

„Buďte ujištěná, že na to jsem se taky ptal.“

„Ne že by poslouchal mou odpověď,“ odsekla Lavinia.

„Včera večer se k tomu pořád vracel. Bylo to velmi úmorné.“

Pokračoval s tím i při večeři, takže jsem ho nakonec musela dost nevybíravě požádat, aby odešel a vrátil se, až bude v lepší náladě.“

„Nu?“ vyzval ji Vale. „Proč jste tedy šla prohledat Aspasiin dům?“

Nastalo krátké ticho. Lavinia na sobě cítila všechny oči. Ustrkla čaj a odložila šálek.

„Náhlé nutkání,“ odpověděla.

Tobias se ještě víc zachmuřil.

„Včera jsem zahlédla Aspasiu na Oxford Street,“ pokračovala.

„Když vystupovala z kočáru, všimla jsem si jejích bot a vzpomněla si, co říkal Sladký Ned o ženě, která ho najala. Kromě jiného se zmínil, že měla kotníčkové kozinkové boty.“

„Drahé a velmi módní.“ Joan se rozzářila. „Samozřejmě. Ned vám řekl, že ta žena měla staré šaty, takže jste logicky předpokládala, že její boty budou stejně ubohé jako její oblečení.“

„Ne tak docela. Připadalo mi ale zvláštní, že by vrah investoval do velmi drahé kozinkové obuvi. Když jsem ho viděla na Beaumontově zámku, měl obyčejné, masivní kožené boty. Stejně, jaké mívají služební.“

„Aby v nich mohl v případě nutnosti utíkat,“ dodal Tobias.

„Velmi chytré,“ uznala Joan.

„Pak jsem si všimla, že Aspasia má vlasy upravené v záplavě kudrlinek a prstýnků,“ pokračovala Lavinia. „Připomnělo mi to účes, o kterém se zmínil sladký Ned. Byl prý velmi prostý, vzadu do culíku. Napadlo mě, že člověk, který není vynikající kadeřník, by si pro paruku míněnou jako přestrojení vybral právě tak jednoduchý styl.“

„To vaše jednání vysvětluje,“ přikývla Joan. „Koneckonců to vypadalo, že Aspasia má plno práce s nakupováním.“

Lavinia se ušklíbla. „Bohužel mě nechala sledovat těmi dvěma uličníky. Když viděli, že jdu k ulici, kde bydlí, běželi ji varovat. Okamžitě se vrátila a viděla, jak v parku mluvím s tím starcem. Pak jsem zmizela v uličce za číslem sedmnáct.“

Tobias zkrřížil paže. „Aspasia také jednala impulzivně.“

Pochopila, že ji Lavinia podezírá a usoudila, že se jí musí co nejdříve zbavit a odjet ze země.“

„Tak si vybrala nejbližší rukojmí a pokusila se ho využít, aby mě dopadla,“ prohlásila Lavinia. „Místo bezmocného, vetchého starce si ale zvolila bývalého profesionálního vraha.“

„Co dělal Fantom prstenů před jejím domem?“ zeptala se Joan.

„Určitě na ni čekal, až se vrátí domů.“ Tobias sáhl do kapsy a vytáhl prsten s umrlčí hlavou, který našel na schodišti v Aspasiině domě. „Jsem přesvědčený, že ji tam šel zabít. Určitě to byl on, kdo hospodyně doručil vzkaz a přiměl ji, aby to odpoledne odešla z domu.“

„Čekal na svou kořist,“ poznamenal Vale. „Ale Lavinia dorazila jako první.“

Tobias po ní mrkl. „Trochu mu tím zkomplikovala plány, ale byl dost přizpůsobivý, aby je upravil. Jeho schopnost měnit taktiku během vteřiny byla bezpochyby jedním z důvodů, proč byl před lety tak úspěšný.“

„Kde myslíte, že je teď?“ zajímala se Joan.

„Určitě na zpáteční cestě do své chaty u moře,“ odpověděla Lavinia tiše. „Předpokládám, že z ní odjel jen proto, aby pomstil smrt svých učedníků.“

„Přinejmenším nás nechal, abychom tomu věřili,“ zavrčel Tobias. „Osobně bych nespolehal na nic, co ti napovídal, Lavinie.“

Pohlédla na něj. „Byl to už stařec, Tobiasi. Až na tu vycházkovou hůl neozbrojený. Mohls ho včera pronásledovat a zastřelit. Proč jsi ho nechal jít?“

Tobias sevřel ruce za zády a zadíval se z okna do parku.

„Myslím, že se nechal zajmout jako rukojmí, protože věděl, že jsi v tom domě a Aspasia tě chce zavraždit. Chtěl tě chránit. Tím, že ji poslal na onen svět, ti možná zachránil život. Něco jsem mu za to dlužil.“

Nastalo krátké ticho. Všichni nad tím doznáním přemýšleli.

Po chvíli si Lavinia odkašlala. „Měla jsem ještě jeden důvod, abych podlehla nutkání a šla do Aspasiina domu.“

Ostatní čekali.

„Hledala jsem něco, co by ji spojilo s těmi vraždami,“ zakončila Lavinia. „Ta žena se mi nikdy nelíbila.“

Když Tobias dorazil příští ráno na snídani, ležela na schodech před domem obálka. Váhavě se zastavil a zvedl ji.

Pak se prudce napřímil a rozhlédl se. Zahlédl však pouze staršího zahradníka, který na rohu pilně stříhal živý plot.

Obličej měl ve stínu klobouku s širokou kreprou. Pokud si všiml Tobiasova zkoumavého pohledu, nedal to na sobě znát.

Tobias ho chvíli pozoroval a pak sklopil oči k pečeti, vyražené do kapky černého vosku. V duchu se usmál. Když opět vzhlédl, zahradník už byl pryč.

Otevřel dveře a vešel do chodby.

„Tady jste, pane Marchi.“ Paní Chiltonová k němu přistoupila a otřela si ruce o zástěru. „Měla jsem pocit, že někoho slyším na schodech. Jdete právě na snídani.“

„Já vím. Překvapuje vás to, vidíte?“

Stočila oči ke stropu a mávla k jídelně. S obálkou v ruce prošel chodbou a našel Lavinii a Emeline sedět u stolu v prosluněném salonku.

„Dobré ráno,“ přivítala ho Emeline vesele. „Co nám nesete?“

„Dopis, který jsem právě našel na vašich schodech.“

Lavinia odložila noviny a zvědavě se zadívala na obálku.

„Na schodech? Kdo ho tam mohl nechat?“

„Co kdybys ho otevřela a tu záhadu vyřešila?“ Tobias se posadil na židli a podal jí obálku.

Zamyšleně se na ni zadívala. Při pohledu na umrlčí hlavu v černém vosku překvapeně vydechla.

„Určitě ji tu nechal Fantom prstenů,“ hádala, zatímco otvírala dopis. „To by mě zajímalo, co tím k čertu –“ Zarazila se. Na stůl vypadla bankovka. „Proboha. Tisíc liber.“

„Čti,“ vybídla ji Emeline netrpělivě. „A pospěš si, prosím.“

Nevydržím to napěť.“

Tobias si nalil kávu. „Mám dojem, že jsme právě dostali honorář za případ Fantoma prstenů.“

Lavinia hltala očima elegantní písmo a nahlas četla:

Moje drahá paní Lakeová a pane Marchi, doufám, že přiložená bankovka pokryje honorář a výdaje za vaše služby v posledním případě. Oběma se vám omlouvám za potíže a nebezpečí.

Jsem si vědom, že máte pravděpodobně pár nevyjasněných otázek. Pokusím se je zodpovědět. To je to nejmenší, co za těchto okolností můžu udělat.

Určitě se ptáte, proč jsem nezakročil proti Aspasií Grayové už před třemi lety. Je smutnou skutečností, že jsem ji nikdy nepodezíral z vraždy. Smířil jsem se se Zachariášovou sebevraždou částečně i proto, že jsem věděl, že vás to uspokojilo, pane Marchi. Spoléhal jsem na váš úsudek.

Ale existovaly i další důvody, proč jsem věřil, že si přiložil revolver k hlavě. Ten první byl, že jsem ho velmi dobře znal. Vychoval jsem ho od jeho osmi let a věděl jsem, že má romantickou, melodramatickou povahu.

Druhý důvod byl – a modlím se, že mi odpustíte, paní Lakeová – že mě v tu dobu ani nenapadlo, že by se nějaká žena mohla věnovat profesi, jíž jsem učil své učedníky, natož aby se jí podařilo jednoho z nich překvapit. Samozřejmě jsem netušil o partnerství paní Grayové se Zachariášem.

Před rokem jsem připravil dalšího ze svých učňů, aby pokračoval v mém řemesle. Během dospívání považoval svého bratra za idol a toužil dokázat, že je stejně smělý a odvážný jako Zachariáš.

Krátce po jeho příjezdu do Londýna zašel do Zachariášova starého bytu a v sejfu ve zdi našel dopis.

Během učení jsem všem svým hochům vštípil nutnost pořídít si dva sejfy. Každý, kdo by po nich pátral, by se pravděpodobně spokojil s objevením jednoho.

„Další z chyb, které jsem před třemi lety udělal.“ Tobias si namazal chleba hroznovou marmeládou. „Našel jsem první sejf, protože se o to Aspasia postarala. Ale ani ona nevěděla o tom druhém.“

V dopise Pierceovi napsal Zachariáš jasně, že Aspasia Grayová není jen jeho milenka, ale i partnerka. Bylo zřejmé, že ji vášnivě miloval, ale jeho trénink měl hlubší kořeny. Pojistil se proti její zradě a uvedl v dopise její jméno. Kdyby ji někdy začal podezírat, bezpochyby by ho poslal. Ale odkládal to příliš dlouho.

Když ho Pierce našel, viděl v něm finanční příležitost. Jakmile se paní Grayová vrátila do Londýna, začal ji vydírat.

Poslal mi vzkaz, kde mě o svém objevu informoval.

Bohužel jsem byl právě v tu dobu na cestách. Když jsem ho konečně dostal, pochopil jsem hrozící nebezpečí a okamžitě se rozjel do Londýna. Jak ale víte, bylo už pozdě, abych Piercee zachránil.

Dorazil jsem do jeho bytu krátce poté, co jste vy, pane Marchi, a vaši dva mladí přátelé vešli dovnitř zadním vchodem a objevili tělo. Viděl jsem vás přes ulici, když jste odcházeli, a okamžitě pochopil, že se moje nejhorší obavy potvrdily.

Dva mí učedníci, kteří se zapletli s paní Grayovou, zemřeli. Už jsem nepochyboval o totožnosti jejich vraha. Včera jsem ji šel navštívit a zbytek už víte.

Musím s politováním říct, že Zachariáš ani Pierce se pro naše řemeslo nehodili. Zachariáše příliš lákalo vzrušení z pronásledování a přestal dodržovat důležité zákony týkající se výběru kořisti, která si zaslouží polapit.

Pokud jde o Piercee, zajímala ho především finanční stránka, a i když jsem šťastný, že jeho první zakázky se cílů firmy víceméně držely, bojím se, že časem by i on přestal ctít vyšší cíle, pro které jsem ho školil.

Přesto to byli mí učni a měl jsem povinnost je pomstít.

Stalo se.

Už není co dodat. Znovu se stáhnou na odpočinek a nebudu vás déle obtěžovat.

Abych nezapomněl, ještě jednu věc. Paní Lakeová, jak jste mi poradila, zastavil jsem se v obchodě bylinkáře na Wren Street a dostal velmi dobrý lék. Mám vyhlídky přežít svého doktora. Možná mi stále ještě zbývá čas k uskutečnění několika dalších snů.

S pozdravem

F

„Tak.“ Lavinia velmi pomalu složila dopis. „Myslím, že je to naposledy, co jsme slyšeli o Fantomovi prstenů. Přesto jsme se nedozvěděli všechno. Nikdy nedokážeme, že lady Ferringová a její přítelkyně paní Stockardová a lady Huxfordová patřily mezi Pierceovy klienty. Nemůžu ale tvrdit, že mě to mrzí. Člověk musí chtít nechtě obdivovat jejich statečnost a odhodlání dosáhnout spravedlnosti, která jim byla odepřena.“

„Pokud jde o mě, jména Pierceových klientů nejsou jedinými otázkami, které nám Fantom prstenů nezodpověděl,“ přidal se Tobias s plnou pusou míchaných vajíček.

„Mám ještě dvě další.“

Emeline na něj pohlédla. „Jaké?“

„Dal bych nevímcu, abych se dozvěděl, jestli je opravdu na odpočinku, nebo si to jen vymyslel, aby nás odradil od dalšího pátrání.“

Emeline se otrásla. „Můžeme pouze doufat, že už se svému řemeslu nevěnuje.“

Lavinia svraštila čelo. „A ta druhá otázka?“

Tobias polkl vajíčka a natáhl se po kávě. „Víme, že získal dva učně od Matky Maud, ale kdoví, že nepřijal další?“

Moc rád bych věděl, kolik učedníků celkem vyškolil.“

Za tři dny kráčeli rozlehlým parkem k vzdálenému zapadlému koutku, který si Tobias už dávno zvolil za soukromé útočiště. Rozložili deku na trávu před starými gotickými ruinami a vybalili oběd, který jim připravila paní Chiltonová. Teplé sluneční paprsky prosvítaly větvemi stromů.

Zatímco Tobias otvíral lahev červeného vína, pozoroval voňavé koláčky, nakládanou zeleninu, studené kuře, vajíčka natvrdo, sýry a chleba. „Paní Chiltonová se dnes překonala.“

„Když jde o tebe, dělá to vždycky.“ Lavinia sáhla do košíku a vytáhla zabalený a převázaný balíček. Podala mu ho. „To je pro tebe. Na oslavu vyřešení případu Fantoma prstenů.“

Zmateně na balíček pohlédl. Uvědomila si, že i když jí věnoval několik dárků, tohle je první, který dostal od ní.

„Díky.“ Uchopil balíček a začal ho otvírat tak opatrně, že náhle zatoužila, aby mu koupila něco mnohem dražšího a honosnějšího.

Když se ale zbavil papíru i provázku a držel lampu v rukou, radost v jeho očích jí napověděla, že vybrala správně.

Prohlížel si zručně vypracovaný výjev. „Alexandr přesekávajících gordický uzel.“

„Když jsem ho viděla ve výloze, okamžitě jsem si na tebe vzpomněla.“

Odložil dárek a pohlédl na ni. „Moc si toho vážím, zlato.“

„Jsem ráda, že se ti líbí.“

Nalil víno do dvou skleniček a jednu jí podal. Nakrájela chléb a položila ho na talíře vedle nakládané zeleniny, kuřete a vajec.

Jedli a sem tam přitom prohodili pár slov. Když skončili, Tobias se opřel o lokty a natáhl nohu v koleni. Zadíval se na ni.

„Připadá mi, že poslední dobou je kolem plno lásky,“ poznamenal trochu nedbale. „Anthony se zmínil, že brzy oznámí své zasnoubení s Emeline.“

„To se dalo čekat. Jsou pro sebe jako stvoření.“

Tobias si odkašlal. „Je zřejmé, že i Dominic a Priscilla v sobě našli zalíbení.“

„Máš pravdu,“ přikývla. „Priscillina matka je ráda. Dominic ji okouzluje.“

„Ano. Přesto jsem někde slyšel, že manželství znamená pro ženu spoustu rizik.“

„Hmm.“

Zaváhal. „Máš stejný názor?“

Strnula. Najednou bylo velmi obtížné logicky uvažovat.

Pulz se jí zběsile rozběhl.

„Pro muže je to taky riskantní,“ odpověděla opatrně.

„Možná, ale ne stejně.“

„To nejspíš ne.“

Nastalo krátké ticho.

Tobias si odkašlal. „Postupem času jsem došel k závěru, že náš rozinkový vztah nejde Emeline a Anthonymu nejlepším příkladem.“

„Jestli ho chtějí odsuzovat, je to jejich problém, ne náš.“

„To je jen jeden pohled, jak k tomu přistupovat.“ Tobias bubnoval prsty do deky. „Onehdy se Anthony zmínil, že kdybych s tebou bydlel v tvém domě, on a Emeline by se přestěhovali ke mně.“

„Tobiasi, jestli narážíš na to, že bychom se měli vzít jen kvůli Anthonymu a Emeline, musím ti říct –“

„Ne.“ Napjal čelist. „Navrhuju, abychom se vzali kvůli nám. Chtěl jsem s tím počkat, dokud se nevrátí loď, do nichž jsem investoval, ale už to nemůžu déle odkládat.“

Bez dechu na něj zírala. Posledních několik týdnů si představovala, co by udělala, kdyby ji požádal o ruku, a teď byl ten okamžik tady.

Olízla si vysušené rty a polkla. „Hmm.“

„Nemůžu ti toho moc nabídnout, ale úplně bez prostředků taky nejsem. Kromě domu mám další menší investice, které jsem udělal během let. Navíc se mi poslední dobou povolání soukromého vyšetřovatele pěkně rozbíhá, možná i proto, že jsi moje partnerka. Nemůžu ti dát diamanty a soukromé kočáry, ale střechu nad hlavou máme a hladovět taky nebudeme.“

„Já vím.“

„Miluju tě, Lavinie.“ Pomalu se posadil a vzal ji za ruku.

„Začala mě děsit představa, že se mám vracet domů do opuštěné postele. Chci trávit noci s tebou. Sedět spolu za chladných zimních večerů u krbu a číst při světle nové lampičky. Když ve tři ráno nedokážu usnout, protože mě trápí nějaký případ, chci mít možnost probudit tě a popovídat si o něm.“

„Tobiasi.“

„Žádám tě, abys podstoupila to riziko a vzala si mě, lásko.

Přisahám, že udělám všechno, abys toho nelitovala.“

Propletla prsty s jeho. „Tobiasi, špatně jsi mě pochopil.

Myslím, že všichni mě špatně pochopili. Ano, manželství je sice pro ženu riziko, ale nebojím se vzít si tě. Spíš mám strach, že ty budeš litovat tak blízkého a nezrušitelného svazku.“

„Jak to jen může říct?“

„Hodně se liším od tvojí milované Ann. Z toho, co vím, byla anděl, dobrý, laskavý a milý. Nemůžu nahradit její místo.“

Pevně sevřel její ruce. „Dobře mě poslouchej. Ann jsem miloval, ale už dávno zemřela. Za ta léta bez ní jsem se změnil. Kdyby žila, měnili bychom se spolu, ale nemělo to tak být. Teď jsem v mnoha směrech jiný muž. Hledám odlišný druh lásky a doufám, že i ty můžeš po všech těch letech bez milovaného manžela říct to samé.“

Zaplavila ji radost, čistá a ryzí jako slunce, které svítilo nad nimi.

„Ach lásko.“ Předklonila se a políbila ho na ústa. „Taky mě život změnil. Než jsem tě poznala, ani ve snu jsem nedoufala, že by láska mohla být tak obohacující, hluboká a úžasná.“

Usmál se a pomalu ji přivinul do náruče. Vnímala jeho silné ruce a oči, které ji naplňovaly pocitem bezpečí. Byl letní den, dokonalý a jasný jako exotický drahokam ozářený plameny ohně.

„Znamená to, že mou nabídku přijímáš?“ zeptal se a sklonil k ní ústa.

„Celým srdcem.“

Než ji políbil, prolétla jí hlavou vzpomínka na rozhovor se starým mužem na lavičce.

Pár snů stojí za riziko, které ke svému splnění vyžadují.